

DEN danske STJERNE

Rapport fra den
149nde halvårslige konference
af Jesu Kristi Kirke af
Søndste Dages Hellige

Maj 1980 · Årgang 129 · Nummer 5

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer - Connie Wilcox, Bornestjernen.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

149. Halvårlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Ashton, Marvin J.	93	McConkie, Bruce R.	85
Bangerter, W. Grant	15	Monson, Thomas S.	102
Bradford, William R.	54	Packer, Boyd K.	31
Brockbank, Bernard P.	89	Perry, L. Tom	49
Brown, Victor L.	141	Petersen, Mark E.	18
Didier, Charles	40	Pinnock, Hugh W.	115
Faust, James E.	146	Richards, LeGrand	118
Fyans, J. Thomas	137	Romney, Marion G.	23, 151
Haight, David B.	36	Scott, Richard G.	109
Hinckley, Gordon B.	11	Smith, Barbara B.	133
Hunter, Howard W.	98	Stone, O. Leslie	112
Kikuchi, Yoshihiko	46	Tanner, N. Eldon	28, 62, 78, 126
Kimball, Spencer W.	5, 75, 123	Tuttle, A. Theodore	43
Komatsu, Adney Y.	106		

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1980 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

All rights reserved.

GM
M265,51
D186DA
v.129
1980

Indholdsfortegnelse

Lørdag morgen, 6. oktober 1979

„Vi har brug for et lydært øre“ <i>Spencer W. Kimball</i>	5
„Fra himlens høje hvælv en hellig engel for“ <i>Gordon B. Hinckley</i>	11
Herrens stemme lyder til alle mennesker. <i>W. Grant Bangerter</i>	15
Amerika, Amerika! <i>Mark E. Petersen</i>	18
At fastholde åndeligheden. <i>Marion G. Romney</i>	23

Lørdag eftermiddag, 6. oktober 1979

Opretholdelsen af kikens embedsmænd. <i>N. Eldon Tanner</i>	28
Bøn og svar. <i>Boyd K. Packer</i>	31
Profeten Joseph Smith. <i>David B. Haight</i>	36
Sprog: En guddommelig måde at kommunikere på. <i>Charles A. Didier</i>	40
Derfor blev jeg undervist. <i>A. Theodore Tuttle</i>	43
Send missionærer ud fra alle nationer. <i>Yoshihiko Kikuchi</i>	46

Lørdag, 6. oktober 1979. Præstedømmets møde

Om at træffe de rigtige beslutninger. <i>L. Tom Perry</i>	49
Dem, som leder. <i>William R. Bradford</i>	54
Tro på Herren Jesus Kristus. <i>Marion G. Romney</i>	58
Kirkens administration. <i>N. Eldon Tanner</i>	62
Vore søstre i kirken. <i>Spencer W. Kimball</i>	75

Søndag morgen, 7. oktober 1979

Profeten Joseph Smiths bidrag. <i>N. Eldon Tanner</i>	78
Mormonismens mysterium. <i>Bruce R. McConkie</i>	85
Bøn til vor Himmelske Fader. <i>Bernard P. Brockbank</i>	89
Udvikling gennem forandring. <i>Marvin J. Ashton</i>	93
Studium af skrifterne. <i>Howard W. Hunter</i>	98

Søndag eftermiddag, 7. oktober 1979

Pornografi - Den dødbringende smittebærer. <i>Thomas S. Monson</i>	102
„Efter megen Trængsel kommer velsignelse“ <i>Adney Y. Komatsu</i>	106
Lykke nu og for evigt. <i>Richard Scott</i>	109
Befalinger at leve efter. <i>O. Leslie Stone</i>	112
„Med vore børn og vore gamle vil vi drage af sted“ <i>Hugh W. Pinmock</i>	115
Helligåndens gave. <i>LeGrand Richards</i>	118
„Så giv mig da dette bjergland“ <i>Spencer W. Kimball</i>	123

Velfærdsrådet, søndag 7. oktober 1979

Bestandighed midt i forandringer. <i>N. Eldon Tanner</i>	126
Hjælpeforeningens rolle i præstedømmeråd. <i>Barbara B. Smith</i>	133
Præstedømmets administrering af velfærdstjeneste. <i>J. Thomas Fyans</i>	137
Velsignelse af den enkelte. <i>Victor L. Brown</i>	141
Etablering af kirken: Velfærdsmissionærer er en vigtig hjælpekilde. <i>James E. Faust</i>	146
En biskops rolle i kirkens velfærdsprogram. <i>Marion G. Romney</i>	151

Musikken til generalkonferencen	157
Nyheder i kirken	159

Taler ved kvindernes fireside, 15. september 1979

Den retfærdige kvindes rolle. <i>Spencer W. Kimball</i>	162
Når vi underviser vore små piger. <i>Naomi M. Shumway</i>	167
Vort store ærinde. <i>Elaine Cannon</i>	170
Kvinder i de sidste dage. <i>Barbara B. Smith</i>	173

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 149. Halvårige Konference

*Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempel Square
i Salt Lake City, Utah, den 6. og 7. oktober 1979*

I de seneste år huskes general-konferencerne delvis på grund af betydningfulde meddelelser, som har vedrørt skrifterne, lærdommene eller kirkens ledelse i Guds rige på jorden.

Oktobergeneralkonferencen 1979 fortsatte dette mønster med adskillige betydningfulde meddelelser af præsident N. Eldon Tanner under mødet lørdag eftermiddag.

Præsident Tanner sagde: „På grund af den store vækst i antallet af stavspatriarker og muligheden for at blive betjent af disse overalt i verden, designerer vi nu ældste Eldred G. Smith som patriark emeritus, hvilket betyder, at han er hæderligt afløst fra alle pligter og ansvar i forbindelse med embedet som patriark for kirken.”

Efter denne meddelelse om ældste Eldred G. Smith designeret som patriark emeritus sagde præsident Tanner: „Præsident Kimball har også bedt mig bekendtgøre, at følgende er blevet afløst . . . Søndagsskolen: Russell M. Nelson,

præsident; William D. Oswald, førsterrådgiver; J. Hugh Baird, andenrådgiver; og i De unge Mænd: Neil D. Schaerrer, præsident; Graham W. Doxey, førsterrådgiver og Quinn G. McKay, andenrådgiver. Konferencen vil, når navnene oplæses, bemærke, at medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum foreslås som præsidentskaber i søndagsskolen og Unge Mænd. . .”

Således blev ældste Hugh W. Pinnock, med ældste Ronald E. Poelman og ældste Jack H. Goasland jun. som rådgivere, opretholdt som præsident for søndagsskolen, og ligeledes blev ældste Robert L. Backman, med ældste Vaughn J. Featherstone og ældste Rex D. Pinegar som rådgivere, opretholdt som den nye præsident for Unge Mænd.

Præsident Kimball præsiderede ved alle konferencens møder. Præsident Kimball havde kun 1 måned tidligere gennemgået en hjerneoperation, og hans tilstedeværelse opløftede i høj grad alle konferencedeltagere. Præsident N. El-

don Tanner, første rådgiver og præsident Marion G. Romney, anden rådgiver, ledte alle møderne. Alle generalautoriteterne var til stede under konferencen med undtagelse af ældste Gene R. Cook og ældste F. Enzo Busche, som begge rekonvalescerer.

Dele af konferencens møder blev transmitteret til 152 tv-stationer i USA og Canada, til 13 andre stationer via tv-satellit og til 777 stationer via kabel-tv og satellit og 7 andre stationer via kabel-tv og videotape; til 63 radiostationer i USA, 71 radiostationer i Latinamerika (spansk og portugisisk), 1 radiostation i Spanien og til 63 radiostationer i Austra-

lien, via teleslyngen til 535 bygninger i USA og Canada og til 907 bygninger til velfærdsmødet, til Europa med videotape samt til 1688 bygninger med teleslyngen til præstedømmet til USA, Canada, Puerto Rico, Australien, New Zealand, Filippinerne og Korea. Derudover blev 5 af konferencens møder transmitteret direkte via satellit til 9 bygninger i USA som et eksperiment med brug af „jordstationer med skålformet modtager“, opsat specielt til denne lejlighed. Udover konferencens møder blev et seminar for regionalrepræsentanterne afholdt fredag d. 5. okt. i kirken administrationsbygning *Redaktionen*. □

6. oktober 1979

Lørdag morgen

„Vi har brug for et lydhørt øre”

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre over hele verden, denne morgen sender vi vore tanker til ældste Gene R. Cook og ældste F. Enzion Busche, som nu er ramt af sygdom. Jeg hilser jer denne morgen med en dyb følelse af kærlighed og taknemmelighed ved dette indledende møde i forbindelse med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges verdenskonference.

Der er sket meget, både personligt for mig og i kirken, siden vor aprilkonference for 6 måneder siden. Jeg har været indlagt på hospital 2 gange, og jeg er yderst taknemmelig over at være i live, at jeg har det godt og er i stand til at mødes med jer i dag. Jeg takker jer for de mange bønner, der er blevet opsendt på mine vegne og jeg er taknemmelig over, at vor himmelske Fader besvarede disse bønner ved at velsigne mig i overvældende grad.

Brødre og søstre, jeg gør jer endnu en gang opmærksom på det 3. bud, som Herren gav til Moses på Sinai bjerg:

„Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!” (2. Mos. 20:8) Lad os følge dette bud nøje i vore hjem og vore familier. Lad os afstå fra al unødigt arbejde. Søndag er ikke en dag til jagt eller fiskeri, ej heller til svømmning, udflugter, bådspport eller engagement i nogen anden form for sport.

Forretninger i områder, hvor vi er talstærke, ville ikke åbne søndag, hvis vi afstod fra at handle på denne dag. Husk, at Herren har sagt: „Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.” (L&P. 59:9-10)

Og så kommer det vidunderlige løfte: „Og om I gør dette med taksigelse og med glade hjerter og åsyn, ikke med megen latter, thi det er syndigt, men med et glad hjerte og et venligt ansigt, sandelig siger jeg, at om I gør dette, skal

jordens fylde være jeres.” (L&P. 59:15-16)

Jeg udtrykker atter glæde over den reaktion, der er kommet som svar på vor opfordring til at plante frugttræer og haver. Idet høstsæsonen er ved at nå sin afslutning, er det med absolut tilfredshed, at vi indsamler, konserverer og oplagrer den gavmildhed, som Herren har velsignet vore anstrengelser med.

Præsident Kimball redegør for
helligholdelse af sabbaten,
indtrængende bøn, føring af
personlige dagbøger, moralsk
renhed samt overholdelse af
visdomsordet.

Vi påskønner ligeledes det arbejde, som er udført af dem, som har rensset, repareret og malet deres hjem, rækværker, lader og forretninger, således som vi anbefalede for nogen tid siden. Vi beder jer venligst om at fortsætte hermed.

Jeg elsker vor salme, som bl.a. minder os om, at „bøn er et hjertes indre sang”. (*Sange*, nr. 152) Bøn er et privilegium - at tale med vor Fader i Himlen. Det var en bøn, en meget speciel bøn, som indledte denne uddeling! Det begyndte med en ung mands første fremsagte bøn. Jeg håber ikke, at al for mange af vore bønner bliver bedt i stilhed, selv om det er godt, når vi ikke kan fremsige en bøn, at vi da kan opsende en stille bøn i vort hjerte og i vort sind.

Tøv aldrig med at samle jeres familie omkring jer til bøn, i særdeleshed, når der er behov for mere end blot familiebøn morgen og aften. Ekstra behov kræver ekstra bøn.

Jeres små vil lære at tale med deres Fa-

der i Himlen ved at lytte til jer som forældre. De vil snart opdage, hvor dybtfølte og ærlige jeres bønner er. Hvis jeres bønner er et fortravlet og tankeløst ritual, vil de også bemærke dette.

Hvor svært det end må synes, så har jeg, når jeg beder offentligt, lært, at det er bedre at bekymre sig om at tale kærligt og ærligt med Gud, end det er at bekymre sig om, hvad tilhørerne nu tænker. Det ekko af „amen”, der lyder fra dem, er bevis på deres samtykke og godkendelse. Vi må selvfølgelig tage omgivelserne for vor bøn i betragtning. Det er én af grundene til, at offentlig bøn, ja selv familiebøn, ikke kan dække vort behov for bøn.

Der er ting, som man bedst kan bede om i enrum, hvor tid og fortrolighed ikke behøver at blive taget i betragtning. Hvis vi i disse særlige øjeblikke i bøn holder noget tilbage fra Herren, kan det betyde, at velsignelser kan blive holdt tilbage fra os. Når alt kommer til alt, beder vi som ansøgere foran en alviis himmelsk Fader, så hvorfor skulle vi nogen sinde tænke på at holde følelser og tanker tilbage, som har med vore behov og velsignelser at gøre? Vi håber, at vore medlemmer vil være meget åbenhjertige i deres bønner.

Det vil heller ikke skades, hvis vi efter at have bedt stopper op for at lytte intenst - blot et øjeblik eller to, idet vi altid beder, som Frelseren bad: „... ske ikke min vilje, men din.” (Luk. 22: 42)

Jeg elsker den visdom, som Benjamin Franklin, (amerikansk statsmand og filosof, 1706-1790) udviste, da han sagde: „Arbejd, som skulle du leve 100 år, og bed, som skulle du dø i morgen.” (John Bartlett comp. *Familiar Quotations*, Boston: Little, Brown and Company, 1968, s. 422)

Og når dagen er forbi, såvel som når den begynder, lad os da ikke glemme at bede, for som George Herbert (engelsk

teolog og digter, 1593-1633) bemærkede: „(Han) som går i seng uden at bede, skaber sig 2 nætter for hver dag.” (*Familiar Quotations* s. 323)

Jeg har altid næret en kærlighed til bøn og til den kraft og de velsignelser, der kommer gennem bøn. Jeg har i min levetid modtaget flere velsignelser, end jeg nogen sinde kan sige tilstrækkelig tak for. Herren har været uhyre god mod mig. Jeg har oplevet så mange ting, både i sygdom og ved godt helbred, at jeg ikke står tilbage med nogen skygge af tvivl i mit hjerte og sind om, at der er en Gud i Himlen, at han er vor Fader, og at han hører og besvarer vore bønner.

Lad mig igen offentligt give udtryk til jer

President Spencer W. Kimball

alle for min dybe og inderlige taknemmelighed for de mange bønner, som er blevet opsendt for mig under min sygdom. Disse bønner har været en vidunderlig kilde til fred og trøst og har virket lægende på sjæl og legeme for min elskede Camilla og mig. Herren har hørt jeres bønner, og som resultat heraf, er det privilegium, at være sammen med jer ved denne store konference, blevet forundt mig.

Ved en række lejligheder har jeg opfordret de hellige til at føre personlige dagbøger og familieoptegnelser. Jeg fornyr denne formaning. Vi tror måske, at hvad vi personligt siger eller gør har ringe interesse eller betydning - men det er bemærkelsesværdigt, hvor mange i vor familie, som når vi er døde, er interesseret i alt, hvad vi har sagt og gjort. Vi er hver især betydningsfulde for vore nærmeste og vor kære - og når vore efterkommere læser om vort livs oplevelser, vil de også komme til at kende os og elske os. Og når den vidunderlige dag oprinder, hvor vore familier er samlet i evighederne, vil vi allerede kende hinanden.

I umindelige tider har Herren rådet os til at være et folk, der fører optegnelser. I 2. Mosebog læser vi: „Da skrev Moses alle Herrens ord op. . .” (2. Mos. 24:4)

Og videre „Og det skete, at Herren talte til Moses og sagde: Se, jeg åbenbarer for dig angående denne himmel og denne jord. Skriv de ord ned som jeg taler. . .” (Moses 2:1)

Da de rejste tilbage fra ørkenen til Jerusalem for at hente messingpladerne, sagde Nephi til sine brødre: „Og se, det er Guds visdom, at vi skal skaffe disse optegnelser, så at vi kan bevare vore fædres sprog for vore børn.” (1. Nephi 3:19)

Da Frelseren besøgte dette kontinent efter sin opstandelse, befalede han nephiterne at føre deres optegnelser ajour og sagde:

Præsident Benson og Ældste Petersen

„Derfor, giv agt på mine ord, skriv det, som jeg har sagt jer. . .

Og Jesus sagde til dem: Hvorfor har I ikke skrevet dette. . . ?

Og Jesus befalede, at det skulle nedskrives: derfor blev det skrevet efter hans befaling.” (3. Nephi 23:4, 11, 13)

Og i vor tid sagde Herren til profeten Joseph Smith: „Og videre skal alle optegnelser holdes i orden og opbevares i mit hellige tempels arkiv. . .” (L&P. 127:9)

Lad os da fortsætte dette betydningsfulde arbejde med at føre optegnelser over, hvad vi gør, siger og tænker, så vi kan være i overensstemmelse med Herrens instruktioner. For de af jer, som måske ikke endnu er begyndt på jeres mindebøger og optegnelser, foreslår vi, at I begynder nu i dag med at skrive jeres optegnelser på så fuldstændig og

udførlig vis som muligt. Brødre og søstre, vi håber, at I vil gøre dette, for *det er, hvad Herren har befalet!*

Når vi ser os omkring, opdager vi mange kræfter, der arbejder på at ødelægge familien, både i USA og udenfor. Familiebånd bliver ødelagt af et stadigt voksende antal skilsmisser, af voksende utroskab ægtefællerne imellem og af abortens vederstyggelige synd, som er ved at udvikle sig til en national skandale, og som er en meget alvorlig synd. En anden undergravning af familien sker gennem uberettiget og selvsk fødselskontrol.

Styrkelsen af familiens bånd bør blive et samlingsråd for sidste dages hellige familier overalt. Det samme bør også gælde for en tilbagevenden til kyskhed, vor mest dyrebare besiddelse. Kyskhed og dyd er „kærest og dyrebarere end alt

andet" (Moroni 9:9), mere værdifuld end rubiner og diamanter, end hjerde og flokke, end guld og sølv, eller end biler og jord. Men det er bedrøveligt, at de ofte er til salg i de billigste forretninger og til de billigste priser.

Disse dyder kan ikke købes for penge, men kan nydes af alle mennesker, såvel den ringeste af fødsel og stand som af den rige, såvel af studenterne som af professorerne ved universiteterne. Enhver kan nyde disse store velsignelser ved at leve for dem.

Manglen på kyskhed, troskab og dyd, der hurtigt er ved at blive verdensomspændende synder, som menneskeheden må omvende sig fra, forårsager strømme af tårer og ødelægger talrige hjem, hvorved massevis af uskyldige børn frustreres og lider afsavn. Tab af dyd har, som I ved, fået mange nationer og civilisationer til at bryde sammen. Moralsk forfald er en forbryder, hans pande er brændemærket med ordene *uærlighed, bestikkelse, uærbødighed, selvished, umoralitet, udsvævelser og alle former for seksuelle afvigelser*.

Vi er alle sønner eller døtre af Gud, og vi har ansvar for at leve et fuldkomment og Kristuslignende liv i selvbeherskelse for til sidst at vende tilbage til Gud med vor dyd i behold.

Jeg har i aften til hensigt at tale til brødrene i præstedømmet, som er forsamlet på hundredvis af steder i verden og minde dem om, at „vi er alle blevet velsignet med specielle kvinder i vores liv - kvinder, som har haft en dyb og varig indflydelse på vores liv. Deres bidrag har været og er yderst vigtigt for os (brødre), og er noget, som vil være af varig værdi for os." (Vore søstre i kirken, *Den danske Stjerne*, maj 1980) Jeg ønsker at fremhæve denne tanke her til morgen. Det er mig ikke muligt i tilstrækkelig grad at indskærpe overfor os alle, det høje stade af ære og respekt, som vore

hustruer, mødre, søstre og døtre indtager i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

„Dog i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden." (1. Kor. 11:11)

Brødre, vi kan ikke blive ophøjet uden vore hustruer. Der kan ikke blive nogen himmel uden retfærdige kvinder.

Vor generation, såvel som de foregående, er blevet drikfældig. Denne mani med at drikke er ødelæggende for moralen, forårsager fattigdom og sorg, og er ansvarlig for mange af de dødsulykker og det blodbad, der indtræffer på vore landeveje. Hvordan kan dette blodbad standse? Evangeliet kan standse det. Budskabet kommer fra oven. Det er Guds vilje og indeholder et løfte:

Herren har sagt: „Alle hellige, der erinder sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod (disse) bud. . . , skal få sundhed i navlen og marv i benene. De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja endog skjulte skatte." (L&P. 89:18-19)

Åbenbaringen siger også dette: „ . . . jeg (har) advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring." (L&P. 89:4)

Tobaksvanen kan blive overvundet ved blot at efterleve visdomsordet og Herrens befalinger.

At leve i fuldkommen kyskhed, uden at begå hor eller utugt, og at være fuldkommen tro mod sin ægtefælle og ære ægteskabspagten, ville befri verden for den hærgen, der sker gennem de hæslige, smertefulde og bekostelige kønssygdomme. Det ville styrke hjemmet, afskaffe skilsmisens onder og udelukke nødvendigheden af den ulyksalighed, som følger af uberettiget abort - én af de største synder i vor tid.

Da nu afdøde præsident J. Reuben

Clark, jun. talte til de hellige fra denne talerstol i 1948, berørte han det at have en profet og et lydhørt øre. Han havde læst en traktat, som hævdede: „Vi har brug for en profet.“ Som svar herpå sagde han: „Nej, vi har haft nutidige profeter i mere end 100 år, og de har givet os Herrens ord.“ Han fortsatte: „Verdens problem er, at mennesker ikke ønsker en profet, der belærer om retfærdighed. De ønsker en profet, som vil fortælle dem, at det, de gør er rigtigt, ligegyldigt hvor forkert det er. En profet har talt - profeter taler. Vi har ikke brug for nogen anden profet. Hvad vi har brug for er et lydhørt øre.“ (Conference Report, oktober 1948, s. 79-80)

Jeg beder om, at vi ikke alene vil følge præsident Clarks ord, men at vi også vil lytte til og følge de råd, som bliver givet nu gennem inspiration og åbenbaring fra Herren selv, til profeterne i dag.

Jeg slutter dette budskab med at bære højtideligt vidnesbyrd til alle jer, som er indenfor min stemmes rækkevidde, at

Jesu Kristi evangelium ikke alene er sandt, men også er den eneste kraft, som vil være virkelig effektiv i bekæmpelsen af ondskaben og i løsningen af verdens sygdomme.

Jesu Kristi evangelium er for hele verden. Det er budskabet om frelse til hele menneskeheden. Det ruller frem fra dete frie land - et land med en guddommelig skæbne - til hele verden, som den store sten, Daniel så blive revet løs fra klippen uden menneskehænder. (Dan 2:45)

Brødre og søstre, dette er Herrens værk. Det er sandt. Må Herren velsigne os i vore hjem og i vore familier, når vi stræber efter at drage nærmere til ham og holde hans befalinger. Vi udstrækker den samme bøn og velsignelse til vor Faders andre børn overalt, og vi inviterer dem til at komme og blive ét med os i Herrens sande rige her på jorden.

Dette er min bøn og mit vidnesbyrd i vor elskede Frelasers, Jesu Kristi navn. Amen. □

„Fra himlens høje hvælv en hellig engel for”

Ældste Gordon B. Hinckley
De tolv Råd

Vi synger ofte i vore menigheder en favoritsalme — ordene blev skrevet for godt og vel 100 år siden af Parley P. Pratt. (*Sange*, nr. 157) De udgør hans erklæring om den mirakuløse fremkomst af en bemærkelsesværdig bog. I dette efterår for præcis 150 år siden blev denne bog sat og trykt i Palmyra, New York.

Tillad mig at fortælle jer om, hvorledes Parley Pratt kom til at kende den bog, som han skrev disse ord om. I august 1830 rejste han som lægprædikant fra Ohio til det østlige New York. Han forlod båden i Newark, der ligger langs Eriekanalen og gik 16 kilometer ind i landet, hvor han mødte en baptistdiakon ved navn Hamlin, som fortalte ham „om en *bog*, en MÆRkelig BOG, en MEGET MÆRkelig BOG! . . . Han sagde, at denne bog gav sig ud for oprindeligt at være skrevet enten på guld- eller messingplader af en gren af Israels stammer, samt for at være blevet opdaget og oversat af en ung mand nær Palmyra i staten New York ved hjælp af åbenbaringer eller engles betjening. Jeg spurgte ham, hvor man kunne få fat i bogen. Han lovede mig, at jeg kunne få lov til at se den i hans hjem den næste dag. . . Den følgende morgen gik jeg til hans hus, hvor mine øjne for første gang så MORMONS BOG - den-

ne bøgernes bog . . . som i Guds hænder var det vigtigste middel til at lede hele mit fremtidige livsforløb.

Jeg åbnede den med iver og læste titelbladet. Derpå læste jeg vidnesbyrdet af adskillige vidner i forbindelse med måden, hvorpå den var blevet fundet og oversat. Herefter begyndte jeg at læse dens indhold fra ende til anden. Jeg læste hele dagen; at skulle spise var en byrde for mig. Jeg havde ingen madlyst. Søvn blev en byrde, da natten kom, for jeg foretrak at læse fremfor at sove. . .

Mens jeg læste, hvilede Herrens ånd over mig, og jeg vidste og forstod, at bogen var sand, på en lige så enkel og umiskendelig vis, som en mand forstår og ved, at han eksisterer.” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3. udgave, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, s. 36-37)

Parley Pratt var da 23 år gammel, Læseringen af Mormons Bog påvirkede ham så dybt, at han snart blev døbt som medlem af kirken og blev én af dens mest effektive og magtfulde forkæmpere. I løbet af sin tjenestegerning rejste han fra kyst til kyst i det nuværende USA, ind i Canada og til England; han indledte værket på øerne i Stillehavet og var den første mormonældste, som satte fod på Sydamerikas jord. I 1857 blev han, mens han arbejdede som missionær i Arkan-

sas, skudt i ryggen og dræbt af en voldsmand. Han blev begravet på landet nær byen Alma, og på dette stille sted markerer en stor afpudset granitblok hans grav. Ordene fra en anden af hans store og profetiske salmer er indhugget her, og de udtrykker hans forståelse af det værk, som han var engageret i:

„Morgenrødens stråler bryder gennem mørkets dunkle sky;
Zions banner mange fryder;
alt oprettes nu påny. . .
Herrens menighed nu priser sin Forløser Jesu Krist;
snarlig Israels Frelser viser,
at hans ord opfyldes vist. . .”
(Sange, nr. 67)

Parley Pratts oplevelse med Mormons Bog var ikke enestående. Som førsteudgavens bind gik fra hånd til hånd og blev læst, blev stærke mænd og kvinder i hundredvis så dybt påvirket, at de opgav alt, hvad de ejede. Og i de følgende år gav mange deres liv for det vidnesbyrd, som debar i hjertet om sandheden af denne bemærkelsesværdige udgave.

I dag, 150 år efter dens første udgivelse, læses Mormons Bog i større omfang end nogen sinde før i dens historie. Mens der var 5000 bøger i førsteudgaven, så fremstilles dagens udgaver i oplag på op til 1 million og trykkes i øjeblikket på mere end 20 sprog.

Dens tiltrækningskraft er lige så tidløs som sandheden og lige så udbredt som menneskeheden. Dens oprindelse er mirakuløs; når beretningen herom fortælles for første gang til et menneske, som ikke er bekendt hermed, er den næsten ikke til at tro. Men bogen er her, man kan holde den i sine hænder, man kan læse den. Ingen kan bestride dens eksistens. Alle anstrengelser på at redegøre for dens oprindelse udover den

redegørelse, som Joseph Smith gav, har vist sig at mangle et virkeligt indhold. Den er en optegnelse om det fordums Amerika. Den er den nye verdens hellige skrift lige så sikkert, som Bibelen er den gamle verdens hellige skrift. De omtaler begge hinanden.

De har begge inspirationens ånd samt kraft til at overbevise og omvende. Sammen bliver de til 2 vidner, som går hånd i hånd, og som vidner, at Jesus er Kristus, den levende Guds genopstandne og levende Søn.

Mormons Bogs
tiltrækningskraft er „ligeså
tidløs som sandhedens og
ligeså udbredt som
menneskeheden”.

Dens beretning er en optegnelse over nationer, som forlængst er forsvundet. Men i sine beskrivelser af problemerne i nutidens samfund, er den lige så aktuel som morgenavisen og langt mere afgjort, inspireret og inspirerende i sin løsning af disse problemer.

Jeg kender intet andet skrift, som med så stor klarhed fremfører de tragiske konsekvenser for de samfund, som følger en kurs, der er i modstrid med Guds befalinger. Dens blade tegner omhyggeligt en beretning om 2 forskellige civilisationer, som blomstrede her på den vestlige halvkugle. De begyndte hver for sig som en lille nation, hvor folket levede i frygt for Herren. Men med velstand kom voksende onder. Folket gav efter for ambitiøse og intrigante lederes rænker, ledere, som undertrykte dem med byrdefulde skatter, som beroligede dem med tomme løfter, som tolererede, ja endog

opmuntrede til et løst og vellystigt levned, som førte dem ind i frygtelige krige, der resulterede i millioners død og i den endelige og totale udslættelse af 2 store civilisationer på 2 forskellige tidspunkter.

Intet andet skrevet testamente illustrerer så klart den kendsgerning, at når mennesker og nationer lever i frygt for Gud og er lydige mod hans befalinger, får de fremgang og vækst, men når de lader hånt om ham og hans ord, indtræder der et forfald, som, hvis det ikke bliver standstøt gennem retfærdighed, fører til afmagt og død. Mormons Bog er en bekræftelse på ordsproget i Det gamle Testamente: „Retfærdighed løfter et folk, men synd er folkenes skændsel.” (Ordspr. 14:34)

I dette land Amerika oplever vi nu en stor debat angående den traktat, som er udarbejdet for at formindske sandsynligheden for et atomangreb på dette kontinent. Der er megen snak om en magtbalance og om en terrorbalance. I lyset af denne diskussion vil jeg gerne læse for jer, hvad Himlens Gud sagde for længe siden angående dette land, som det er optegnet i den bog, vi taler om: „Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himmelen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus. . . ”(Ether 2:12)

Samtidig med, at denne bog taler med kraft om de spørgsmål, som vedrører vort moderne samfund, så er det store og gribende hovedpunkt i dens budskab et vidnesbyrd, som er levende og sandt, at Jesus er Kristus, den lovede Messias, han, som gik på Palæstinas støvede veje, som helbredte de syge og belærte om frelsens lærdomme, som døde på korset på Golgata, som på trediedagen stod frem fra graven og viste sig for mange, og som han tidligere havde sagt: „Og jeg

har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive en hjord, en hyrde.” (Joh. 10:16)

Gennem århundreder har Bibelen stået alene som et skrevet testamente om gudommeligheden af Jesus af Nazaret. Nu står der ved dens side et andet og magtfuldt vidne, som er fremkommet for at „. . . overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud. . . ” (Mormons Bog, titelbladet)

Som jeg tidligere gav udtryk for, så er det i dette efterår præcis 150 år siden, at den første udgave af Mormons Bog, som var blevet oversat „. . . ved Guds gave og kraft. . .”, blev sat og trykt på et lille trykkeri i Palmyra, New York (Mormons Bog, titelbladet). Dens udgivelse gik forud for og var en forløber for oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilket skete d. 6. april 1830. Den 6. april 1980, om seks måneder, vil vi iagttage 150 året for denne organisation ved at fejre det med et stort jubilæum.

Som forskud på afholdelsen af denne festlighed vil jeg gerne fremkomme med en anmodning, samt give en udfordring til kirkens medlemmer overalt i verden og til vore venner, hvor end de befinder sig, om at læse Mormons Bog.

Der er 183 dage fra nu og til den 6. april til at læse 239 kapitler i. Hvis I nøjes med at læse 1 kapitel hver dag i ugen og 3 om søndagen og læse de 5 sidste kapitler den 6. april, vil I på denne historiske dag slutte med at læse denne bemærkelsesværdige og sidste udfordring af profeten Moroni, da han afsluttede sin optegnelse for over 1500 år siden. Han sagde:

„Og jeg formaner jer til at erindre disse ting; thi tiden kommer snart, da I skal vide, at jeg ikke lyver; thi I skal se mig

for Guds domstol, og Herren vil sige til jer: Forkyndte jeg jer ikke mine ord, som blev skrevet af denne mand, ligesom en råber fra de døde, ja, som én, der taler ud af støvet?

Og Gud skal vise jer, at det, jeg har skrevet, er sandt.” (Moroni10:27, 29)
Mine brødre og søstre, jeg lover jer uden forbehold, at hvis I hver især vil følge dette enkle program, uanset hvor mange gange I allerede har læst Mormons Bog, da vil der tilflyde jer og jeres hjem en større del af Herrens Ånd, en forstærket beslutning om at efterleve hans befalinger, samt et stærkere vidnesbyrd om Guds Søns levende virkelighed. Dette lover jeg højtideligt i hans hellige navn, ja i Jesu Kristi navn. Amen. □

Tre lamanitøstre

Herrens stemme lyder til alle mennesker

Ældste W. Grant Bangerter
De halvjerds' Præsidium

Præsident Kimball har allerede foreslået, at hvad vi siger kan støtte det, som han allerede har erklæret. „Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dages ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden.” (Hebr. 1:1-2) Et af hovedformålene med denne generalkonference i kirken er atter at forkynde, at Gud har oprejst en profet, gennem hvem han erklærer sin vilje til denne verdens folk. Det betyder, at profeten ikke alene er sendt til dem, som accepterer hans ord, såsom kirkens medlemmer, men han taler i Guds navn til alle jordens indbyggere. Han siger på samme måde som en fordums profet: „Hør, I himle, lyt, du jord, thi Herren taler. . .” (Es. 1:2) Han er sendt til jer, som ikke tror på Gud eller profeter. Vil I ikke gerne vide, hvad han siger? Han siger, at Gud i disse sidste dage har gengivet det fordums evangelium i sit fylde og ønsker at indgå en ny pagt med alle mennesker. Han siger, at Jesus Kristus snart vil vende tilbage til jorden for at frelse og dømme verden, og at vi alle skal berede os. Enten I tror det eller ej, så er det revolutionerende nyheder.

Det interessante ved profeter er, at de fleste mennesker ikke lytter til dem. Det

er årsagen til, at profeterne ofte forekommer utålmodige eller endog vrede. Det er sådan, Herren føler angående os, når vi ikke lytter. Det er sådan, I føler, når jeres børn ikke vil lytte.

Vi ved, at nogen af jer siger, at I ikke tror på Gud. Nogen af jer har endda været så ufornuftige at sige, at der ikke er nogen Gud. Den slags udtalelser rejser nogle interessante spørgsmål. Tror I, at jeres mangel på tro gør nogen forskel? Han forsvinder ikke, blot fordi I ikke tror på ham. Det berettes, at da Galilei (italiensk astronom og fysiker, 1564-1642) mod sin viden blev tvunget til at sige, at jorden ikke drejede rundt, derefter tilføjede: „Og alligevel drejer den.” (se *Cassells Book of Quotations, Proverbs and Household Words*, udg. W. Gurney Benham, London: Cassell and Co., 1914, s. 737) Måske har I ret, når I siger, at Gud ikke er, som I er blevet fortalt, men hvordan kan I vide, at der ingen Gud er? Alt, hvad I i virkeligheden ved, er, at I ikke ved, at der er en Gud, og det er en indrømmelse af at være uvidende. I et rumfartøj kredse 2 russere 1 eller 2 gange rundt om jorden og erklærede, at de var taget op til himlen, og at Gud ikke var der. Det er et temmeligt svagt argument til forsvar for ateismen. Det er ikke engang videnskabeligt. Det minder mig om den blasfemiske bemærkning, som

en spottende bekendt til min bror udtalte: „Jeg drømte, at jeg så Gud, og han var en hest.” Min brors kommentar lød: „Ja vist, det er fuldkommen logisk for et æsel.”

Hele bevismaterialet er på vor side. I kan ikke bevise Gud væk. For at vide, at der ingen Gud er, må I rejse overalt og vide alt.

„Gud har gjort sig stor umage for, at I kunne få evangeliet - og nu fortæller profeten jer, at I hellere må høre efter.”

Profeten erklærer, at Gud lever, og at han taler til os i disse sidste dage. Som vidner ved vi dette. Gud er blevet set, hørt og følt. Sammen med erklæringen om, at evangeliet er blevet gengivet, følger løftet om, at Helligånden også vil vidne om denne kendsgerning for jer, og så ved I. Hvis dette ikke sker, efter I har lyttet oprigtigt og bønsmødt, er I fri for al forpligtelse til at tro.

Hvad med jer, som tror på Gud men ikke på profeter eller på åbenbaring? Hvorfor ikke? Er det ikke godt at have en profet? Findes der en regel imod det? Har vi ikke brug for en profet? Ville det eksempelvis ikke være beroligende, hvis USA's præsident var en profet? Ville det ikke være vidunderligt for dette land, hvis Gud bare ville fortælle os, hvad vi burde gøre? Det gør han rent faktisk. Det eneste problem er, at vi for det meste ikke vil lytte. Det er på samme måde i dag som i fordums tid, hvor andre profeter talte. I vil hellere begå hor, spille om søndagen, drikke jeres whisky og lade andre tage sig af samfundets og verdens problemer. Gud forsøger at rette alle

disse forhold gennem sin profets ord. Og kun hvis I har tilstrækkelig tro, vil I være i stand til at høre budskabet. Og nu til de mest tåbelige blandt jer, I, som er medlemmer af kirken og som siger, at I ikke er interesserede. I siger, at I ikke er religiøse, og at I ikke synes om at gå i kirke. Der findes mennesker, der er fysisk syge, og som heller ikke synes om deres medicin, men de tager den, så de kan blive raske. Husker I, da jeres forældre opfordrede jer til at spise grøntsager? Nu gør I det samme med jeres børn. Lad mig fortælle jer om jeres åndelige grøntsager. I er blevet opfostret i lyset. I kender til Gud. I kender til Frelseren. I ved, at de besøgte Joseph Smith. I ved, at englen Moroni overdrog Mormons Bog til Joseph Smith. I har den i jeres hjem. I tror på Bibelen. Det er en hel del at smide væk, bare for at kunne tage ud og fiske.

Jeg har en ven, som engang tog på en familieudflugt til Yellowstone Park. Selv om han var trofast overfor sine forpligtelser som medlem af og leder i kirken, havde nogle af hans slægtninge det med at håne ham for hans meget strenge religiøse natur. De overtalte ham en søndag morgen til at tage ud i båd og fiske sammen med dem. Pludselig opstod der en kraftig vind, og de fandt sig i en sådan fare, at de frygtede for deres liv. Drilleriet og tvivlen var pludselig væk. I klagende enighed så de på min ven og sagde: „Vil du ikke nok bede for os?” De havde åbenbart ringe tiltro til deres egne bønner eller måske fornemmede de deres manglende værdighed til at påkalde guddommelig hjælp. Eftersom min ven mod bedre vidende var blevet fristet til at gøre noget, som han ikke følte, at Herren kunne godkende, lå ironien i det, som han sagde om sin vanskelige situation: „Jeg kunne ikke bede nogen bøn. Alt, hvad jeg kunne tænke på, var avisoverskrifter, som lød: „Stavs-

præsident druknet på fisketur søndag.” Gud har gjort sig stor umage for, at I kunne få evangeliet - og nu fortæller profeten jer, at I hellere må høre efter, eftersom disse ting har med jeres lykke at gøre, og fordi „de genstridige skal rammes af megen sorg.” (L&P. 1:3)

Vi glædes i kirken, når vi med inderlighed synger den store salme „Hav tak for profeten, du sendte” (*Sange*, nr. 184). Jeg har nu noget at sige til dem, som kalder sig selv trofaste og hengivne overfor evangeliet. Når vi nu er taknemmelige for profeten, er vi så også sikker på, at vi virkelig har lyttet til det, som han har sagt? Jeg ved, at vi fra hver konference går hjem med en følelse af at være blevet inspireret og rørt af de budskaber, som han har givet og af de taler, som alle generalautoriteterne har holdt. Den virkelige prøve ligger imidlertid i, hvad vi gør, efter vi er kommet hjem.

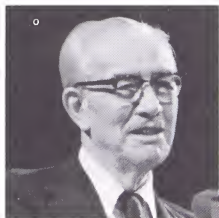
Præsident Kimball talte ved afslutningen af en generalkonference for 4 år siden om, hvor stort et indtryk budskaberne og instruktionerne i de forskellige taler havde gjort på ham, at han havde lavet en liste over alt det, som han havde til hensigt at fuldkommengøre sig selv i, i henhold til alt, hvad der var blevet sagt. (*Den danske Stjerne*, april 1976, „Talt fra hjertet”, s. 92) Hvorfor skulle vi ikke gøre det samme? Har I en have? Sørger I for jeres families nuværende og fremtidige behov? Er I ved at frigøre jer fra gæld? Hvordan er jeres forhold til Frelseren? Læser I skrifterne? Betaler I tiende? Strides I med jeres næste, jeres hustru eller jeres børn?

Vi kan stille specielle spørgsmål til kirkens ledere. Det ville være en skam at kritisere jer, eftersom vi kender til jeres hengivenhed og ofre, men lad mig spørge jer, lytter I virkelig til, hvad profeten siger? Vi ved, at nogle af jer lytter mere end andre. Det er 5 år siden, at han sagde, at enhver ung mand bør tage på

mission (se „Planlæg jer et godt og indholdsrigt liv” *Den danske Stjerne*, sept. 1974, s. 379). Hvorfor er halvdelen af dem stadig hjemme? Kvorumspræsidenter og hjemmelærere, hvorfor er så mange stadigvæk svage og syge i sjælen? Hvorfor har I ikke forbundet de sårede, bragt de adspaltede tilbage eller opsøgt de vildfarende? (se Ez. 34:4) Herren har kaldt på jer gennem sin profet. Lyt til, hvad han siger. Måden, hvorpå I lytter til profeten, udgør forskellen mellem at være lamanit, lemuelit eller nephit. Der findes nogle som Laman blandt præstedømmebærere i kirken.

For alle jer, som jeg har nævnt - ikke-troende, ikke-medlemmer, medlemmer, både de trofaste og de ikke så hengivne, for lederne og for alle, som bærer det hellige præstedømme - erklærer jeg, som én, der ved og har myndighed, at Spencer W. Kimball, præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er Guds profet for alle jordens indbyggere. Han er den dirkede efterfølger for Esajas, Malakias, Peter, Jakob og Johannes, og for Joseph Smith og de mellemliggende profeter. Han er Jesu Kristi øverste apostel på jorden, og han har myndighed til at erklære, at evangeliet er blevet gengivet til jorden i disse sidste dage som forberedelse for det andet komme, og at dette er en forberedelsens tid. Med en glædens stemme bringer han os de strålende nyheder samt en højtidelig advarsel til os alle. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Amerika, Amerika!

Ældste Mark E. Petersen
De tolv Råd

Efter én af sine rejser i Palæstina, vendte Jesus tilbage til sin hjemby og underviste i synagogen på sabbaten. De, der hørte ham blev forbløffede men også fornærmede over hans lærdomme. Han havde været deres nabo, og de tog ham det så ilde op, at han påtog sig at undervise dem. De sagde:

„Er han ikke tømmermanden, søn af Maria og broder til Jakob, Josef og Judas og Simon? Og bor ikke hans søstre her hos os? . . .” (Markus 6:3)

Jesus sørgede over deres afvisning af ham og . . . han undrede sig over deres vantro. . .” (Markus 6:6) Da sagde han: „Intetsteds er en profet så ringeagtet som i sin fædreneby og blandt sine slægtninge og i sit hjem.” (Markus 6:4)

Men han blev hånligt afvist i Nazaret. Ved afslutningen af sin tjenestegerning syntes det, som næsten hele landet havde vendt sig mod ham.

Idet han tænkte på sin afvisning i Jerusalem, så han ned over byen og sagde: „Jerusalem, Jerusalem. . . hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke.” (Matt. 23:37)

Og så fortalte han dem om følgerne af deres afvisning - en tragisk konsekvens, som de ville bringe over sig selv. Han sagde: „Se, jeres hus bliver forladt og overladt til jer selv!” (Matt. 23:38)

(Og hvilken ødelæggelse! Da de romerske legioner kun få år senere fejede gennem Det hellige land og udslættede Jerusalem, var det en sådan katastrofe, at det til fulde reflekterede Frelserens forudsigelse: „thi da skal der komme en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu og heller ikke senere skal komme.” (Matt. 24:21) Som Josephus (37-100 e.Kr. jødisk historiker) beskriver det i sine skrivelser, er det ligeså frygteligt at tænke på næsten 2000 år senere.

Israel har i generation på generation gentagne gange vendt sig til deres naboers guder, samtidig med at de forkastede profeterne. Og ødelæggelsen kom over dem, såvel som over deres efterkommere, der afviste Kristus på hans tid. Alle 12 stammer blev ført i slaveri. 2 vendte tilbage, men blev underkastet Rom. De ti stammer blev tabt for verden. Oprørets frugter var i sandhed ødelæggelse. Hvilken lektie kan vi lære af alt dette? Det er, at intet folk kan bekæmpe Gud og leve. Enhver nation vil lide, hvis den afviser Himlens Hersker og bryder hans evige forskrifter.

Når jeg studerer dette i de hellige skrifter, så tænker jeg på os, der lever i dag. Er vi i samme kategori, som de fordums nationer? Accepterer eller afviser den nutidige verden Jesus Kristus? Og hvis vi

afviser ham kommer udsigten til ødelæggelse da os ved?

Adlyder de såkaldte kristne nationer ham virkelig? Eller fornægter de ham i alt væsentligt gennem deres forbrudelser og korruption, samtidig med at de siger, at de tror på ham og accepterer ham? Han afskyr hykleri. Ingen protesterer mere kraftigt mod hykleri, end den Almægtige. Derfor, accepterer og adlyder vore kristne nationer ham virkelig? Hvilket vidnesbyrd er der herom?

Verden ærer ikke længere hans hellige sabbat. Overtrædelser ses overalt. Den sande betydning af kyskhed er næsten blevet udvisket. Uærlighed er en levevis for millioner.

Selv i kirkerne er hans hellige ordinanser blevet ændret og udeladt. Guddommeligt myndighed er gået tabt. Trosbekendelserne afspejler menneskenes lærdomme. Der er stillet spørgsmålstegn ved Kristi guddommelighed, såvel som ved hans fødsel ved en jomfru. Mange tror ikke længere på hans opstandelse. Kan den nutidige verden da med sandhed sige, at den accepterer Jesus Kristus? Må han ikke undre sig over nutidens mangel på tro på samme måde, som han gjorde i det fordums Nazaret?

Ville apostlen Paulus ikke undre sig over de mange splittelser i nutidens kristendom på trods af hans erklæring om, at Kristus ikke er delt, men at de kristne skulle være indbyrdes enige, og at der ikke måtte findes nogen splittelser blandt dem? Sagde han ikke, at de kristne skulle være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning og ikke splittes i adskilte grupper? (se 1. Kor. 1) Er splittelsen indenfor kristendommen og oprøret i de kristne nationer ikke bevis på deres brud med Kristus?

Og hvad med os selv? Hvad med os, der er medlemmer af denne kirke? Hvor hengivne er vi overfor Kristi sag? Er der noget bevis på, at vi afviser ham? Hvis vi

undlader at adlyde ham afviser vi ham så? Når vi bliver døbt, indgår vi en pagt om at tjene Gud. Når vi deltager i Herrens nadver, indgår vi igen en pagt om at tjene Gud, holde hans bud og altid erindre ham.

Under nadveren besegler vi vor pagt ved at nyde de hellige symboler på korsfæstelsen. Når vi gør dette, forpligter vi os da ikke bogstaveligt til at overholde hver eneste befaling, og bekræfter vi ikke dette løfte ved at spise det brudte brød og drikke af bægeret?

Hvad repræsenterer det brudte brød? Kristi sønderrevne legeme!

Hvad repræsenterer vandet? Hans blod, som blev udgydt på korset midt under denne ubegrænsede lidelse, som gjorde, at han, selv Gud, den største af alle, skælvende af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl. (se L&P. 19:18)

Forsoningen er det vigtigste, der nogen sinde er sket. Det er på grund af forsoningen, at vi forpligter os til at adlyde vor Fader i himlen. Vi lover ikke blot at leve evangeliet i almindelighed, men lover specielt at holde hver enkel befaling. Når vi for eksempel tager det brudte brød, siger vi så ikke med dette hellige symbol, som vi spiser, at vi indvilliger i at holde sabbaten hellig?

Eller som et andet eksempel, bekræfter vi ikke overfor Himlen, at vi her og nu forpligter os til at betale en ærlig tiende, og at vi besegler vort løfte ved at nyde nadveren?

Er vore pagter af en så speciel betydning? Jeg spørger jer, kunne deres betydning være mindre? Vi har indgået pagt om at leve af hvert ord, der udgår af Guds mund og at overholde hans hellige ordinanser. Sådan lydighed må omfatte kyskhed, ædruelighed, retskaffenhed, ærlighed, renhed, barmhjertighed, mådehold, trofasthed, flid i hans tjeneste, broderlig venlighed, tålmodighed og

hengivenhed. Og denne pagt må omfatte en fuldstændig accept af hans foreskrevne ordinanser.

Det er gennem lydighed mod hans befalinger, at vi viser vores kærlighed til ham. Sagde han ikke: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!”? (Joh. 14:15) Og gjorde han det ikke til overflod klart, at når vi ikke adlyder, så elsker vi ikke? Jeg spørger jer nu, hvor forskellige er vi

---

Jeg spørger mig selv, om Gud ville tale til nutidens folkeslag på samme måde - England, Tyskland, Mexico, Skandinavien, hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn. . .

---

sidste dages hellige fra resten af verden? Og jeg spørger jer i fuld alvor, lever de fleste af nutidens mennesker i en tilstand, hvor de afviser Kristus, eftersom de fleste af dem ikke tjener ham? Risikerer verden af i dag den samme form for ødelæggelse, som overgik den fordums verden - og af samme årsag?

Men han er nådig. Selv om han på sin tid blev foragtet, tilbød Jesus alligevel kærlighed og tilgivelse til alle, ja selv til sine fjender, hvis de ville omvende sig.

Det var i den betydning, at han talte til dem og sagde: „Jerusalem, Jerusalem. . . hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn. . . og I ville ikke!” (Matt. 23:37)

Når jeg studerer hans ord, spørger jeg mig selv, om Herren ville tale til nutidens folk på samme barmhjertige måde, og det føler jeg, at han vil, eftersom der ikke er personsanseelse hos ham. (se L&P. 1:35) Tror I, at han nu ville sige: „Amerika, Amerika, hvor ofte har jeg ikke villet

samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger?”

Eller han ville sige: „England, England, „hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn?” Hvis vi afviser ham nu, vil det Eller Tyskland, eller Skandinavien eller et hvilket som helst andet folk på jorden, „hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn?” . Hvis vi afviser ham nu, vil det da være mindre alvorligt, end det fordums Israels apostasi, da de begyndte at dyrke afguder?

Det er ikke en ubetydelig ting at afvise den almægtige Gud, hverken gennem ligegyldighed eller med vilje. De guddommelige ord genlyder stadig i vore ører: „. . . Driv ikke spøg med hellige ting.” (L&P. 6:12)

Hans befalinger er blevet klart fremsat. Hans standarder for moral, ærlighed og de andre dyder er velkendte. Men sørgeligt nok er disse standarder mere kendt for at blive afvist end for at blive accepteret. Betyder det, at ødelæggelsen kan komme over os i én eller anden form?

Hvorfor tolererer lovgivningsmagten umoralitet, homoseksualitet eller andet sligt? Hvorfor ser statens embedsmænd gennem fingre med disse synder og tilmed beskytter deres tilstedeværelse? Hvorfor modsætter lovgiverne og domstolene sig bøn og læsning af skrifterne og gør det i konstitutionens navn i dette land, hvor vi dagligt bekræfter: „Til Gud er vor tro?” (Hymns nr. 131)

Er de for eller imod Kristus i dette kristne land? Kan der være nogen form for neutralitet med hensyn til Gud? Kristus siger nej! Vi er enten for ham eller imod ham. (se Matt. 12:30) Hvorfor tillader lovgivningsmagten en fuldkommen overtrædelse af sabbaten og forkaster lovene vedrørende søndagslukning? Hvorfor tillader de såkaldte kristne folk, at det sker?

Vi irriterer os næsten som børn over vo-

res oliemangel og andet form for besvær. Restriktioner i vore fornøjelsesaktiviteter falder os for brystet. Hvorfor indrømmer vi ikke som voksne mænd og kvinder, at en afvisning af Gud er roden til vore besværligheder? Hvorfor nægter vi at indse kendsgerningerne i vor situation? Hvorfor styrter vi blindt ind i katastrofen?

Bør vi ikke tage de rigtige og korrekte skridt for at overvinde vore konflikter, forbrydelser og al vores fordærv?

Der findes kun én sikker vej: *vend tilbage til Gud!* Og det må omfatte accept af Herren Jesus Kristus i fuldkommen lydighed mod hans bud.

Hvad ville han gøre for Amerika selv nu,

hvis denne nation i sandhed ville acceptere ham? Hvad ville han gøre for England, Mexico, Skandinavien, Det fjerne Østen, Sydamerika og for alle folkeslag, hvis de ville komme til ham, omvende sig fra deres overtrædelser og acceptere hans guddommelige invitation?

Han siger:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.” (Matt. 11:28-30)

Tænk på krigens byrde, og på våbenomkostningerne, for at bevare freden. Tænk på forbrydelsens byrde og på overvældende gæld, både privat og offentlig. Tænk på de tunge personlige byrder, vi hver især bærer på i denne verden.

Og tænk så på den lettelse, det ville være, hvis vi var fri for dem. Det kan ske, hvis vi accepterer Kristi invitation.

Sammenlignet med vor nuværende byrde, er hans sandelig let. Hans åg er let og med sin guddommelige sjæls varme, vil han byde ethvert menneske, der ydmyger sig, velkommen. Vi bør ikke frygte ham, for han er ydmyg og beskeden. Lyt! Kan I høre hans kalden? Han siger selv nu: „Amerika, Amerika, hvor ofte har jeg ikke villet samle dig - hvis blot I ville komme.”

England, Skandinavien, Mexico, Tyskland, Japan, Korea og alle andre lande. Kan I høre? Han kalder på jer - nu, i dag. Han vil samle jer, selv nu, og opfostre jer og give jer fremgang og fred - hvis I blot vil komme til ham i ydmyghed og i en omvendelses ånd.

I USA synger vi ofte „Gud velsigne Amerika”. Lad os fortsætte hermed som en bøn. Men hvorfor ikke også synge, Gud velsigne England, Gud velsigne

Skandinavien og Gud velsigne Sydamerika, Mexico, Det fjerne Østen, og Gud velsigne Australien og New Zealand og *Gud velsigne alle andre lande?* Han vil velsigne dem - hvert eneste ét - hvis de vil komme til ham af hele deres hjerte. Der findes ingen anden vej.

Han kan afslutte deres krige, deres internationale konflikter, deres fattigdom, deres arbejdsløshed og deres behov for at give mad, klæder og anden form for hjælp, uden at den enkelte, hvis han er i stand til det, arbejder for at gøre sig fortjent hertil. Han kan fjerne deres for-

Kirkeledere fra hele verden modtager taler i oversættelse

brydelser, deres moralske fordærv og alle de sygdomme, der følger heraf.

Han kan give dem fred - ægte fred - mental, fysisk, åndelig, økonomisk og politisk. Men de må betale prisen, som er oprigtig lydighed mod Jesu Kristi evangelium.

Hvorfor bruger vi ikke vores fornuft til at forstå det? Hvorfor bruger vi ikke vores fornuft til at komme til ham, villigt og frejdigt? Det er den eneste sikre kurs.

Det er ikke en meningsløs retorik, vi beskæftiger os med i dag. Vi taler om hårde kendsgerninger, om livets realiteter.

Der var engang i det fordums Amerika, hvor sådanne velsignelser blev dette land til del, og hvor de varede i 200 år. Der var fred og velstand overalt. Der var ingen krige, forbrydelser, fængsler, fattigdom, moralsk fordærv og ingen af de sygdomme, som er en følge af synd - i et tidsrum af 200 år. Det er ikke et eventyr fra en historiebog. Det var i høj grad en realitet. Det udgør et vigtigt kapitel, som er sket i verdenshistorien, men som aldrig er blevet gentaget. Alligevel *kan* det gentages i vores tid på de samme betingelser.

De milliarder, vi bruger på oprustning, kunne bruges til fredelige formål. De milliarder, som går tabt ved forbrydelser, kunne bruges til at forbedre den menneskelige race. Der ville ikke være nogen racekonflikter, boykot eller lock-out, ingen hære eller flådestyrker og ingen spionsatellitter.

Det er alt sammen indenfor vor rækkevidde som en stor fysisk realitet. Prisen er langt mindre, end den vi nu betaler, og belønningerne ubeskriveligt større.

Jerusalem, Amerika, England og alle andre lande! Herren siger til alle: „Kom hid til mig . . . så skal I finde hvile for jeres sjæle.” (Matt. 11:28) I Jesu Kristi navn. Amen. □

At fastholde åndeligheden

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre, jeg søger Herrens Ånd, mens jeg deler dette budskab med jer. Jeg har valgt at tale om at fastholde åndeligheden. Dette emne randt mig i hu, da jeg overvejede Jakobs, Nephis bror, formaning:

„. . . Husk: at være kødeligt sindet er død, at være åndelig sindet er evigt liv.” (2. Nephi 9:39)

Præsident McKay definerede åndelighed som „bevidstheden om at vinde over sig selv, og om fællesskab med det uendelige. Åndelighed”, sagde han, „tilskynder os til at overvinde vanskeligheder og til at opnå større og større styrke. At føle, hvordan ens evner udfolder sig og at føle, hvordan sandheden udvider sjælen, er én af de mest ophøjede oplevelser i livet.” (David O. McKay, *Stepping Stones to an Abundant Life*, samlet af Llewelyn R. McKay, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971, s. 99)

Gennem profeten Joseph Smith åbenbarede Herren den sandhed, at „. . . Ånd er stof (materie), men er finere og renere og kan kun skelnes med renere øjne.” (L&P. 131:7)

Abraham sagde: „. . . Herren (har) vist mig . . . de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til . . . ;

Og Gud så disse sjæle, at de var gode . . . thi han stod midt iblandt dem, som var

ånder. . .” (Abr. 3:22-23) Disse ånder var afkom af den Gud, som i henhold til Johannes, også er en ånd. - det vil sige Johannes - skrev: „Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed.” (Joh. 4:24)

Selv om Guds Ånd er iklædt „. . . et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes . . .” (L&P. 130:22), så er hans legeme hverken timeligt eller kødeligt, for, som han siger: „. . . alting er åndeligt for mig . . .” (L&P. 29:34) „. . . jeg har skabt (alt) ved min almagts ord, hvilket er min Ånds kraft. . .

Både åndelige og timelige!
først de åndelige og derpå de timelige, hvilket er mit værks begyndelse, og atter først de timelige og derpå de åndelige, hvilket er det sidste af mit værk. . .

alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer . . . en lov, som var timelig.” (L&P. 29:30-32, 34)

At være i overensstemmelse med Gud er at være åndelig. Mennesket er i sig selv åndeligt. Dets sjæl er et barn af Gud. Alle verdener indbyggere har hver en ånd, og „. . . er sønner og døtre, født af Gud” (L&P. 76:24) Envidere: „. . . (Herrens) Ånd . . . giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.

Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen.” (L&P. 84:46-47)

„Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, blev menneskene i den spæde alder atter uskyldige for Gud. Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden. . .” (L&P. 93: 38-39) Dette tab af åndelighed begyndte med Adams og Evas børn, da de nægtede at adlyde deres forældres belæring.

„At være i overensstemmelse med Gud er at være åndelig. Mennesket er i sig selv åndeligt. Dets sjæl er et barn af Gud.”

I husker, at Adam blev undervist i evangeliet af en engel (se Mose Bog 5:6-8) og, at han derefter „. . . blev ført bort ved Herrens Ånd . . . og . . . blev døbt. Og Guds Ånd dalede ned på ham, og således blev han født af Ånden. . .” (se Mose Bog 6:64-65, og 5:10)

„Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre.

Og Satan kom iblandt dem (disse sønner og døtre) og sagde: Jeg er også en Guds søn; og han befalede dem og sagde: Tro det ikke (dvs. deres forældres belæring), og de troede det ikke, og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske.” (Mose Bog 5:12-13)

Åndelighed kommer gennem tro, omvendelse, dåb og modtagelse af Helligånden. Et menneske, som har fællesskab med Helligånden, er i harmoni med

Gud. Det menneske er derfor åndeligt. Åndelighed fastholdes gennem at leve således, at dette fællesskab bevares.

En sikker måde, hvorpå vi kan gøre det, er ved at lære, hvad vore pligter er og udføre dem. Det omfatter lydighed mod det første og det andet store bud: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind”, og „Du skal elske din næste som dig selv.” (Matt. 22:37, 39)

Det omfatter også lydighed mod De ti Bud, og Bjergprædikenen, at virkeliggøre trosartiklerne, samt at bede.

I forbindelse med vigtigheden af bøn med henblik på at fastholde åndeligheden, er det interessant at bemærke, at den først optegnede befaling, som Adam og Eva modtog fra Herren, efter at de var blevet uddrevet fra haven, var „. . . at de skulle tilbede Herren, deres Gud. . .” (Mose Bog 5:5)

Det næste himmelske væsen, som talte til Adam, var den engel, som fortalte ham, at det offer, han foretog, var „et sindbillede på Faderens Enbarnes offer. . .

Derfor”, tilføjede han, „skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindeligt.” (Mose Bog 5:7-8)

Fra da af og indtil denne dag, findes der ingen guddommelig befaling, som er blevet gentaget oftere, end befalingen om at bede i Herren Jesu Kristi navn.

En af de mest magtfulde belæring om vigtigheden af bøn blev modtaget af Jareds bror, da „. . . Herren . . . stod i en sky og talte med ham. Og Herren talte med Jareds broder i tre timer og revsede ham, fordi han havde glemt at påkalde Herrens navn.”

„Og,” fortsætter optegnelsen, „Jareds broder angrede det onde, som han havde gjort, og påkaldte Herrens navn for sine brødre, som var med ham. Og Herren sagde til ham: Jeg vil tilgive dig og dine

Ældste Hartman Rector

brødre jeres synder, men I skal ikke synde mere; thi I skal ihukomme, at min Ånd ikke altid vil trættes med mennesket; om I derfor vil synde, til målet er fuldt, vil I blive udstødt fra Guds nærhed. Og det er mine tanker om landet, som jeg vil give jer som arvelod; thi det skal blive et udvalgt land fremfor alle andre lande.” (Ether 2:14-15)

Det var ikke længe herefter, at Jareds broder bad med en sådan tro, at Herren Jesus Kristus, der da var en Ånd i forudtilværelsen, viste sig for ham og sagde: „Se, jeg er Jesus Kristus . . .
. . . dette legeme, som du nu ser, er min Ånds legeme. . . og som jeg ser ud i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet.” (Ether 3:14, 16)

Et andet overbevisende vidnesbyrd om bønnens magt til at hjælpe mennesket til at fastholde åndeligheden, er den beretning, som Jakobs søn, Enos, skrev: Og jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde med Gud, førend jeg fik forladelse for mine synder.

Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min

fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.

Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min Skaber og anråbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl, og jeg påkaldte ham den ganske dag, og da natten kom, vedblev jeg fremdeles at bede højt, så det nåede himlen. Og en røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.

Og jeg, Enos, vidste, at Gud ikke kunne lyve; altså var min skyld borttaget.

Og jeg sagde: Herre, hvorledes er dette sket?

Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set. Og der vil gå mange år, førend han åbenbarer sig i kødet; gå derfor bort, din tro har frelst dig.

Og da jeg havde hørt disse ord, begyndte jeg at nære et inderligt ønske for mine brødre, nephiternes, velfærd, og derfor udgød jeg min ganske sjæl til Gud for dem.

Og medens jeg således kæmpede i ånden, se, da kom Herrens røst igen til mig og sagde: Jeg vil komme til dine brødre i forhold til deres nidkærhed i at holde mine bud. Jeg har givet dem dette land, og det er et helligt land, og jeg vil ikke forbande det uden for ugudeligheds skyld; og derfor vil jeg komme til dine brødre i overensstemmelse med det, jeg har sagt, og deres overtrædelser vil jeg bringe over deres eget hoved med sorg. (Enos 1:2-10)

At søge i skrifterne er en anden magtfuld hjælp til at fastholde åndeligheden. Alma bærer vidnesbyrd om dette i sin beretning om Mosiahs sønners mirakuløse resultater i missioneringen:

De var blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi det var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Børn synes at det er en spændende oplevelse at være i Tabernaklet

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud. (Alma 17:2-3)

Bøn og studium af skrifterne er fælles hjælpemidler til både at opnå og bevare åndelighed.

„Bed altid,” sagde Herren til profeten Joseph, „så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.” (L&P. 10:5) Angående skrifterne fortæller Johannes, at Jesus sagde: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.” (Joh. 5:39)

Formålet med nadveren er at virke fremmende for fastholdelsen af åndeligheden. Begge de åbenbarede bønner for brødet og vandet indeholder vendingen

„... at de (som nyder heraf) ... (må have) ... hans Ånd ... hos dem/sig...” (L&P. 20:77, 79)

I en åbenbaring, optegnet som afsnit 59 i Lære og Pagter, givet d. 7. august 1831 gennem profeten Joseph Smith til vejledning for de hellige, som fornyligt var ankommet til Jackson County, Missouri, åbenbarede Herren en række instruktioner, der var nødvendige, for at de kunne bevare deres åndelighed. Han siger:

Se, salige, siger Herren, er de, som er kommet til dette land alene for min æres skyld efter mine bud.

Thi de, der lever, skal arve jorden, og de, der dør, skal hvile fra deres arbejde, deres gerninger skal følge efter dem, og de skal modtage en krone i min Faders boliger, som jeg har beredt for dem.

Ja, salige er de, hvis fødder står i Zions land, og som har adlydt mit evangelium; thi de skal som belønning modtage jor-

dens gode ting, som den skal frembringe med hele sin kraft.

Men de skal også krones med velsignelser fra oven og med mange befalinger og med åbenbaringer til sin tid. Dette skal de få, som er trofaste og nidkære for mig.

Derfor giver jeg dem en befaling og siger således: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.

Du skal elske din næste som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.

Du skal takke Herren, din Gud, for alting.

Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angervigen ånd.

Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allershøjeste din andagt.

Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.

Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allershøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.

Sandelig, dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn.

Og om I gør dette med taksigelse og med glade hjertes og åsyn, ikke med megen latter, thi det er syndigt, men med et glad hjerte og et venligt ansigt.

sandelig siger jeg, at om I gør dette, skal jordens fylde være jeres: dyrene på marken, fuglen i luften og det, der klatrer i

træerne og går på jorden,

ja, selv urterne og de gode ting, som frembringes af jorden til føde og klæder, til huse og lader, frugthaver, haver og vingårde.

Thi alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årstid, er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet.

Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen.

Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse.

Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger.

Se, dette er i overensstemmelse med loven og profeterne. . .

Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.

Jeg, Herren, har talt det, og Ånden bevidner det. Amen.”

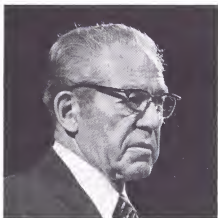
Åndelighed, brødre og søstre, vil komme til enhver, som vil følge dette mønster, for Herren har sagt:

„Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.

At jeg er det sande lys, som oplyser hvert menneske, der kommer til verden, at jeg er i Faderen og Faderen i mig, og at Faderen og jeg er eet.” (L&P 93:1-3) Dette er mønstret, mine elskede brødre og søstre, for at fastholde åndeligheden. Må det lykkes for os alle at opnå det, at behage Herren og at finde ham, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

6. oktober 1979

Lørdag eftermiddag

Opretholdelsen af kirkens embedsmænd

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Før jeg præsenterer kirkens generalautoriteter til opretholdelse ved konferencen, har præsident Kimball bedt mig oplæse følgende udtalelse:

På grund af den store vækst i antallet af stavspatriarker og muligheden for at blive betjent af disse overalt i verden, designerer vi nu ældste Eldred G. Smith som patriark emeritus, hvilket betyder, at han er hæderligt afløst fra alle pligter og ansvar i forbindelse med embedet som patriark for kirken.

Præsident Kimball har også bedt mig bekendtgøre, at følgende er blevet afløst med tak for deres enestående tjeneste: Søndagsskolen: Russell M. Nelson, præsident; William D. Oswald, første-rådgiver; J. Hugh Baird, andenrådgiver; og i De unge Mænd: Neil D. Schaerrer, præsident; Graham W. Doxey, første-rådgiver; Quinn G. McKay, andenrådgiver. Konferencen vil, når navnene oplæses, bemærke, at medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum foreslås som præsidentskaber i

søndagsskolen og Unge Mænd. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Nathan Eldon Tanner som første-rådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder som præsident for De tolv apostles Råd ældste Ezra Taft Benson. De, der stemmer herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som de tolv apostles Kvorum: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards. Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K.

Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight og James E. Faust. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis der er nogen imod, bedes dette vist ved samme tegn. Spencer W. Kimball som trustee-in-trust for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, som kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Som patriark emeritus for kirken: Eldred G. Smith. De, der stemmer for, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som yderligere medlemmer af De halv-fjerds' første Kvorum: Theodore M. Burhalvfjerds' første Kvorum: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, W. Grant Bangerter. Alle, der er for det, bedes vise det. Skulle nogen være imod, bedes det samme tegn vist.

Som yderligere medlemmer af De halv-fjerds' første Kvorum: Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Hartman Rector jun., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard jun., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve sen., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton, og Jack H. Goasland jun..

Som medlemmer af De halv-fjerds' første Kvorum med emeritus status: Joseph Anderson, William H. Bennett, James A. Cullimore, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, John H. Vandenberg og S. Dilworth Young. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, Præsiderende Biskop; H. Burke Peterson, førsterådgiver, og J. Richard Clarke, andenrådgiver. Alle, der kan tilslutte sig dette, bedes vise det. Er nogen imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Præsident Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, som de virker i øjeblikket.

Søndagsskolen: Hugh W. Pinnock, præsident; Ronald E. Poelman, første-rådgiver; Jack H. Goasland jun., andenrådgiver samt alle bestyrelsesmedlemmer som nu konstitueret.

De unge Mænd: Robert L. Backmann, præsident; Vaughn J. Featherstone, første-rådgiver; Rex D. Pinegar, andenrådgiver samt alle bestyrelsesmedlemmer som nu konstitueret.

Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsidentinde; Arlene B. Darger, første-rådgiver; Norma B. Smith, anden-rådgiver samt alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsidentinde; Colleen Bushman Lemmon, første-rådgiver; Dortha Lou Christensen Murdock, andenrådgiver samt alle bestyrelsesmedlemmer som nu konstitueret.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Kirkens uddannelsesråd: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer. Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown og Barbara B. Smith. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Pugh.

Taberbakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, Dirigent; Donald H. Ripplinger, assisterende dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darley og John Longhurst, tabernakelorganister. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det; hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Præsident Kimball, det ser ud til, at stemmeafgivningen har været enstemmigt til fordel for disse embedsmænd og generalautoriteter i kirken. □

Solen hjælper til at gøre ventetiden mere behagelig

Bøn og svar

Ældste Boyd K. Packard
De tolv Råd

Mine brødre og søstre, jeg beder om inspiration, mens jeg taler til de unge om bøn og om, hvad der sker bagefter.

Det lykkes os i det store og hele i kirken at belære vore medlemmer om at bede. Selv vore små lærer at folde armene og bøje hovedet og med hviskende vejledning fra deres forældre og deres brødre og søstre, lærer de snart at bede.

Der er en del af bønnerne - svaret - som vi måske til sammenligning forsømmer.

Der er en del, i forbindelse med svar på bøn, som I kan lære, mens I er meget unge, og det vil beskytte jer godt.

En sommer aften for mange år siden gik John Burroughs, en naturforsker, gennem en tæt besøgt park. Gennem larmen fra byen hørte han en fugl synge.

Han standsede op og lyttede! De, der var sammen med ham, havde ikke hørt det.

Han så sig omkring. Ingen anden havde bemærket det.

Det ærgrede ham, at alle andre gik glip af noget så smukt.

Han tog en mønt frem og kastede den op i luften. Den ramte fliserne med en lyd, som ikke var højere end fuglens sang. Alle vendte sig om; dét kunne de høre! Det er vanskeligt at adskille fuglesang fra larmen af byens trafik. Men I kan høre den. I kan høre den klart, hvis I træner jer i at lytte efter den.

En af vore sønner har altid været interes-

seret i radio. Da han var en lille fyr, fik han et elementært radiobyggesæt i julegave.

Som han voksede, og som vi havde råd til det, og som han kunne tjene til det, fik han mere avanceret udstyr.

Igennem årene har jeg ofte, ja også for nylig, siddet sammen med ham, mens han talte med én eller anden fra et fjerntliggende sted i verden.

Jeg kunne høre statisk støj og forstyrrelser, fange et ord eller to eller af og til flere stemmer samtidigt.

Alligevel kunne han forstå, for han havde trænet sig i at udelukke forstyrrelserne.

Det er svært at adskille livets forvirring fra inspirationens stille stemme. Med mindre I bringer jer selv i samklang med den, vil I gå glip af den.

Svar på bøn kommer på stille vis. Skriverne beskriver denne inspirationens stemme som en stille, sagte stemme.

Hvis I virkelig prøver, kan I lære at være lydhøre overfor denne stemme.

I den første tid af vort ægteskab blev vore børn født med korte intervaller. Som forældre til små børn ved, er det i de år ligefrem en ny situation, hvis man får en nats uafbrudt søvn.

Hvis I har et nyfødt barn og et andet lille barn, der er ved at få tænder eller har feber, kan I stå op 100 gange i løbet af

natten. (Det er selvfølgelig en overdri- velse. Det er sandsynligvis kun 20 eller 30 gange.)

Til sidst delte vi børnene imellem os i „dit” og „mit” med hensyn til pasning om natten. Min kone stod op, når det var den nyfødte, og jeg, når det var én, der var ved at få tænder.

En dag blev vi klar over, at vi hver især

„Jeg har lært, at inspirationens stemme kommer mere i form af en fornemmelse end som en stemme.”

---

kun hørte det barn, som vi havde fået tildelt, og at vi sov trygt gennem det andet barns gråd.

Vi har gennem årene talt om dette, og vi er overbeviste om, at I kan træne jer i at høre, hvad I ønsker at høre, i at se og føle det I ønsker, men det kræver en del træning. Der er så mange af os, som går gennem livet og sjældent, hvis nogen sinde overhovedet, hører denne inspirations stemme, fordi „. . . et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt.” (1. Kor. 2:14)

Skrifterne indeholder mange belæringer om dette emne.

Lehi fortalte sine sønner om en åbenbaring, men Laman og Lemuel modsatte sig hans belæringer:

„Thi han sagde dem i sandhed meget, som var vigtigt, men vanskeligt at forstå, med mindre man adspurgte Herren, men eftersom de var forhærdede i deres hjerter, søgte de ikke Herren, som de burde.” (1. Nephi 15:3)

De klagede til deres yngre broder, Nephi, over, at de ikke kunne forstå deres far, og Nephi stillede dette spørgsmål:

„Har I adspurgt Herren?

Og de sagde til (ham): „Det har vi ikke, thi Herren kundgør os ikke sådanne ting.” (1. Nephi 15:8-9)

De havde senere til hensigt at gøre Nephi fortræd, og han sagde til dem:

„I er raske til at gøre det onde, men langsomme til at ihukomme Herren, jeres Gud. I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet *evnen til at fornemme*, så at I ikke kan *forstå* hans ord. . . ” (1. Nephi 17:45, fremhævelser tilføjet; „forstå” er oversat fra „feel”, som i denne forbindelse bedst oversættes til: „fornemme”. O.a.)

Jeg har lært, at inspiration kommer mere i form af en fornemmelse end som en stemme.

Unge mennesker, sørg for at forblive i en tilstand, hvor I er modtagelige for inspiration.

Jeg har også lært, at et grundlæggende formål med visdomsordet har med åbenbaring at gøre.

Fra I er ganske små, belærer vi jer om at afstå fra kaffe, te, alkohol, tobak, narkotika og enhver ting, som kan gribe forstyrrende ind i jeres helbred.

Og I ved, at vi bliver meget bekymrede, når vi finder ud af, at én af jer roder med disse ting.

Hvis et menneske, som er påvirket af narkotika eller alkohol, næppe kan lytte til normal samtale, hvordan kan vedkommende da reagere på åndelige tilskyndelser, som berører de mest fintmærkede følelser hos et menneske? Hvor værdifuldt visdomsordet end er som sundhedslov, kan dets værdi for jer være større åndeligt end fysisk.

Selv om I holder visdomsordet, kan der tilståde jer noget fysisk, men det vil i

almindelighed ikke skade jer åndeligt. Når I bliver fædre og mødre, så undgå at leve således, at jeres børn vil mangle vejledning på grund af vaner hos jer, som efterlader jer uinspirerede.

Herren kan lade ren intelligens tilflyde vort sind for at tilskynde os, vejlede os, belære os og advare os. I kan *øjeblikkeligt* vide, hvad I skal gøre! Lær at modtage inspiration.

Selv vore ungdomsaktiviteter har noget at gøre med inspiration, fordi de omfatter at tjene andre. Inspiration kommer hurtigere, når vi har brug for at hjælpe andre, end hvis det drejer sig om os selv.

Ældste Bernard P. Brockbank

Jeg ved, at nogle unge mennesker tager det ilde op, når vi udtaler os om den vilde musik, der i dag tilbydes os.

Kan I ikke se, at I ikke vil modtage ret meget inspiration, mens jeres sind er fyldt med denne musik? Den rette musik kan på den anden side forberede jer til at modtage inspiration.

I bør også vide, at udover statisk støj og forstyrrelser, som blokerer kredsløbene, findes der også falske signaler.

Nogle har modtaget åbenbaringer og hørt stemmer, som bevidst er kommet fra onde kilder for at lede på afveje. I kan lære at erkende dem og udelukke dem, hvis I vil.

Hvordan kender I nu forskel? Hvordan kan I vide, om en tilskyndelse er inspireret eller en fristelse? Mit svar herpå afspejler helt klart min store tillid til unge mennesker. Jeg tror, at unge mennesker, når de bliver undervist, i grunden er fornuftige.

I kirken er vi ikke undtaget fra sund fornuft. For det første kan I vide, at I ikke vil blive tilskyndet fra en retfærdig kilde til at stjæle, lyve, snyde eller til at deltage i nogen form for moralsk overtrædelse.

I har selv som lille dreng eller pige en bevidsthed. Den vil tilskynde jer til at vide, hvad der er forkert. Undlad at kvæle den.

Endnu engang fortæller skrifterne noget. Læs Mormons Bog, Moroni 7. Jeg citerer kun et vers:

„Thi se, mine brødre, jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab, ligesom I skelner dagens lys fra nattens mørke.” (Moroni 7:15)

Læs I bare hele kapitlet. Det fortæller os, hvorledes vi kan bedømme sådanne ting.

Hvis I nogen sinde er forvirrede og føler,

at I bliver ledt på afveje, gå da til jeres forældre og ledere og få råd.

Unge mennesker, det er jer, som skal lede kirken i morgen, i overmorgen eller dagen derpå.

Vi er organiseret for så godt som muligt at inddrage jer i kirkens aktiviteter og ledelse. I er allerede blevet undervist i at bede. I har behov for at vide, hvordan man får svar.

Mens I er unge er det godt at lære, at åndelige ting ikke kan fremtvinges.

Af og til kan I kæmpe med et problem og ikke få et svar. Hvad kan der være i vejen?

Det kan være, at I ikke gør noget forkert. Det kan være, at I ikke har gjort det rigtige tilstrækkeligt længe. Husk, I kan ikke tvinge åndelige ting.

Af og til er vi ganske enkelt forvirrede, fordi vi ikke vil tage et nej for svar.

Ved adskillige lejligheder, hvor et medlem har insisteret på, at noget blev gjort efter hans eller hendes hoved, har jeg mindedes denne store lektie fra kirkens historie. Jeg har sagt til mig selv: Udmærket, Joseph, giv manuskriptet til Martin Harris. Gør det på din egen måde, og se, hvad du opnår. Når du så er blevet gjort til skamme og er forvirret, kom så tilbage, så vi kan få dig tilbage på den kurs, som du kunne have fulgt tidligere, hvis du havde været lydige og modtagelige.

En eller anden har skrevet:

*Med tankeløse og utålmodige hænder
forkludrer vi de planer,
som Herren har lagt.*

*Og når vi græder af smerte, siger han,
'vær stille menneske, mens jeg løser knuden'
(anonym).*

Sæt de vanskelige spørgsmål om bagest i hjernen og fortsæt dit liv. Overvej og bed stille og indtrængende om disse spørgsmål.

Svaret kommer måske ikke som et lyn. Det kan komme i form af inspiration, lidt her og lidt der, „. . . linie på linie og bud på bud.“ (L&P. 98:12)

En del svar kommer gennem at læse skrifterne, en del gennem at høre talere. Og lejlighedsvis når det er vigtigt, vil en del svar komme gennem direkte og magtfuld inspiration. Tilskyndelsen vil være klar og umiskendelig.

I jeres ungdom kan I lære at blive ledt af Helligånden.

Som apostel lytter jeg til den samme inspiration, der kommer fra den samme kilde og på samme måde, således som jeg lyttede, da jeg var dreng. Signalet er nu meget klarere.

Ved lejligheder, når det er nødvendigt for Herrens arbejde, som når vi for eksempel skal kalde medlemmer til høje positioner i stavene, kan vi stille et spørgsmål i bøn og modtage en øjeblikkelig og direkte åbenbaring til gengæld. Intet budskab er blevet gentaget oftere i skrifterne end denne enkle tanke: „Bed, så skal I få. . .“ (L&P. 4:7)

Jeg beder ofte Herren om vejledning. Jeg vil imidlertid ikke villigt acceptere tilskyndelser fra nogen uværdig kilde. Jeg afviser dem. Jeg ønsker dem ikke, og det fastholder jeg.

Unge mennesker, hav altid en bøn i jeres hjerter. Lad sønnen komme til jer hver aften med jeres sind optaget af bøn.

Hold visdomsordet.

Lyt til jeres forældre og kirkens ledere. Hold jer væk fra steder og ting, som jeres sunde fornuft fortæller jer vil virke forstyrrende i forbindelse med inspiration.

Udvikl jeres åndelige evner.

Lær at udelukke den statiske støj og forstyrrelser.

Lær at blive inspireret og vejledt af Helligånden.

Det er mange år siden, men jeg har ikke glemt, at vi, som piloter under den 2.

verdenskrig, ikke havde det elektroniske udstyr, som vi har i dag. I vejr var vort eneste håb at følge en radiostråle.

Et stabilt signal, og man var på ret kurs. Hvis man gled til den ene side af det stabile signal, ændredes det til et „dit-da“, morsekoden for bogstavet A.

Hvis man gled til den anden side af signalet, ændredes det til et „da-dit“, morsekoden for bogstavet N.

I stormfuldt vejr var der altid statisk støj og forstyrrelser. Mangen en pilots liv har været afhængigt af, om han over brølet fra motorerne og gennem al statisk støj og forstyrrelser hørte det af og til svage signal fra en fjern flyveplads.

Der findes en åndelig stråle med et konstant signal. Hvis I ved, hvor dan I skal bede og lytte, åndeligt talt, kan I gå gennem livet, gennem klart vejr, storme,

krige, fred og klare jer godt.

Bøn kan være meget offentligt. Vi belærer jer ofte om bøn, om den del af bønnen, hvor vi beder.

Måske har vi ikke lært jer tilstrækkeligt om den del af bønnen, hvor vi modtager. Dette er en meget privat og meget individuel sag, noget som I må lære for jer selv. Begynd nu, og som årene går, vil I, som er meget unge, blive ledet. Den stille, sagte stemme vil komme til jer, og da kan I vide, som mange af os ved, og som jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren lever. Jeg kender hans stemme, når han taler.

Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at han leder denne kirke, at han er den nær, og at han leder sine profeter og sine ledere, sit folk og sine børn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af De tolv Råd opretholder kirkeledere

Profeten Joseph Smith

Ældste David B. Haight
De tolv Råd

De evige evangeliske sandheder bliver accepteret i stedse større antal af troende rundt omkring i verden. Vore lokale kirkemedlemmer, der arbejder i harmoni med vore fuldtidsmissionærer, er årsag til en hurtig udvidelse af kirken.

For tre uger siden var det mit privilegium at få til opgave at danne nye stave i Lima i Peru. Vi mødtes i et stadion med mere end 7.000 hellige og undersøgere. Efter denne bevægende åndelige oplevelse stod vi over for tre avisjournalister på parkeringspladsen. De spurgte: „Hvorfor er De i Lima?“ „Hvor mange medlemmer har Deres kirke i Peru?“ „Hvorfor vokser Deres kirke så hurtigt?“ „Hvilke planer har Deres kirke for fremtiden?“

Og så spurgte en ung kvindelig reporter: „Hvad er forskellen mellem Deres kirke og andre kirker?“

Vi var omgivet af en stor mængde mennesker, som pressede imod os, trafikken var temmelig støjende. Vi havde hvert minut af dagen besat. Det var ikke en idéel situation, ikke en sådan, som jeg ville have valgt til at forklare forskellen mellem Herrens kirke og andre. Men da vi gerne ville benytte os af lejligheden, forklarede vi kort frafaldet og gengivelsen: at der er tydelige beviser i historien på et frafald fra den lære, som Jesus og hans apostle forkyndte, at den oprindeli-

ge kirkes organisation blev fordærvet, og at hellige ordinanser blev forandrede til at passe folks behagelighed, og at gode mennesker over hele jorden i dag er forvirrede på grund af stridende religioner med forskellige lærdomme og måder at tilbede på.

Reporterne lyttede intenst. Vi forklarede dem, at efter en lang periode med mørke, skete en himmelsk ledet gengivelse af Frelserens sande evangelium, at en ung mand ved navn Joseph Smith blev udvalgt og oplært til at blive instrumentet til at udføre det grundlæggende arbejde for det store og forunderlige værk, som Gud har etableret om sin kirke i disse sidste dage.

Da vi kort fortalte om gengivelsen og om Joseph Smith, så jeg hans skikkelse for mit indre blik på en højst interessant måde. Det var en usædvanlig oplevelse. Mens profetens ansigtsprofil forblev i mit sind, tænkte jeg: „Hvis blot disse reportere og verden kunne forstå hele historien om betydningen af gengivelsen - om de evige velsignelser, som Gud har stillet til rådighed for alle. Hvis de blot kunne føle, som jeg føler. Hvis de kunne vide, som jeg ved, hvis bare de kunne forstå profetens kaldelse og hans rolle.“ Jeg tilføjede mit vidnesbyrd om, at Joseph Smith var guddommeligt udvalgt til at gengive Jesu Kristi evangelium i

dets fylde, at han var og er en Guds profet, at han søgte Gud i bøn, og at Gud talte til ham. Han udførte det arbejde, som Jesus, Guds Søn, befalede ham at udføre, og denne kirke, som profeten hjalp med til at organisere, ejer det hellige præstedømmes guddommelige nøgler og myndighed og har fået overgivet ansvaret for at udføre Guds frelsesplan for alle hans jordiske børn. Mennesker spekulerede dengang ligesom nu: „Er der en Gud? Kan han tale til mennesket? Er han interesseret i det enkelte menneskes behov?”

En ung mand, der ikke var ukendt med at bede, og som reagerede på sin ungdommelige tro, gik ind i en lund, og idet han så sig omkring og fandt sig selv alene, knælede han ned og opsendte en bøn og sit hjertes ønsker til Gud. Lundens oplystes overordentlig, klarere end han nogen sinde havde oplevet. Foran ham stod to vidunderlige skikkelser - udover al beskrivelse. Den ene pegede på den anden og sagde: „*Denne er min elskede Søn. Hør ham!*”

Sønnen talte til den knælende dreng. Joseph fik besked på, at alle kirkerne var forkerte - de havde fordærvet læren, havde forandret ordinansen, og havde mistet præstedømmets myndighed - og at han, ulært men ydmyg, skulle blive det instrument, som den almægtige ville bruge til at genoprette sit værk. (Se Joseph Smith 2:15-20)

Verdens herskende lærdomme havde reduceret Gud i folks øjne til en skrøbelig ånd, spredt ud over universet, intetsteds tilstede fandtes alligevel hvor som helst - tågede teorier og uklare lærdomme med hensyn til Guds og guddommens personlighed. Sandheden var blevet forvasket. Da den unge profet kom ud af lunden, havde han ingen tvivl - han vidste. Han havde set Faderen og Sønnen. De havde besøgt ham og instrueret ham. Med profetens egne ord: „Jeg havde set

et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det.” (Joseph Smith 2:25)

Joseph vidste nu, at Gud har skikkelse som et menneske. Han har en stemme, han taler, han er venlig, han besvarer bønner. Hans Søn er ligesom Faderen - men en særskilt og adskilt person. Joseph lærte, at Sønnen er lydige overfor Faderen og er mellemed mellem Gud og mennesket.

„Hvis bare disse reportere og verden kunne forstå hele historien om gengivelsen af de evige velsignelser, som Gud har gjort tilgængelige for alle. . .”

Herren havde brug for en mand så stærk som stål, én, der var frygtløs og kunne modstå hån og sociale og politiske presioner, én ligesom Moses, ja endog større.

Ved andre lejligheder fik den unge profet andre besøg.

Joseph Smiths beretning om fremkomsten af Mormons Bog, ved hjælp af himmelske budbringere, er i fuld harmoni med Guds eget besøg hos profeten.

Mormons Bog, en optegnelse skrevet af indbyggerne i det gamle Amerika, blev oversat ved „Guds gave og kraft” og gjort tilgængelig for alle mennesker. Dens sider har til formål at „overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk” (se Mormons Bogs titelblad)

Mormons Bog er den mest korrekte bog på jorden og indeholder Kristi rene evangelium. Det er den mest værdifulde bog, menneskeheden ejer.

I løbet af de begivenhedsrige år fra tidspunktet for den første åbenbaring i 1820 til den juni morgen i 1844, da to vogne med ligene af Joseph og Hyrum Smith langsomt begav sig den seks timers vej fra Carthage til Nauvoo, havde himlene åbnet sig: grundlæggelsen af dette store værk og rige i denne uddeling, var sket. Herrens kirke var organiseret som før i tiden. Apostlene havde nu præstedømmets nødvendige nøgler. Josephs værk var fuldført. Der havde aldrig i hans sind eller i hans loyale medarbejders sind været tvivl om hans guddommelige kaldelse, for han havde tydeligt fortalt dem om sine inspirerede forkyndelser.

Kristi originale kirkes organisation og præstedømme er gengivet med apostle, profeter, evangelister, halvfjerdser, ældster, biskopper, præster, lærere og diakoner - allesammen nødvendige, for at evangeliet kan blive prædikeret til alle nationer og til at styrke medlemmer og binde dem til de helliges kirke.

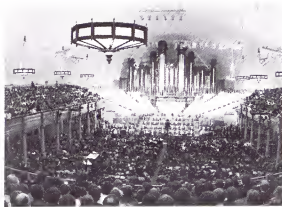
Kristi kirke er genoprettet med lærdomme, ordianser og myndighed, som givet med fuldmagt af Frelseren, da han var på jorden. Endnu engang ordineredes mennesket med kraft og myndighed til at udføre hans vilje. Usikkerhed er fjernet, Frelserens kirke og værk gengivet. Læren om det gengivne evangelium omfatter alt og er fuldstændig. Den lærer: at „*mennesket var også i begyndelsen hos Gud*” (L&P. 93:29; fremhævelse tilføjet.) Det vil sige, mennesket levede, før det kom til denne jord. Det er et evigt væsen. Joseph Smith gav verden den sande forståelse af menneskets oprindelse, at mennesket kommer til jorden med et guddommeligt og evigt formål.

Joseph Smiths inspirerede bidrag til alle Guds børn, om livets sande mening og menneskets skæbne, udfoldedes lidt efter lidt, linie på linie, gennem engles og andres administration, dem som Herren

kaldte til arbejdet. Hele beretningen var så vidunderlig og så uventet, at de fleste mennesker på den tid ikke kunne acceptere den.

Åbenbaringer til Joseph Smith øgede menneskets kundskab om, at Jesus Kristus var blevet korsfæstet for at frelse verden for synd, at hele menneskeheden gennem hans forløsnings handlinger, ville opstå fra graven og få mulighed for evigt liv, hvis de adlød de evangeliske principper.

Vi har forkyndt yderligere oplysning om Jesu udtalelse: „I min Faders hus er der mange boliger.” (Joh. 14:2) Vi lærer ikke blot om de forskellige grader af herlighed og om dem, som har mulighed for at komme der, men også, at mennesket skal stræbe efter den højeste „himmel”, der er til rådighed, og som kun kan nås gennem lydighed mod alle Guds befalinger. Præsident George Albert Smith sagde: „For mig er én af de smukke ting i Jesu Kristi evangelium, at det bringer os alle på et fælles stade. Det er ikke nødvendigt for et menneske at være præsidet over en stav eller medlem af De tolv Råd, for at kunne blive noget stort i Det celestiale Rige. Kirkens mest ydmyge medlem vil, hvis han holder Guds befalinger, opnå en ophøjelse i Det celestiale Rige, lige så godt som ethvert andet menneske. Jesu Kristi evangeliums skønhed er, at det gør os alle lige. . . Når vi holder Herren befalinger . . . har vi lige muligheder for ophøjelse.” (Conference Report, okt. 1933, s. 25) Et af de aller mest strålende principper for Guds kærlighed til sine børn blev åbenbaret til Joseph Smith i Kirtland templet i 1836. I et syn så han nogle, som ikke havde haft mulighed for at acceptere evangeliet, mens de var i live. En stemme erklærede, at alle, som var døde uden at have haft mulighed for at høre evangeliet og acceptere det, mens de var på denne jord, vil få det privilegium i ånde verdenen.

Hvis de ville have modtaget det, og havde fået muligheden, vil de være arvinger til Det celestiale Rige. Herren „vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker” (Joseph Smith - En åbenbaring om Det celestiale Rige” 1:9, i *Den kostelige Perle*) „Joseph Smith, Herrens profet og seer,” skrev præsident John Taylor, „har gjort mere, (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogen sinde har levet her. I det korte tidsrum af 20 år bragte han Mormons Bog for lyset, som han oversatte ved Guds gave og kraft og lod udgive i to verdensdele, han har sendt evangeliets fylde, som indeholdes deri, til jordens fire dele. Han har frembragt de åbenbaringer og befalinger, som indeholdes i denne bog „Lære og Pagter” såvel som mange andre vise dokumenter og lærdomme til nytte for menneskene. Han har samlet mange tusinde sidste dages hellige og grundlagt en stor by. Han har efterladt sig en berømmelse og et navn, som ikke kan udslettes. Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne, og ligesom de fleste af Herrens salvede fordem, har han besejlet sin mission og sit værk med sit eget blod.” (L&P. 135:3) Mens de hellige endnu sørgede over de-

res tab, udtrykte William W. Phelps, en loyal medarbejder, deres følelser, da han skrev:

*Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fylde forvaltning,
det som var talet på jorden nu sker.
Stor er hans vælde, hans præstedom va-
rigt,
evigt og altid han nøglerne har;
Ædel og tro han sit rige vil arve,
hyldet af hellige kronen har ta'r.
(Sange, nr. 97)*

Og nu, da den endelige gengivelse har fundet sted, vidner jeg for jer alle - a genoprettelsen af alle ting „som Gud har talt om gennem alle sine hellige profeter siden verdens begyndelse” nu er blevet fuldkommet. (Ap. Gern. 3:21)

Åndens gaver, tegn på, at evangeliet er blevet gengivet, er hos de sande hellige. Helligåndens gave, gennem hvis kraft og indflydelse menneskene lærer sandheden og kundskaben om frelsesplanen, er til rådighed.

Templer er blevet bygget, hvor Herren kan komme „og genoprette det, der er gået tabt . . . nemlig præstedømmets fylde” (L&P. 124:28).

Herren selv vidnede om profeten Joseph Smith, da han gav en åbenbaring til de hellige i Winter Quarters i januar 1847. Han sagde: „Derfor må I ikke undre jer over dette, . . . men I skal få den at se, om I er trofaste og holder alle mine ord, som jeg har givet . . . til Joseph Smith, som jeg kaldte gennem mine engle, . . . og gennem min egen røst fra himlen, til at udføre mit værk, hvortil han lagde grundvolden og var tro, og jeg tog ham til mig.” (L&P. 136:37-38)

Joseph var gengivelsens profet. Jeg vidner for jer om hans guddommelighed og hans storhed i Jesu Kristi navn. Amen.

Sprog: En guddommelig måde at kommunikere på

Ældste Charles Didier
De halvfjerds' første Kvorum

„Vor Fader, du som er i Himlen! helliget vorde dit navn” (3. Nephi 13:9). En hilsen med ærbødighed, kærlighed og lydighed vises i denne indledning til en „mønsterbøn”, givet af vor Frelser selv. Ethvert ord er udvalgt for dets særlige betydning og inspirerende, ædle tanker, idet vor sjæl løftes til et nyt stade af forståelse. Vi har her virkelig et udtryk for og et eksempel på guddommeligt sprog.

Ord, sætninger, sprog: Hvad er det? Hvordan påvirker det os, vore familier og vor himmelske Fader?

Et ord - bare et enkelt, simpelt ord - kan medføre en vrimmel af tanker og påvirkninger. En kombination af ord kan udtrykke en tanke eller være meningsløs.

Et ord kan betyde godkendelse eller fornægtelse, velsignelse eller forbandelse, tvivl eller viden, venskab eller fjendskab. Den måde, vi siger et ord, den tone vi benytter, kan forårsage kærlighed eller had. Ord kan være bitre, melodiske, bløde, bekendtgørende, eller endog udråbende. De kan rulle som en byge og opmuntre og bringe sejr og stolthed. Vi læser hos Shakespeare: „Hvem er det i folkeskaren, der kalder på mig? Jeg hører en tunge, mere skingrende end al musikken, råbe „Cæsar” (Julius Cæsar, 1. akt. scene 2, linie 15-17) Ord kan des-

tilleres dråbe for dråbe som en gift, eller æde noget bort som kræft. De kan artikuleres eller mumles; men hver gang et ord siges, så pas på, for det kan aldrig tages tilbage. Det er borte med blæsten, væk for evigt.

Sandsynligvis udvælger vi vore ord, somme tider med benyttelse af et specielt ordforråd, og vi benytter visse ord på grund af deres betydning og den vægt, som vi ønsker at fremsætte. Sædvane varierer, afhængig af om vi spørger, ønsker, beder, overtaler, tvinger, påvirker eller underkaster.

Ord er en form for personligt udtryk. De adskiller os, lige såvel som fingeraftryk gør det. De afspejler hvilken slags menneske vi er, og fortæller om vores baggrund og afspejler vor livsmåde. De beskriver vor tankegang såvel som vore inderste følelser.

Men hvor kommer de fra, og hvorfor er sproget så specielt? Det kommer fra begyndelsen, som vi læser i Moses 6:5-6: „Og en mindebog blev ført, hvori der blev nedskrevet på Adams sprog; thi så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved inspirationens ånd.

Og de lærte deres børn at læse og skrive, thi de havde et sprog, som var rent og uforfalsket.”

Sproget er af guddommelig oprindelse. Kun mennesket taler (og kvinder gør det

endnu bedre), og mennesket gør det på grund af det formål, for hvilket det blev skabt. Lad os lytte til Paulus, når han siger: „Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde.” (1. Kor. 13:1)

Anacharsis svarede, da han blev spurgt om hvad der var den bedste del af mennesket: „Tungen.” Da han blev spurgt om, hvad der var den værste del, var svaret det samme: „Tungen.”

„Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbander vi menneskene, som er skabt, så de ligner Gud.

Af den selv samme mund udgår både velsignelse og forbandelse. Mine brødre! Således bør det ikke være!

Kan samme kildevæld give både velsmagende og bittert vand? Kan et figentræ, mine brødre! bære oliven, eller et vintræ figener? Ej heller kan en salt kilde give forsk vand.” (Jak. 3:9-12)

I Mormons Bog læser vi, at „det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting.” (2. Nephi 2:11) Men vi ved af erfaring, hvad modsætning i ord kan gøre for den enkelte, hvis det ikke kontrolleres. Så når vi tilrådes at være et retskaffent folk, drejer det sig så kun om vor indstilling? Hvad med fordærvet sprog, falsk sprog; slang; og ord der frembringer ondt, snavs og ødelæggelse af legeme og sjæl? Guddommens navn skal bruges til at røre hjerter og give lys; det skal ikke bruges forgæves eller til at forhåne. Alt for ofte synes den slags sprog at tiltrække unge mennesker og voksne mænd, fordi det i deres øjne er en måde at blive anerkendt, at virke stærk eller viril. Vil det så betyde, at uddannelse og gode manerer, charme og ærbødighed er en særlig feminin sag? Hvad med missionærsprog, der benytter ord og udtryk til at beskrive deres kammerater, deres undersøgere eller deres ledere på en måde, som ikke alene lyder

respektløst men også viser manglende ærbødighed og kærlighed?

Ord kan få tingene gjort. Opfylde forpligtelser eller udføre mirakler. Vi kan på grund af ord blive bevægede til tårer eller til latter, føle os godt tilpas eller ulykkelige, blive ophøjede eller fornærede. „Mennesket lever ikke af brød alene, men ved alt, hvad der udgår af

---

Vi har allesammen brug for at tale med „bedre, kærligere og mere påskønnende ord til vore kære og vore naboer, med et ønske om at kommunikere på guddommelig måde”.

Herrens mund, lever mennesket” (5. Mos. 8:3) Ord er hellige i bøn, f.eks.: „Vor Fader i himlen”; ved at dele vidnesbyrd og når der vidnes om sandheden: „Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det (seneste) vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens enbårne.” (L&P. 76: 22-23); når vi udtrykker en situation: „Jeg er Guds kære barn” ved sammenfatning af en opgave: „Kærligheden bortfalder aldrig” (Moroni 7:46); ved at udtrykke kærlighed til vore familiemedlemmer: „Jeg elsker jer.”

Ord fortæller, når de udtrykkes af profeter - af en levende profet som Spencer W. Kimball - om Herrens vilje og sind og er et eksempel på guddommeligt sprog og fuldkommenhed. „Thi min sjæl finder behag i klarhed, thi på denne måde virker Herren blandt menneskets børn. Thi Gud Herren oplyser forstanden, og han

taler til menneskene i deres eget sprog og til deres forstand.” (2. Nephi 31:3)

F.eks. fremhæver præsident Kimball i én af sine seneste taler behovet for at lære og vide mere end vores eget sprog. „Vi har brug for mere sproglig oplæring. Vi har brug for flere mennesker, der taler flydende mandarin og kantonesisk.” (Seminar for regionalrepræsentanter, 30. marts, 1979) Ved at studere andre sprog kan vi også forbedre vore måder at bringe budskabet om gengivelsen af evangeliet til verden. Herrens folk må adskille sig fra andre nationer, ikke blot på grund af deres kaldelse og opførsel, men også ved deres sprogs renhed. I 5. Mosebog læser vi: „Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden.” (5. Mos. 7:6) Sprog er noget guddommeligt. Nogle ved måske dette men ønsker ikke at realisere dets betydning i deres daglige fa-

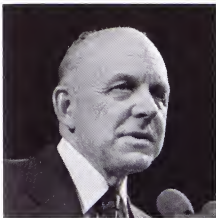
milieliv. Kærlighed derhjemme begynder med et kærligt sprog. Dette behov er så vigtigt, at nogle uden kærlige ord bliver mentalt ude af balance, andre følelsesmæssigt forstyrrede, og nogle vil måske endog dø. Intet samfund kan overleve, efter at dets familieliv er opløst, og denne opløsning er allerede begyndt med ét ord - ét enkelt, simpelt ord.

Min bøn er, at vi som vor himmelske Faders børn kan herliggøre ham og hans Søn Jesus Kristus med bedre, kærlige og påskønnende ord til vore kære og vore naboer i et sprog, der er rent og ubesmitet og med et ønske om at kommunikere på guddommeligt måde.

Vor himmelske Fader lever; hans profet på jorden i dag er Spencer W. Kimball, som er hans talerør. Må Herrens hellige navn blive helliggjort gennem vore ord i al evighed i Jesu Kristi navn. Amen. □

Konferencens deltagere i Tabernaklet

Derfor blev jeg undervist

Ældste A. Theodore Tuttle
De Halvfjerds' Præsidium

Vi har en international mission i kirken, over hvilken ældste Carlos Asay præsiderer. Den sørger for alle kirkens medlemmer, som lever uden for almindeligt oprettede stave og missioner. Det inkluderer familier, som lever i afsides lande borte fra kirkens centrum. Disse familier har almindeligvis opgaver hos regeringen eller militæret eller arbejder for internationale koncerner.

Typisk for disse er en familie der bor på øen Réunion i Det indiske Ocean. Der er en familie på otte, som bor i Benghazi i Libyen. En anden familie på fem bor i Karachi i Pakistan. For disse og mange andre familier findes ingen organiseret enhed af kirken. De må undervise deres egne børn.

Mange af disse familier leder regelmæssigt „kirke“-gudstjenester. I virkeligheden er de „hjemme“-gudstjenester for deres familie. Moderen kan samle sine små børn omkring sig og holde primary. I dette tilfælde virker hun som primary-præsidentinde, rådgiver, lærer - og altid vært. Hvis familien har sønner i præstedømmealderen, vil alle de almindelige stillinger i præstedømmet på én eller anden måde samles i ét - faderen - når han underviser dem i deres pligter og administrerer til sin familie.

Hvor kirken er fuldt organiseret, stræber præstedømmet og organisationslederne

under alle omstændigheder på at få forældre til at undervise deres børn.

Ofte modtager disse fjerntboende familier kun nogle få grundmaterialer fra kirken. Vi har nu en udmærket grundbog til rådighed for mænd og drenge og én for mødre og døtre, en håndbog for små børn, og en meget fin „Håndbog i evangeliske principper“. I almindelighed modtager disse familier kirkens tidsskrifter og har adgang til familiehjemmeaftenslektiehæftet og, allervigtigst, kirkens standardværker. Aktiviteter planlægges og centrerer omkring deres familier. Til trods for begrænsede materialer kan disse hjem, hvis *forældrene* belærer deres børn om evangeliet, blive velsignet lige meget som andre familier i kirken.

Det, som betyder noget for disse hjem, betyder noget i ethvert hjem. I virkeligheden *kan* det at bo borte fra den organiserede kirken endda være en velsignelse, fordi familiemedlemmerne drages nærmere til hinanden, og fordi de ikke kan uddelegere det til kirken, som en far og mor bør gøre, hvorend i verden de lever. Herren organiserede familieenheden i begyndelsen. Han havde til hensigt, at hjemmet skulle være centrum for lærdom - at far og mor skulle være lærere. Han har givet råd, som gælder, hvadenten familien lever inden for eller uden for

de grænser, hvor der er organiseret en enhed af kirken. Lad mig blot citere nogle få linier fra versene:

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.” (L&P. 68:28)

„Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: lys og sandhed. . . jeg har

---

„Når de profeterede begivenheder finder sted, er én ting vis vi må stole mere på os selv. Vi vil allesammen blive nødt til at undervise mere i vore egne hjem.”

---

befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.” (L&P. 93:36, 40)

„Men vi vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden.” (Mosiah 4:15)

„Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra selv gammel.” (Ordspr. 22:6)

Herren organiserede familier for at give forældre større indflydelse på børn end alle andre forhold tilsammen måtte have. Der er sikkerhed indbygget i denne ordening. Det giver *forældre* det privilegium, det ærefrygtindgydende privilegium, at forme barnets liv og karakter, selv om ydre omstændigheder også får indflydelse.

Forældreværdighed er et enestående ansvar. Ikke blot må forældre indpode gode ting i børnenes sind, men vi må også holde dårlige ting ude. Det er derfor, vi er blevet advaret mod den ubegrænsede invasion i vore hjem af TV, radio, blade, aviser osv.. Selv om der er nogle, som har god indflydelse på vore børn, er der nogle, der ikke har det. Forældre bør stadig være på vagt. Prøv at sikre jeres

børn imod dem, som søger at ødelægge dem.

Hvordan ville I klare prøven, forældre, hvis jeres familie var isoleret fra kirken, og I måtte sørge for al den religiøse oplæring? Er I blevet så afhængige af andre, at I kun har lidt eller slet ingen undervisning derhjemme? Sig mig, hvor meget af *evangeliet* ville jeres børn kende, hvis alt det, de vidste, er, hvad de har lært derhjemme? Prøv at tænke over det. Jeg gentager: hvor meget af *evangeliet* ville *jeres* børn kende, hvis alt de vidste, er, hvad de er blevet belært i hjemme? Husk, kirken er til for at *hjælpe hjemmet*. Forældre, den guddommelige udfordring om at undervise er aldrig blevet forandret. Prøv ikke at undslippe jeres ansvar.

Vi er blevet tilrådet at blive selvforsynende og uafhængige fysisk. Det er lige så vigtigt åndeligt! Forestil jer, at forholdene blev forandret. Forestil jer, at I kunne modtage alt det, I er blevet vant til. Forestil jer, at større ansvar med hensyn til at sørge for jeres familiens åndelige velfærd blev lagt på jeres skuldre. Sandelig man kan ikke studere skrifterne uden at vide, at vanskelige tider ligger forude. Vil I være uanfægtet af det?

Bered jer nu! Tag skridt nu til at styrke jeres familie. Tilbring tid sammen. Etabler og oprethold familietraditioner, som opbygger lykkelige erindringer. Vedligehold en disciplin med retfærdige regler og begrænsninger. Udtryk ubegrænset kærlighed til hinanden i ord og handling. Prøv at udvikle selvagtelse og selvrespekt hos den enkelte ved at elske og tro på ham og få ham til at føle, at han hører til. Sørg for den sikkerhed, som børnene behøver. De er de værdier, som livet består af. Grundlæg disse, og så behøver vi ikke at tænke så meget på de dikkedarer, som alt for ofte bekymrer os.

ET primary børnekor sørgede for musikken ved sessionen lørdag eftermiddag

Efterhånden som de profeterede begivenheder finder sted, er én ting vis: Vi har brug for at blive mere selvforsynende. Vi vil alle blive nødt til at undervise mere inden for vore egne hjemms vægge. I Mormons Bog finder vi nogle forbilleder:

„Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom.” (1. Nephi 1:1) Uden tvivl blev Nephi belært om det, der hører Ånden til - hans skrivelser afslører det. Han fik sandsynligvis også lært praktiske ting, for han var en meget dygtig mand. I dag er den søn heldig, hvis far belærer ham i *al* hans lærdom.

Enos, søn af Jakob, var en anden, som beundrede sin far:

„Jeg, Enos, ved, at min fader var en retfærdig mand, thi han underviste mig i sit sprog og i Herrens tugt og formaning; og velsignet være min Guds navn derfor. . .

Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min

fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte. Og min sjæl hungrede og jeg knælede ned for min Skaber og anrøbt ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl.” (Enos 1:1, 3-4)

Hans livs tjeneste begyndte med denne store åndelige oplevelse. Denne oplevelse skete på grund af hans faders ord. De er et glimrende forbillede. De er et godt eksempel på styrken af forældrenes undervisning. En ting er vigtig. Forældre og børn må tilbringe tid sammen.

Nogle få af os vil måske modtage offentlig anerkendelse for vore gerninger. De fleste af os vil dog leve hele vort liv forholdsvist anonymt. Det behøver ikke at betyde noget. Tjen jeres medmennesker. Elsk og undervis jeres børn. Så vil vi en dag gøre os fortjente til en hyldest fra dem, hvilket i det evige perspektiv vil betyde mere end berømmelse og rigdom: „Jeg . . . er født af retskafne forældre og blev derfor undervist.” I Jesu Kristi navn. Amen. □

Send missionærer ud fra alle nationer

Ældste Yoshihiko Kikuchi
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg søger i dag Helligåndens vejledning. Præsident Kimball, præsident Tanner, præsident Romney, præsident Benson, alle brødrene fra De tolv Råd, alle de andre generalautoriteter og brødre og søstre, på de helliges vegne i Japan og Korea, vil jeg gerne give udtryk for vor oprigtige påskønnelse for de engleagtige stemmer i Mormontabernaklet. Under deres nyligt gennemførte tur til Japan og Korea blev de på storslået måde accepteret af både medlemmer og ikke-medlemmer. Den uforbeholdne påskønnelse de blev mødt med kan ses i de glimrende kommentarer i nogle af vore betydeligste avisers anmeldelser. Jeg vil gerne læse nogle af disse kommentarer. Een anmelder skrev: „Man kunne fornemme skønhed og fuldkommenhedens eller fuldendelsens vægtige klang.” (*Yomiuri Tokyo*, 8. sept. 1979) En anden skrev: „De gav os en prøve på musikens strålende kvalitet og styrke.” (*Kobe News*, 10. sept. 1979) Og endnu én skrev: „Koret fandt vej til vore hjerters dybde, og efterlod os med den helt ubeskrivelige fornemmelse af skønhed og varme.” (*Kyoto News*, 11. sept. 1979) Præsidenten for Chykuo tv-station, hovedsponsor for turen og ikke-medlem af kirken, sagde, at kormedlemmernes øjne var så smukke og rene, at han og hans medarbejdere blev dybt

rørte. Som vor elskede profet, præsident Spencer W. Kimball, har fortalt os tidligere: „Når vi lytter med vore hjerter til vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus, hører vi en symfoni af dejlig musik sunget af himmelske stemmer, der forkynder fredens evangelium.” (*Ensign*, maj 1974)

Brødre og søstre, i dag ønsker jeg også at udtrykke mine påskønnelse over for de mange missionærer, der er kommet til vort land, Morgenrødens Land. Når jeg ser deres vidunderlige gerninger, tænker jeg på deres forældre som sendte dem og på dem, som nu yder store ofre, så deres sønner og døtre kan rejse på mission. Jeg traf en mor, der som deltidsjob kørte taxi her i byen, så hun kunne sende sin søn på mission. Hun talte meget stolt om sin søn, som var på mission og tjente sin Fader i Himlen.

Må jeg fortælle jer om en dejlig missionæroplevelse, jeg havde for nylig? Jeg så et mirakel udført af én af jeres missionærsønner, som holdt meget af en undersøger. Jeg traf denne mand ved en særlig fireside. Han sagde: „Jeg værdsætter jeres unge mormonmissionærer umådelig meget, de lærte mig nogle af livets vigtigste ting og gav mig lykke. Jeg ønsker at jeg engang får mulighed at udtrykke min oprigtige påskønnelse til de forældre, som således lærte ham at

efterleve evangeliet.” Med tårer i sine øjne, og mens han holdt mine hænder, sagde han: „Åh, ældste Kikuchi, jeg takker vor himmelske Fader for dette vidunderlige evangelium,” og så fortalte han denne historie:

„En dag for otte år siden blev jeg på vej hjem fra arbejde ramt af en flugtbilist. I elleve dage var jeg bevidstløs, og i to år lå jeg på hospitalet. Da jeg til sidst blev udskrevet fra hospitalet, havde min kone forladt mig og taget børnene med sig. Vi havde haft et godt familieliv før ulykken, men mit liv blev fuldstændig ødelagt. Jeg var ensom og nedtrykt, for jeg havde mistet min mest værdifulde ejendom - min familie. Jeg forsøgte at begå selvmord flere gange. Min eneste indtægt kom fra velfærd. Jeg var følelsesmæssigt og fysisk udmattet; jeg var blevet som en levende død. Jeg kunne ikke gå, så jeg måtte bevæge mig ved at rulle rundt på gulvet og kravle på alle fire.

En aften tog jeg hen til hospitalet for at træffe min læge for at høre resultatet af den sidste af en serie operationer. Han fortalte mig, at der ikke var noget håb om helbredelse. Skønt jeg havde forventet, at han ville sige dette, var det alligevel et chok for mig. Alt var tabt. Da jeg nærmede mig en jernbanebro på vej hjem fra lægen, græd jeg da jeg så spejlbilledet af mit ansigt på den våde asfalt. Det var et sørgeligt syn.” Brødre og søstre, lige da han skulle til at springe ud foran et tog, traf han én af jeres missionærer.

Det minder mig om, at Frelseren sagde: „Jeg er den gode Hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig.” (Johs. 10:14) „Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.” (Johs. 10:27) Husmøder begyndte straks. I dem lærte hr. Sugiyama, at evangeliet er sandt, at Jesus Kristus er vor Frelser. Joseph Smith var en Guds profet og at Guds sande kirke er blevet gengivet i denne

sidste uddeling. Som sædvanlig inviterede missionærerne ham til kirke: men da han ikke kunne gå, sagde han, at han ikke kunne komme. Alligevel vågnede han tidligt søndag morgen og begav sig modigt afsted til kirken. Selv om det ikke var særlig langt, tog det ham næsten tre timer at tilbagelægge afstanden mellem sit hjem og den nærmeste station, hvorfra han kunne komme til kirkebygningen i Yokohama. Kirkebygningen ligger højt oppe på en bakke. Det tog ham næsten en time at gå fra stationen til kirken, en afstand der almindeligvis kun tager fem minutter at gå. Han klyngede sig til muren, faldt derefter om, for igen at kæmpe sig op på benene. Han nåede til sidst kirkebygningen, hvor nadveren var ved at blive omdelt. Missionærerne havde slet ikke ventet, at han ville komme i kirken. Men bror Sugiyama

Præsident Spencer W. Kimball

ma følte Guds rene kærlighed udstråle fra missionærene og fra medlemmerne, og følte sig draget dertil.

Frelseren sagde: „En ny befaling giver jeg jer, I skal elske hverandre; ligesom jeg har elsket jer, skal I også elske hverandre.” (Johs. 13:34)

Kort derefter fulgte bror Sugiyama Herrens befaling ved at blive døbt. Herren sagde: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.” (Johs. 3:5)

„Brødre og søstre vi må være verdens lys. Der er nogen der venter på jer.”

Morgenen efter sin dåb vågnede han meget tidligt. Han strakte sine ben som forberedelse til at rulle rundt som sædvanlig. Men denne gang, brødre og søstre, var der noget som var helt anderledes. Han følte styrke i sine ben, og hans hele legeme var fyldt af kræfter. Han satte sig op, og efterhånden stod han på sine fødder. Han havde ikke stået i årevis uden nogen støtte. Men denne morgen gik han! Han opdagede, at han var blevet helbredt.

Således sagde Frelseren til én, som ligeledes var blevet helbredt ved tro: „Din tro har frelst dig; gå bort med fred og vær helbredt for din plage!” (Mark. 5:34)

Bror Sugiyama sagde: „Kærlighed har gjort mig rask, og jeg vil gå i fred på Herrens vej.” Brødre og søstre, mirakler er ikke blot beviser på Guds sande kirke, men vi kan lære meget af det mirakel, som udførtes af Herren gennem en storslået ung mormonmissionær, som elskede sin undersøger så højt.

Kærlighed går forud for miraklet. Kærlighed er en proces; det er ikke et program. Kristi kærlighed kan overvinde enhver af livets bekymringer og helbrede en hvilken som helst menneskelig sygdom. Til alle mine venner, hvor som helst de måtte være, lad os derfor komme til Jesus og „blive født af vand og ånd.” (Johs. 3:5). For eksempel som Herren sagde: „Enhver der tror på mine ord, vil jeg besøge med min Ånds åbenbarelse, og de skal blive født af mig, nemlig af vand og ånd.” (L&P. 5:16)

Åh, hvor jeg værdsætter mine egne missionærer, dem som lærte mig det mest vidunderlige budskab, vi kan høre. Ældste Law og ældste Porter, jeg takker jer. Åh, hvor mange liv er ikke blevet berørt af missionærer som dem. Åh, må vi fortsætte med at sende gode missionærer fra enhver nation, sådan som vor profet har bedt os gøre. Og må vi medlemmer af denne sande kirke have nok mod til at stå fast over for verden og dele det evige evangeliums, Jesu Kristi gengivne evangeliums storslåede budskab med „alle nationer stammer tungemål og folk.” (L&P. 77:8)

Brødre og søstre, vi må være „verdens lys” (Matt. 5:14) Der er der nogle som venter på os.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om dette evangeliums guddommelighed. Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hele verdens Frelser. Der er intet andet navn under himlen, hvorved vi kan blive frelst (se Ap. Gern. 4:12). Kun gennem Jesus fra Nazaret kan vi blive frelst.

Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds profet, og at Mormons Bog indeholder Guds sande ord. Denne kirke er sand. Jeg ved, at præsident Spencer W. Kimball - en vor tids Job - er en levende Guds profet i dag. Jeg elsker ham af hele mit hjerte og opretholder ham af hele min sjæl. I vor Frelser, Jesu Kristi navn. Amen. □

6. oktober 1979

Præstedømmets møde

Om at træffe de rigtige beslutninger

Ældste L. Tom Perry
De tolv Råd

Når jeg ved de sidste konferencer i Tabernaklet er taget hjem efter mødet lørdag eftermiddag, er jeg blevet imponeret over de rækker af mænd, der ventede på at få adgang til præstedømmemødet næsten tre timer før dets begyndelse. Jeg plejer at standse op for at tale med nogle af dem. Til min overraskelse var en stor del af dem, som ønskede at komme ind unge mænd, bærere af Det aronske Præstedømme.

I aften vil jeg gerne hylde jer for jeres hengivenhed. Det er til denne udvalgte generation af et kongeligt præstedømme, jeg ønsker at rette mine bemærkninger til dette møde i vores konference.

Da jeg fik tildelt opgaven at tale ved præstedømmemødet, ringede jeg til ældste Backman, den nye leder af programmet for Unge Mænd, og bad om forslag til et emne, som bærere af Det aronske Præstedømme skal være specielt opmærksomme overfor. I løbet af et par dage fik jeg en seddel fra ældste Backman, og hans svar var: „De unge står

midt i en højst interessant periode af deres liv. De må snart træffe vigtige afgørelser med hensyn til deres fremtid, som f.eks. at rejse på mission, studere, at vælge en profession, at gifte sig, osv..” Hans råd var, at jeg skulle tale om at træffe de rette afgørelser.

Sammen med hans korte brev var en side fra tegneserien „Radiserne”, hvor man så Thomas stående med en god, hård snebold i hånden, idet Trine kommer ind i billedet. Hun overskuer situationen og kommer med den bemærkning til Thomas: „Livet er fuldt af afgørelser. Hvis du vil kan du vælge at kaste den snebold efter mig. Du kan også vælge ikke at kaste snebolden efter mig. Hvis du nu vælger at kaste snebolden efter mig, vil jeg slå hovedet ned i maven på dig! Hvis du vælger ikke at kaste snebolden efter mig, har du reddet dit hoved.” Så lader Thomas snebolden falde med et skuffet udtryk i ansigtet, idet han siger: „Livet er fuldt af valgmuligheder, men jeg har aldrig nogen.” Thomas har ret i, at livet er fuldt af

valgmuligheder. Men jeg synes, at han har uret i den anden del af sin udtalelse. Afgørelser ligger foran os for hvert skridt vi tager. Richard L. Evans sagde i filmen „*Menneskets søgen efter lykke*“: „Livet tilbyder os to kostelige gaver. Den ene er tid, den anden frihed til at vælge - frihed til at købe det vi ønsker med vores tid. Vi har frihed til at bruge

---

„Livet tilbyder to kostelige gaver. Den ene er tid, den anden valgfrihed - frihed til at købe det med vores tid, som vi ønsker.”

---

vor tilmålte tid til spændende oplevelser. Man kan ombytte den med tarveligt begær. Man kan investere den i grådighed. Man kan købe tomhed med den; man kan bruge sin tid til at skaffe sig materielle goder. *I har frihed til at vælge.* Men dette er ikke nogen god handel, for i dem finder I ikke nogen varig tilfredsstillelse.” (Fremhævelser tilføjet)

Der er en storslået beretning lige i begyndelsen af Mormons Bog om en familie, der måtte træffe nogle alvorlige afgørelser. Forestil jer, at I levede på det tidspunkt, og at I var medlemmer af Lehis husstand. I boede i Jerusalem i et dejligt hjem med varme og sikkerhed, omgivet af mange af livets gode ting. En morgen da I står op, kalder jeres far til et familieråd. Han siger, at han om natten har haft en drøm, og kommer så med denne forbløffende udtalelse: „Få fat i jeres soveposer og teltene. Tag kun så meget proviant med, som I kan bære på ryggen. Spekuler ikke på guld og sølv og jeres kostbare ting. Vi vil ikke have plads til dem. Jeg har fået befaling fra Herren, at vi skal gå ud i ørkenen.” Og skriften

fortæller: „Og det skete, at han drog ud i ørkenen. Han forlod sit hjem, sit arveland, sit guld og sølv og sine kostbarheder og tog intet med sig med undtagelse af sin familie og levnedsmidler og telte, og han drog ud i ørkenen.” (1. Nephi 2:4)

I er ikke kommet særlig langt, da jeres far får endnu en drøm. Han kalder jer til sig og siger: „Se jeg har haft en drøm, hvori Herren har befalet mig, at du og dine brødre skal vende tilbage til Jerusalem. Thi se, Laban har jødernes optegnelser og en stamtavle over jeres forfædre, og det er skrevet på messingplader. Og derfor har Herren befalet mig, at du og dine brødre skal gå tilbage til Labans hus og søge efter disse optegnelser og bringe dem herud i ørkenen.” (1 Nephi 3:2-4)

Se, det var en vanskelig opgave, der blev givet til sønnerne, for Laban var en meget rig og mægtig mand. De knurrede imod deres far og sagde, at det var vanskeligt, det han forlangte, de skulle gøre. Men én søn sagde til sin far: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.” (1. Nephi 3:7)

Disse unge mennesker stod overfor adskillige afgørelser, da de nærmede sig Laban for at bede om optegnelserne. Jeg synes at det er meget interessant at lægge mærke til den proces, som fik dem til at træffe deres afgørelser. Først besluttede de sig til at lade det være op til tilfældet. Og de kastede lod, og loddet faldt på Laman. Han gik ind i Labans hus, og mens han sad og talte med ham, sagde han, at han ønskede de optegnelser, som var skrevet på messingplader. Laban syntes ikke særlig godt om anmodningen, blev vred og kalstede ham udenfor og ville ikke lade ham få pladerne. Han sagde: „Du er en røver, og jeg vil slå dig

Ældste Adney Y. Komatsu

ihjel.” (1. Nephi 3:13) Det var nok for Laman; han vendte om og flygtede og fortalte sine brødre, at det med at lade tilfældet råde, ikke gav noget resultat. Nephi måtte træffe en anden beslutning om, hvordan de skulle få fat på pladerne. Han tænkte på alle de rigdomme, som de efterlod i deres hjem ; guld og sølv og alle slags kostbarheder. Han tænkte på at samle alt det guld og sølv sammen og købe pladerne. Så gik han til Labans hus og viste guldet og sølvet frem og tilbød at bytte disse kostbare ting for messingpladerne. Da Laban så alt den rigdom, og det var en meget stor rigdom, begærede han den. Da han betragtede de fire drenge overfor alle sine tjenere, var det let for ham at bestemme sig til, at han ville beholde både pladerne og rigdommene. Han sendte sine tjenere efter drengene for at slå dem ihjel, og de måtte flygte og efterlade deres ejendele. Denne verdens kostbarheder skaffede ikke pladerne til veje.

Nu havde Nephis brødre to gange været nær ved at miste livet under forsøget på at få pladerne, og de var ikke særligt glade for ham. Nephi ville dog ikke give

op. Han talte med dem på denne måde: „Lad os igen drage op til Jerusalem og lad os være tro i at holde Herrens bud; thi se, han er mægtigere end hele verden, mon da ikke også mægtigere end Laban og hans halvtredssindstyve ja eller endog hans titusinder?” (1. Nephi 4:1)

Hvem kunne argumentere imod en sådan sund fornuft? Selvfølgelig var Herren mægtigere end Laban og alle hans tjenere. Så om natten førte Nephi sine brødre hen til Jerusalems mur. Han krøb indenfor og henimod Labans hus, og denne gang lod han det ikke være op til tilfældigheder eller til verdsligt guld, men han gik i tro. Han sagde: „Jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre.” (1. Nephi 4:6)

Da han kom til Labans hus, fandt han en mand, som var faldet om i drukkenskab. Da han kom nærmere, så han, at det var Laban. Laban var blevet overgivet ham. Herren havde åbnet vejen, for at skaffe pladerne til veje. Da han havde truffet den afgørelse at sætte lid til Herren gav det resultat.

Det er en storslået lektie, der kan læres af denne proces. Lehis sønner måtte gennemgå da de skulle træffe disse afgørelser. Selvfølgelig var det, at lade afgørelserne være op til tilfældet ikke en særlig acceptabel metode.

Jeg husker engang, mens jeg var i marinen, og stationeret på Camp Pendleton i Californien. Jeg lod en afgørelse være op til tilfældet og fandt mig selv i en højst ubehagelig situation.

Mine venner havde hver weekend bedt mig om, at tage med dem til en dancehall i Los Angeles for at more os. Hver weekend blev jeg bedt om at tage med. Efter at jeg i adskillige uger havde afslået at tage med dem, idet jeg mente, at det ikke var et sted for mig, besluttede jeg mig engang til at lade det være op til tilfældet og se, hvad resultatet ville blive.

Jeg tog afsted sammen med dem til den store dansesal i Los Angeles. Vi kørte med sporvogn, og efterhånden som den kørte fra stoppested til stoppested, fyldtes den med mange unge piger. De var af den slags, som jeg aldrig nogen sinde tidligere havde været sammen med. De var usædvanligt ligefremme. Jeg følte mig meget dårligt tilpas sammen med dem. Når de nærmede sig mig, brugte jeg en taktik, som ellers er helt ukendt for en marinesoldat. Jeg trak mig tilbage.

På den bageste række i sporvognen fandt jeg fire unge piger, hvis udseende og opførsel var helt anderledes. Jeg spurgte dem, om de skulle til dansen, og deres svar var: „Ja, men ikke den samme som du skal til.” Så sagde de: „Vi skal til Adams ward til en mormondans. Hvad kender du til mormonkirken?” Jeg var overrasket, lettet, og stod med glæde af sammen med dem og havde en ganske dejlig aften i Adams ward.

Hav mere tillid til dig selv og dine egne beslutninger og lad dem ikke bare være op til tilfældet.

Nephis og hans brøders beslutning om at sætte lid til de verdslige ting, viste sig ikke at give noget bedre resultat, end når de lod det være op til tilfældet. Jeg talte med en far, da jeg overværede en stavs-konference. Han fortalte mig om det pres, hans unge datter var ude for til at følge verdens veje, og hvordan hun havde truffet en beslutning om ikke at lade noget pres påvirke hendes liv.

Hun var det eneste medlem af kirken i sin klasse i skolen. Hun var populær hos drengene og havde mange muligheder for at gå ud med dem. Drengene i hendes klasse efterlevede ikke de standarder, hun havde lært i kirken. Hun traf den beslutning at sige til hver eneste dreng, som bad hende gå ud med sig, hvilke standarder hun levede efter. Hvis hun skulle gå ud med dem, ville det blive

forventet af dem, at de opførte sig i henhold til hendes standarder. Hun ville afkræve dem et løfte derom, før hun accepterede at gå ud med dem. En dag kom skolens store fodboldheld hen til hende før årets store bal og sagde: „Ved du hvad, jeg vil invitere dig til dansen, hvis du vil slække bare en lille smule på dine standarder.”

Der var ingen betænkning i hendes stemme, da hun svarede: „Hvis jeg skulle gå ud med dig, ville jeg være nødt til at slække på mine standarder.” Vær stærk nok til at træffe jeres beslutning om ikke at følge de verdslige veje.

Nephi fik succes, da han traf sin beslutning om at have tro på Herren og at følge hans veje.

For nogle år siden var der i *Church News* en højst interessant artikel om en ung mand, som traf en beslutning om at have tillid til Herrens veje. Det hedder i artiklen:

„Præsident Spencer W. Kimball er en bestandig inspiration til kirken. Det er ikke blot ved det, han siger, men i lige så høj grad, ved det han gør. Da han talte ved områdekonferencen i Stockholm i 1974, fortalte han om hemmeligheden bag sin succes. Han sagde:

„Når jeg var ude alene for at malke køerne eller stakke hø, havde jeg tid til at tænke. Jeg overvejede det i mit sind, og traf så denne beslutning: ‚Jeg, Spencer Kimball, vil aldrig smage nogen form for spiritus. Jeg, Spencer Kimball, vil aldrig røre tobak. Jeg vil aldrig drikke kaffe, jeg vil heller ikke røre te - ikke fordi jeg kan forklare, hvorfor jeg ikke skulle gøre det, men fordi Herren sagde, at sådan skulle det være. Han sagde, de ting var en vederstyggelighed. Det er der mange andre ting, der også er, men som ikke står i Visdomsordet. Men jeg har truffet min beslutning: ‚Det er det punkt, jeg prøver at fremhæve. Jeg tog min beslutning allerede som en lille

Børnekor

dreng; jeg vil aldrig røre disse ting.' Og da jeg først havde truffet den beslutning var den ikke svær at følge, og jeg afveg aldrig derfra. Der kom mange fristelser hen ad vejen, men jeg prøvede aldrig at analysere dem; jeg standsede ikke op og målte dem og sagde: 'Nå ja, skal jeg, eller skal jeg ikke?' Jeg sagde altid til mig selv: 'Jeg har allerede bestemt mig. Jeg vil ikke. Derfor gør jeg det ikke.'"

Præsident Kimball fortsatte:

„Jeg ønsker at fortælle jer, at jeg snart vil gå ind i et nyt år, og at jeg aldrig har smagt te eller kaffe, tobak eller spiritus af nogen slags og heller ikke narkotika. Det kan lyde meget pralende for jer, men jeg vil kun prøve at fremhæve dette punkt: og det er, at hvis enhver dreng og pige - når han eller hun begynder at blive en lille smule mere moden og bliver en lille smule mere uafhængig af sine ven-

ner og af sin familie og alt det der - hvis enhver dreng og pige vil beslutte for sig selv: 'Jeg vil ikke vige,' så er svaret ligegyldigt hvilken fristelse, der kommer, dette: 'Jeg har truffet min beslutning, det er afgjort.'” (Church News, 4. okt. 1975) Hvis vi allesammen vil følge hans eksempel om at træffe vores beslutning, grundlagt på vores tro på Herren Jesus Kristus, hvilken forandring ville det så ikke være i vores tilværelse?!

Åh, I unge som er så privilegerede, træf I i aften jeres beslutning: 'Jeg vil gøre det, som Herren har befalet.' (1. Nephi 3:7) Der er kraft i hans måde at gøre tingene på. Der findes ingen større glæde i dette liv, end at være i hans tjeneste. Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at en beslutning om at ville leve i henhold til hans lov vil bringe jer evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Dem, som leder

Ældste William R. Bradford
De halvferds' første Kvorum

Mine kære brødre, dette er et spændende øjeblik. På intet tidspunkt har der været en forsamling som denne af Guds udvalgte sønner. Var det ikke for Åndens magt, kunne jeg ikke bære dette øjebliks vægt.

Jeg føler mig tilskyndet til at udtrykke min dybe kærlighed til jer, mine brødre. Min tillid til jer kan kun sammenlignes med min tillid til Mesteren, som vi følger. Vores viden om, at vi er brødre, bringer mig stor glæde. Jeg ville aldrig drømme om at kritisere jer, men fordi jeg elsker jer, og fordi vi er brødre, føler jeg, at jeg kan tale åbent og direkte til jer. Den kendsgerning at I bærer præstedømmet, er ikke noget tilfældigt. Det vidner om, at I er blevet døbt. I er blevet interviewet af Israels dommere og fundet værdige til at blive *Guds 'ledende'*. Jeres status som ledende har været og vil altid være afhængig af jeres efterlevelse af de betingelser, der blev sat af Faderen og hans Søn Jesus Kristus, i vores forudtillværelse. I accepterede de betingelser, og på grund af jeres ordination og øjeblikkelige værdighed har I accepteret dem. Intet af dette er tilfældigt. Det er en alvorlig sag. Det er så alvorligt, at Guds værk på jorden og hele menneskehedens frelse hviler derpå.

For at I mere fuldstændigt kan forså,

hvad jeg mener med at være de ledende, vil jeg gerne påpege jeres involvering i ledelsen af kirken på tre stader: Det *individuelle*, *familien* og den formelle *institutionelle kirke*.

I, som enkeltpersoner, er kirken. Herren gjorde en pagt med sine trofaste sønner, at de skulle blive „Guds kirke og rige og Guds udvalgte” (L&P. 84:34; fremhævelse tilføjet.) Derfor bliver I, ved jeres trofasthed som præstedømmebærere, kirken. Kirken vil kun kunne ledes, sådan som I leder jer selv.

Det mest grundlæggende, fundamentale sandhedsprincip, hvorpå hele Guds plan er grundlagt, er handlefrihed. Som enkeltperson har I ret til at styre jer selv. Det er en guddommelig gave, at I kan tænke og handle sådan, som I ønsker. Det er op til jer selv.

Det må imidlertid påpeges, at selv om I har handlefrihed til at vælge for jer selv, så har I ikke ret til at vælge, hvad resultatet af jeres beslutning vil blive. Resultaterne af, hvad I tænker og gør, styres gennem love. Det gode resulterer i godt. Det onde resulterer i ondt. I styrer jer selv ved at adlyde loven. Hvis I adlyder Guds lov, forbliver I frie. I går fremad og fuldkommengøres. Hvis I er ulydige mod Guds lov, binder I jer selv til det, som hindrer jeres fremgang. I bliver be-

smittede og uværdige til at være sammen med dem, som er mere rene og ubesmittede.

Lad mig vise jer, hvordan dette princip med at styre sig selv, får indflydelse på jeres tilværelse. Jeg tror ikke, det vil overraske jer at høre, at et meget stort antal af både aronske og melkisedekske præstedømmebærere såvel som vore søstre benytter deres handlefrihed sådan, at de har udviklet den vane at se fjernsyn mange timer ad gangen. Mange er nået op på 20 timer eller mere om ugen.

Guds plan angiver, at vi bør tilbringe vores tid på jorden med arbejde. Arbejde betyder at gøre noget mentalt eller fysisk. At tilbringe mange timer med at blive indoktrineret af tv., hvoraf meget er satanisk, synes ikke at opfylde dette krav.

Selv om tv. ikke var fyldt med tåbeligheder, vold, umoralitet og snavs, ville den underholdningsværdi stadig ikke retfærdiggøre den tid, I spiller. I er her for at arbejde med at styre Herrens værk, ikke for at blive underholdt. Apostlen Paulus sagde dirkete og oprigtigt, da han skrev til Titus:

„Alt er rent for de rene; for de besmittede og vantro er derimod intet rent, men hos dem er både forstand og samvittighed besmittet.

De hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er, og u lydige og uduelige til enhver god gerning.” (Titus 1:15-16)

At bære præstedømmet betyder at være udnævnt af Herren til at handle, som han ville handle, hvis han var her personligt. Er jeres vane med at se fjernsyn forenelig med den hellige befaling. Hvis I har for vane at se fjernsyn 20 timer om ugen og vil omvende jer og i stedet få den vane, at studere evangeliet, ville I på ét år kunne læse Mormons Bog, Lære og Pagter, Den kostelige Perle og hele Bibelen.

Derudover ville I kunne læse *Jesus Kristus, trosartiklerne, evangeliske Principper, Præstedømmehåndbogen, Kvindernes håndbog, Børnenes håndbog alle tre bind af Lærdomme om Frelse, Tilgivelsens Mirakel, samt et par af andre af kirkens bøger og kunne derpå genlæse Bibelen, Mormons ay Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle, og det ville endnu give jer rigelig tid til at læse Den danske Stjerne hver måned. Dette baserer jeg på jeres evne til at læse bare ti sider i timen. Gennemsnitligt kan enhver læse 20 sider eller mere i timen. Hvis I hører til gennemsnittet, vil dette endnu give jer ti timer om ugen til at styre jer selv i*

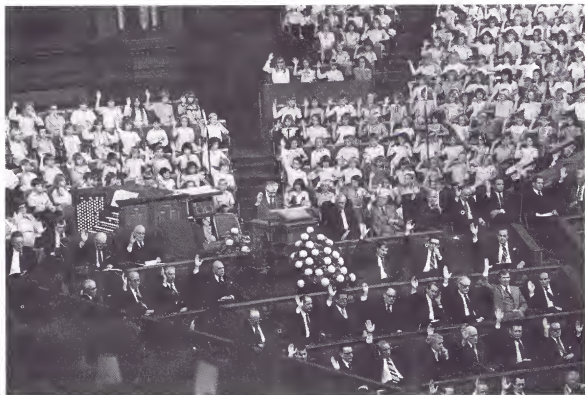
„Brødre, i nogle henseender er der en betydelig afstand mellem det vi er, og det vi bør være.”

---

andre rige, opbyggende aktiviteter som f.eks. at føre en personlig dagbog, til genealogisk virke og tempelarbejde, bedre, arerarbejde, velfærdsydelse og socialt og patriotisk involvering til beskyttelse af vores frihed. Jeg gentager: „Alt er rent for de rene; for de besmittede og vantro er derimod intet rent, men hos dem er både forstand og samvittighed besmittet.”

De hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er, og u lydige og uduelige til enhver god gerning.” (Titus 1:15-16)

Enhver af jer er medlem af den mest grundlæggende enhed i kirken, familien. Nogle af jer er endnu ikke fædre men forbereder jer til at blive det. Som far har du den guddommelige ret og det guddommelige ansvar at styre din familie

Præsident Tanner leder opretholdelsen af kirkens ledere

efter et mønster, som Herren har bestemt. Da familien er den grundlæggende enhed i kirken, *vil kirken blive styret, således som familien styres.*

Herren forventer, at I har et hjemme- og familiecentreret system til efterlevelse af evangeliet. Udfordringen at styre familien bliver derfor at elske, undervise og motivere dens medlemmer, så deres personlige afgørelser vil være at forene sig med hinanden med det formål at efterleve Guds plan.

Grundlæggende for dette er en udvikling af tro på Herren Jesus Kristus. Uden tro vil ingen enkeltperson reagere positivt på det livsmønster, Kristus lærte os.

Tro på Kristus udvikles ved at faste og bede, hvilket bringer åndeligt samvær, og ved at studere Kristi lære i de hellige skrifter.

Efterhånden som tro begynder at udvikles, og den enkelte begynder at forstå det eksempel Kristus satte for vort liv,

vil behovet for at forstå og efterleve omvendelsens skridt også blive større.

Da nogle af de beslutninger, som familiens medlemmer vil tage, vil være forkerte og vil standse deres udvikling og besmitte dem, må der findes en måde for dem hvorpå de kan blive rensat og sat tilbage på den rigtige kurs.

De vil have brug for at vide, hvordan de skal *erkende* synder i både handling og manglende handling og være så meget åndeligt på bølgelængde på grund af deres tro på og tillid til Kristus, at de føler *anger* for synden. De må kende processen med *tilståelse* og være motiverede til at søge at *genoprette* synden og til at *ophøre* med at begå synd.

Den person, som udvikler tro på Kristus og efterlever de nødvendige skridt til omvendelse, vil ganske naturligt stræbe efter at holde befalingerne. Hans gerninger vil blive mere som Kristi. En kristen

person vil forene sig med andre familiedlemmer og vil yde dem tjenestegninger.

Hvordan kan I da styre jeres familie? Ved præstedømmets kraft. „Gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskrømtet kærlighed. Gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget. Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil.” (L&P. 121:41-43)

I underviser i faste og bøn. I belærer om den lærdom, der indeholdes i de hellige skrifter og opmuntrer til regelmæssigt, individuelt studium af skrifterne. I involverer jer selv og underviser i omvendelsens skridt. I adlyder befalingerne og underviser i dem. I tjener hinanden. Mønsteret for et hjemme- og familicenteret system for efterlevelse af evangeliet bliver derved grundlagt: Tro på Kristus, omvendelse, efterlevelse af befalingerne, og gensidig ydelse af tjenestegninger. Dette system imødegår alle de timelige og åndelige behov hos familiens medlemmer i enhver aldersgruppe. Kirkens formelle organisation består af et guddommeligt, velordnet system, hvorved vi som enkeltpersoner og som familier kan mødes på organiseret måde, for at blive belært om Guds plan for vor frelse, og for at administrere de frelsende ordninger for hinanden idet vi benytter præstedømmets kraft og myndighed.

Dette er den institutionelle kirke. Den organiserer kirkens medlemmers frivillige tjeneste i programmer og hjælpeorganisationer, der er beregnede til at være en hjulpekilde for de enkelte og for familierne. Disse programmer og hjælpeorganisationer skal styres af, og være hjælpeorganisationer for præstedømmet. Medlemmer, der kaldes til at tjene i disse organisationer, bør overgive sig til denne styrelse. Disse programmer

bør aldrig blive uafhængige i sig selv. Hvis de gør det, vil vi skabe et kirkecenteret system til efterlevelse af evangeliet, snarere end et hjemme- og familicenteret system. Det er ikke Herrens måde. Han har lært os metoden. Hans befaling er at vi skal belære, udlægge, opmuntre, døbe og våge over kirken. Besøg de enkelte medlemmers hjem og tilskynd dem til at bede lydeligt og i løndom samt opfylde alle huslige pligter. Vær med dem og styrk dem og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed blandt dem og ikke noget udenstående medlemmerne imellem eller løgn, bagvaskelse og ond tale og også, at alle medlemmerne gør deres pligt. (se L&P. 20:50-51, 53-55)

Som de ledende må I ikke tage fejl heraf, for det bud blev givet præstedømmet. Vi elsker og behøver hjælpeorganisationerne. De er bemandede med storrartede og trofaste tjenere. Men selve det navn, hvormed de kaldes: *hjelpeorganisation*, vil gøre det helt klart for os, at den fulde vægt af at lede kirken hviler direkte på præstedømmet. Hvis enkeltpersoner eller familier behøver hjælp i processen, der vil bringe timelig og åndelig frelse, da er det præstedømmets ansvar. Når præstedømmet behøver hjælp i dette arbejde, og det gør det, kalder det på hjælpeorganisationernes støtte. Den tid vil hurtigt komme, da vi som de ledende fuldt ud må antage vort ansvar som Israels hyrder. Vort arbejde må ikke kun gøres på bestemte tidspunkter, eller som det er os bejligt, men når det behøves.

Brødre, i nogle henseender er der en betydelig afstand mellem det vi er, og det vi bør være.

At vi må forstå og opfylde vore roller som de ledende, ved omhyggeligt at følge vor levende profet, som er Guds talerør, beder jeg i Mesterens Jesu Kristi navn. Amen. □

Tro på Herren Jesus Kristus

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Brødre, jeg har besluttet mig til at tale til jer og til mig selv i aften om „tro på Herren Jesus Kristus”, som profeten Joseph Smith kaldte „det første princip i evangeliet”.

Skrifterne efterlader os ingen tvivl om betydningen af sådan tro. I selve begyndelsen instruerede en engel, sendt fra Herren, Adam om at det offer han ofrede, var „et sindbillede på Faderens Enbårnes offer. . .

Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindeligt” (Moses 5:7-8)

Nephi instruerede sit folk således:

„Ja, jeg siger jer, at så vist som disse ting er sande, og så vist som Gud Herren lever, er der intet andet navn givet under Himmelen, hvorved mennesket kan blive frelst, uden navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talt.” (2. Nephi 25:20)

Omkring 400 år senere erklærede kong Benjamin:

„Jeg siger jer . . . der skal ikke gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn uden i og ved Kristi, Herren den Almægtiges navn.” (Mos. 3: 17)

Da sadukæerne spurgte Peter og Johannes, med hvilken magt eller ved hvilket navn, de havde helbredt den lamme

mand, svarede Peter fyldt af Helligånden: „I folkets rådsherrer og ældste! Når vi i dag på grund af en velgerning mod en vanfør mand forhøres om, hvordan han er blevet helbredt,

så skal alle I og hele Israels folk vide, at det er ved navnet Jesus Kristus fra Nazaret, ham, hvem I korsfæstede, men som Gud har opvakt fra de døde - det er ved hans navn, at manden her står rask for jeres øjne . . .

og der er ikke frelse ved nogen anden; thi der er ikke under Himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved de kan frelses.” (Ap. Gern. 4:7-10, 12)

Jesus selv erklærede overfor farisæerne: „Hvis I ikke tror, at jeg er den, jeg er, skal I dø i jeres synder.” (Johs. 8:24)

Og i vor tid erklærede Herren til profeten Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer:

„Påtag jer Kristi navn og tal sandhed med alvor.

Og så mange, som omvender sig og bliver døbt i mit navn, hvilket er Jesus Kristus, og holder ud intil enden, skal blive frelst.

Se, Jesus Kristus er det navn, der er givet af Faderen, og der gives ikke noget andet navn, hvorved menneskene kan blive frelst.

Derfor må alle mennesker påtage sig det navn, der er givet af Faderen; thi ved det

navn skal de kaldes på den yderste dag. Dersom de derfor ikke kender det navn, hvorved de skal kaldes, kan de ikke få del i min Faders rige.” (L&P. 18:21-25) Jeg går ud fra, at de nævnte erklæringer er tilstrækkelige til at grundfæste den kendsgerning, at skrifterne belærer, at tro på Herren Jesus Kristus er uundværligt for at opnå frelse.

Det er således, fordi Jesus gennem sin forsoning og sejr over døden gjorde det muligt for menneskene at blive tilgivet for deres synder og oprejst fra graven. Angående dette sagde den opstandne Jesus til nephiterne:

„Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer - at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, og efter at jeg havde været opløftet på korset, at jeg da kunne drage alle mennesker til mig, så at ligesom jeg har været opløftet ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller slette.

Og af denne grund er jeg bleve opløftet; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, for at de kan blive dømt efter deres gerninger.

Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud indtil enden, se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, jeg skal stå og dømme verden.

Og de, som ikke holder ud til enden, skal også omhugges og kastes i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens retfærdighed.

Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile uden de, der har vasket deres klæder i mit blod

som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.

Og dette er befalingen (det er den opstandne Jesus der taler):

Omvend jer alle jordens ender, kom til mig og blev døbt i mit navn, så I må blive herliggjort ved at modtage den Helligånd, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag.

Sandelig sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium.” (3. Nephi 27:13-17, 19-21)

Dette er naturligvis den perfekte defini-

Uden tro på Herren er der
„intet håb for os om at
modtage de velsignelser, som
evangeliet kan give.”

---

tion af evangeliet. Det blev imidlertid udtalt som en opsummering og konklusion, efter at den opstandne Jesus havde tilbragt dage - måske uger - med at forklare evangeliets principper og ordninger til nephiterne. De var derfor i stand til at forstå hans opsummering.

Evangeliet er den plan og det program, som blev antaget af Gud, vor evige Fader, til at udføre hans gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.” (Moses 1:39)

Herren præsenterede dette program, for sine åndelige børn i det store råd i himmelen, om hvilket Abraham giver os denne korte beretning:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.

Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og

han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem.

Og de, der består deres første prøve-stand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.

Og Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og han, der skulle blive Menneskesønnen, svarede: Her er jeg, send mig. Og en anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første.

Og den anden blev vred og bestod ikke sin første prøvestand, og på den dag fulgte mange efter ham.” (Abr. 3:22-28) Den evangeliske plan eller program, der blev præsenteret for og godkendt af to trediedele af Guds åndelige børn, der var samlede, forudså alt det, der er sket, og det, der vil ske i himlen eller på jorden med hensyn til disse ånder. Den gjorde det muligt for dem at modtage fysiske legemer i en jordisk tilværelse, hvor de, begavede med handlefrihed og påvirkede af både godt og ondt, ville vise sig værdige eller uværdige til at vende tilbage til Guds nærhed og fortsætte i en evig fremadskriden i fuldkommenhed.

Den evangeliske plan forudså udrivelsen af Satan og hans tilhængere fra himmelen, skabelsen af jorden, at Adam og Eva ville blive sat derpå, at de ville spise af frugten af træet til kundskab om godt og ondt, at de ville blive fordrevet fra Haven og at deres efterkommere ville befolke jorden.

Den forudså Satans djævelske værk blandt menneskene, menneskens ondskab, og dets død både åndeligt og time- ligt.

Den forudså behovet for en Frelser, der skulle vinde sejr over døden, sone for Adams synd som bragte død, og skaffe midler, hvorved menneskene gennem omvendelse kunne modtage tilgivelse for personlige synder og påny få adgang til Guds nærvær. Alt dette og mere blev forudset i den evangeliske plan.

For os kendes denne plan som Jesu Kristi evangelium, fordi han forelagde den i det himmelske råd og satte den i gang gennem den forløsning, han i det store råd frivilligt påtog sig at gennemgå og virkelig kom til jorden og gennemgik. Faderens plan var baseret på princippet om handlefrihed. Lucifer kom derimod med et forslag om at erstatte handlefrihed med tvang og søgte ære for sig selv. Jesus blev, som vi ved, valgt til at være Forløseren. Han førte an i kampen for Faderens plan i krigen i Himmelen. Han skabte denne jord. Han har lige siden vogtet over den. Hans rolle i Guds plan, der gik ud på, at bringe „udødelighed og evigt liv til mennesket” (Moses 1:39), er blevet åbenbaret for menneskene i alle uddelinger. Det blev åbenbaret for Adam i begyndelsen. Det blev åbenbaret for Enok, for Noa, for Abraham, Isak og Jakob. Omkring 2.200 år før Kristus viste Jesus sig for Jareds bror og sagde: „Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse blev udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er Faderen og Sønnen. I mig skal alle mennesker have lys for evigt, ja, de som vil tro på mit navn ; og de skal være mine sønner og døtre.” (Ether 3:14)

I tidernes midte kom Jesus, Gud, vor evige Faders Enbårne Søn, til jorden som barnet fra Betlehem, Marias søn. Fordi han var født af kvinde var han underkastet kødets fristelser og svaghe-

der. Som bogstavelig Søn af Faderen havde han magt til at leve for evigt.

Fordi han blev fristet men aldrig gav efter for synd, gjorde det ham i stand til, ved at give sit liv, at sone for Adams overtrædelse, der bragte død ind i verden. Dette gjorde han, og vandt derved sejr over graven og bragte opstandelse til sig selv og til alle mennesker.

Ikke blot vandt han sejr over graven, men fordi han var syndfri og Guds Søn i kødet, og fordi han i Himlene var blevet forudordineret til at være Forløser påtog han på én eller anden måde, som vi ikke fuldtud forstår, sig den enorme byrde af menneskehedens synder. Det er for vore begrænsede tanker måske et mysterium, men alligevel er resultatet vor frelse.

Noget af den kval og sjæleangst, som Frelseren gennemgik, mens han stønede under denne store syndebyrde . . . har han fortalt os om i vor tid:

„Thi se, jeg Gud har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg. Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.”

Dog, æret være Faderen. Jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.” (L&P. 19:16-19) (Se James E. Talmage *Trosartiklerne*, s. 74)

Jakob, Nephis bror, beskriver således den tilstand vi ville være i, hvis det ikke havde været for Kristi forsoning. Han sagde:

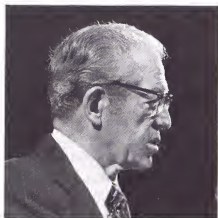
„O, Guds visdom, nåde og barmhjertighed! Thi se, dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder bliye den engel undergivet, som faldt fra den evige Guds åsyn for ikke mere at oprej-

ses og blev djævelen. O, hvor stor er ikke Guds godhed, som bereder en udvej til vor flugt fra det frygtelige uhyres magt! Ja, dette uhyre, døden og helvedet, som jeg kalder legemets død og ligeså åndens død.

Og på grund af vor Gud, den Israels Helliges vej til befrielse, skal denne død, den timelige død, som jeg har talt om, opgives sine døde, hvilken død er graven. Og den død, som jeg har talt om, som er den åndelige død, skal opgives sine døde, og denne åndelige død er helvede; altså døden og helvede skal opgives sine fangne ånder, og graven skal give sine fangne legemer og menneskenes legemer, og ånder skal forenes igen, og det sker ved den Israels Helliges opstandelseskraft.” (2. Nephi 9:8, 10-12)

Uden Jesu Kristi tjenestegerning, som han lovede at udføre i det store himmelske råd, og som han siden udførte, ville der ikke have været noget håb for os om at modtage de velsignelser, som evangeliet giver. Og vi har ingen udsigt til at modtage dem nu, med mindre vi har tro på Herren Jesus Kristus, fordi, som han sagde til farisæerne: „Hvis I ikke tror, at jeg er den, jeg er, skal I dø i jeres synder.” (Joh. 8:24) Dette er i overensstemmelse med at evangeliet, som Paulus sagde: „. . . er Guds kraft til frelse for enhver.” (Rom. 1:16)

Dette er nogle af årsagerne til, at „tro på Herren Jesus Kristus” er evangeliets første princip. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om sandheden af disse belæringer, og med kong Benjamins ord tilføjer jeg mit eget vinesbyrd om, at jeg ved, at „der vil ikke være noget andet navn (end Jesus Kristus) ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden ved Kristi, Herren, den Almægtiges navn.” (Mos. 3:17) Dette er mit vidnesbyrd til jer, mine brødre, og jeg bærer det i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kirkens administration

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Brødre, jeg føler mig altid meget ydmyg, når jeg står foran en gruppe mænd, som bærer Guds præstedømme, der er Guds kraft uddeligeret til mennesket, for at det kan handle i hans navn, i det embede det bærer. Det skræmmer mig at tænke på den store magt, der kunne udøves, hvis hver eneste mand, som bærer Guds præstedømme, ville leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme samt den pagt, som Herren har indgået med præstedømmets bærere.

Det aronske præstedømme blev i disse sidste dage gengivet af Johannes Døberen, som lagde sine hænder på Joseph Smiths hovede og overdrog ham det. Det melkisedekske præstedømme blev, som I ved, overdraget af Peter, Jakob og Johannes, som viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Enhver af jer bærer det melkisedekske præstedømme eller er ifærd med at forberede jer til at bære det. Lad mig gentage præstedømmets ed og pagt for jer:

„Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvormod jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette

præstedømme, modtager mig, siger Herren.

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve.” (L&P. 84:33-40)

Præstedømmet er den største magt på jorden. Det var ved hjælp af præstedømmets magt, at jorden, universet og alle ting, der hører til det, blev skabt. Denne kirke blev organiseret ved præstedømmets magt af én, som Gud kaldte ved åbenbaring.

Vi ved, at Gud, Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for en ung mand ved navn Joseph Smith, og fra dette øjeblik blev han til stadighed ledet ved åbenbaring. Med hensyn til kirkens oprettelse læser vi følgende:

„Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage fandt sted . . . efter Guds vilje og bud. . .

Disse befalinger blev givet Joseph Smith, der blev kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel og den første ældste i denne kirke.” (L&P. 20:1-2)

Vi læser videre: „Se, der skal føres en

optegnelse af jer, hvori du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Guds Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi nåde." (L&P. 21:1)

Lad mig forsikre jer om brødre, at I tilhører Jesu Kristi kirke, samt at kirken ledes af Jesus Kristus gennem en Guds profet, ja, vores elskede præsident Spencer W. Kimball.

Jeg vil gerne forklare jer noget om den måde, hvorpå kirken ledes fra hovedkvarteret. Vi hører ofte kirken omtalt som et demokrati, når kirken i virkeligheden, i stedet for at være en kirke hvor medlemmerne ledes af funktionærer, der er valgt af medlemmerne, er et teokrati, hvor Gud leder sin kirke gennem repræsentanter, som han har valgt.

Vores 5. trosartikel erklærer: „Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.”

Dette var den måde, hvorpå Joseph Smith blev valgt af Herren til at være præsident for hans kirke, og hvorved han blev indsat af dem, som var blevet bemyndiget af Herren til at gøre dette. Det har altid været et vidnesbyrd for mig, når jeg læser afsnit 107 i Lære og Pagter, at se hvorledes alle præstedømmets embeder opregnes, samt hvordan Joseph Smith får pligterne til hver enkelt embede at vide. Vi læser:

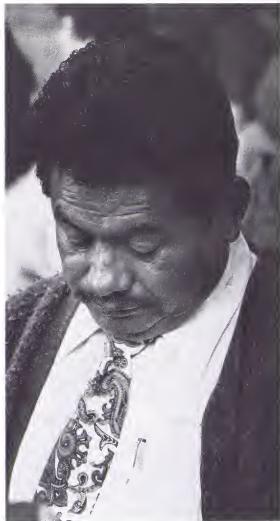
„Tre præsiderende højpræster af det melkisedekske præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kворum, der præsiderer over kirken. . .

Og den pligt, der påhviler præsidenten over det højere præstedømme, er at præsidere over hele kirken, og at være som Moses,

. . . ja, at være seer, åbenbarer, oversætter og profet og være i besiddelse af alle

de Guds gaver, som han udøser over kirkens hoved.” Og atter: „De tolv omrejsende rådgivere er kaldet til at være De tolv Apostle eller særlige vidner om Kristi navn i hele verden. . .

Og de danner et kворum, der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter.” Der er optegnet følgende i *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*: „Præsident Smith gik derefter i gang med at forklare De Tolvs pligt og deres myndighed, som kommer lige efter det nuværende præsidentskab. . . De Tolv er ikke underkastet andre end Det øverste Præsidentskab, . . . og hvor jeg ikke er, (kirkens præsident), er der intet

øverste præsidentskab over De Tolv.” (Sel. Joseph Fielding Smith, København 1954, s. 124)

Ved Joseph Smiths død blev De Tolv kirkens præsiderende myndighed i kirken, med præsident Brigham Young, som præsident for De Tolv, og de varetog kirkens anliggender i 3 1/2 år. Derpå blev Brigham Young valgt som præsident for kirken, og han valgte og ordinerede og indsatte sine rådgivere. Derpå

„Jeg bærer vidnesbyrd om, at kirken ledes af Herren selv gennem en Guds profet, og jeg beder ydmygt om, at vi alle vil værdsætte det.”

---

gik der 3 år og 2 måneder mellem hans død og indsættelsen af John Taylor som kirkens præsident. Efter John Taylors død varede det 1 år og 9 måneder, før Wilford Woodruff blev udvalgt, indsat og ordineret som kirkens præsident. Siden da er der kun gået nogle få dage mellem den ene præsidents død og den næstes indsættelse - og De Tolv fortsætter med at præsidere ved hver præsidents død, indtil det nye øverste præsidentskab er organiseret.

Jeg vil gerne prøve at forklare jer nøjagtigt, hvad der skete efter præsident Harold B. Lee's uventede død den 26. december 1973. Jeg opholdt mig i Phoenix, Arizona, for at tilbringe julen sammen med min datter og hendes familie, da jeg modtog en opringning fra Arthur Haycock, der var præsident Lee's sekretær. Han sagde, at præsident Lee var alvorligt syg, og han mente, at jeg burde planlægge at tage hjem så snart som muligt. En halv time senere ringede han igen

og sagde: „Herren har talt. Præsident Lee er blevet kaldt hjem.”

Præsident Romney, der var anden-rådgiver, ledte i mit fravær kirkens anliggender, og han opholdt sig sammen med Spencer W. Kimball, der var præsident for De Tolvs Råd, på hospitalet hvor præsident Lee var blevet indlagt. Umiddelbart efter præsident Lee's død, vendte præsident Romney sig mod præsident Kimball og sagde: „Du har ansvaret.” Husk at profeten Joseph Smith sagde, at uden præsidenten var der ikke noget øverste præsidentskab over De Tolv.

Der gik ikke et minut mellem det tidspunkt, da præsident Lee døde og det tidspunkt, da De Tolv overtog den præsiderende myndighed over kirken.

Efter præsident Lee's begravelse sammenkaldte præsident Kimball alle apostlene til et møde, søndag den 30. december, kl. 15,00 i Salt Lake templets rådsværelse. Præsident Romney og jeg indtog vores respektive pladser i rådet, så der var 14 til stede.

Efter at have sunget en sang, og efter at præsident Romney havde bedt en bøn, udtrykte præsident Kimball i dyb ydmyghed sine følelser for os. Han fortalte, at han havde tilbragt fredagen i templet med at tale til Herren, og havde udgydt mange tårer, mens han bad om vejledning med hensyn til sit nye ansvar og udvælgelsen af sine rådgivere.

Klædt i det hellige præstedømmes klæder afholdt vi en bønnekreds; p5 præsident Kimball bad mig om at lede den og bad ældste Thomas S. Monson om at fremsige bønnen. Derefter forklarede præsident Kimball formålet med dette møde, og bad derpå hvert enkelt medlem af kvorummet efter anciennitet, begyndende med ældste Ezra Taft Benson, om at udtrykke sine følelser med hensyn til, om Det øverste Præsidentskab skulle organiseres den dag, eller vi skulle fort-

sætte som De tolv's Råd. Alle sagde: „Vi bør gå i gang med at organisere nu.” og der blev udtalt mange komplimenter med hensyn til præsident Kimball og hans arbejde med De Tolv.

Derpå foreslog ældste Ezra Taft Benson, at Spencer W. Kimball skulle være kirken's præsident. Dette forslag blev støttet af ældste Mark E. Petersen og blev enstemmigt godkendt. Præsident Kimball foreslog derpå N. Eldon Tanner som førsterrådgiver og Marion G. Romney som andenrådgiver, som begge to udtrykte villighed til at acceptere disse kaldelser og indvie al deres tid og energi til at tjene i disse stillinger.

De blev enstemmigt godkendt. Derpå foreslog ældste Mark E. Petersen, der i De tolv's Kvorum er nummer to i anciennitet, at Ezra Taft Benson, der var se-

niormedlem af De Tolv, blev udnævnt til præsident for De tolv's Kvorum. Dette blev enstemmigt godkendt.

På dette tidspunkt lagde alle de brødre, der var til stede, deres hænder på Spencer W. Kimball's hoved og præsident Ezra Taft Benson der udtalte velsignelser, ordinerede og indsatte ham, som den 12. præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Derpå blev N. Eldon Tanner indsat som førsterrådgiver og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab i kirken, idet præsident Kimball udtalte velsignelsen. Idet han fulgte den samme fremgangsmåde, udtalte han en velsignelse over Ezra Taft Benson og indsatte ham som præsident for De tolv's Kvorum.

Så var der kun 11 medlemmer af De

Ikke engelsktalende medlemmer modtager talerne i oversættelse

Tolv, og dette nødvendiggjorde kaldelsen af en ny mand til at udfylde den ledige plads i kvorummet. I vil måske være interesserede i at høre, hvordan generalautoriteterne kaldes. De vælges af præsidenten gennem inspiration og åbenbaring, mens han overvejer navnene på dem, som medlemmerne af De Tolv på hans opfordring har anbefalet, sammen med de navne som han selv har haft i tankerne.

På grund af den inspiration og åbenbaring, der er involveret, er en generalautoritet faktisk guddommeligt kaldet og godkendt af De tolv's Råd, før han kaldes og indsættes og senere opretholdes ved en generalkonference.

Lad mig fortælle om én af præsident Heber J. Grants oplevelser, for at give jer et eksempel på, hvordan dette fungerer. Mens han var medlem af De tolv's Råd, og af kirkens præsident blev bedt om at foreslå nogle navne, fremkom han gentagne gange med navnet på én af sine gode venner, som han ønskede med i overvejelserne om udfyldelse af de tomrum, der fra tid til anden opstod blandt De Tolv.

Denne mand blev aldrig valgt, og det fortælles at præsident Grant på et tidspunkt sagde, at hvis han nogen sinde blev kirkens præsident, og der var et tomrum som skulle udfyldes, ville han kalde den pågældende mand, fordi han var så velkvalificeret.

Da det, efter at han var blevet præsident, blev nødvendigt at udfylde et tomrum, fortalte han Herren, at han vidste hvem han ønskede på denne plads, men at han ville vælge den mand, Herren ønskede. Navnet Melvin J. Ballard, en mand som præsident Grant kun flygtigt kendte, fremstod i hans sind, og vedblev at dukke op for at lade ham vide, at det var denne mand, som skulle kaldes. Han blev foreslået af præsident Grant og godkendt af De Tolv. Han blev ordineret

Præsident N. Eldon Tanner

og indsat af Det øverste Præsidentskab og De tolv's Råd, og ved den efterfølgende generalkonference blev han præsenteret for de tilstedeværende til opretholdelse.

Lad mig fortælle jer om én af mine egne oplevelser. Mens jeg tjente som præsident for Calgary stav i Alberta, Canada, deltog jeg i generalkonferencen i Salt Lake City i oktober 1960. Fredag aften modtog jeg gennem en opringning til Hotel Utah, hvor jeg boede, en besked om, at præsident McKay ønskede at tale med mig lørdag morgen - den følgende morgen. Da jeg ikke vidste, hvad han

ville tale med mig om, sov jeg naturligvis meget lidt den nat. Jeg traf ham på hans kontor på det fastsatte tidspunkt. Da jeg sad i stolen overfor ham, så han mig direkte ind i øjnene, lagde sin hånd på mit knæ og sagde: „Præsident Tanner, Herren ønsker, at du skal acceptere et kald som generalautoritet, som assistent til De Tolv.” Derpå spurgte ham mig, hvad jeg mente om det.

Jeg ved ikke nøjagtigt, hvad jeg sagde. Jeg prøvede på at forsikre ham om, at jeg følte mig meget beåret og meget utilstrækkelig, men samtidig rede og villig til at acceptere et kald, samt at yde min tid og hele min indsats i Herrens tjeneste. Samme morgen blev mit navn læst op sammen med Franklin D. Richards' og Theodore M. Burtons, for at vi kunne blive opretholdt som assistenter til De Tolv, i forbindelse med opretholdelsen af alle de øvrige generalautoriteter i kirken. Vi blev godkendt ved konferencen. Funktionærer overalt i kirken udvælges på omtrent samme måde på de forskellige planer i kirken.

Jeg kunne måske nu besvare spørgsmålet om, hvordan vi behandler folk, som stemmer imod ved opretholdelser. Vi havde ved oktoberkonferencen i 1977 én, som stemte imod. Nogle af jer hørte sikkert opretholdelserne og husker, at en negativ stemme ønskede at få sin stemme noteret. Vi behandler en negativ stemme på følgende måde: alle de øvrige tilstedeværende, med undtagelse af dem ene, stemte for at de ville støtte de navne, der blev præsenteret, så jeg bad ham om at tale med et medlem af De Tolv. Formålet med at bede ham om at tale med én af De Tolv er, at han kan aflægge rapport om, hvorfor han ikke var beredt til at støtte de funktionærer, der blev nævnt. Hvis han kender en god grund til, at en person ikke er kvalificeret til at blive opretholdt, giver dette ham mulighed for at aflægge forklaring

til den person, der har fået til opgave at tale med ham; denne person kan så underrette Det øverste Præsidentskab.

Jeg vil gerne have lov til at fortælle om en oplevelse jeg havde, da jeg engang blev kaldet til at rejse til New Zealand for at reorganisere en stav. Jeg havde aldrig tidligere mødt nogen, der boede på New Zealand, udover den mand, som var stavspræsident på det pågældende tidspunkt. Jeg bad om en liste over biskopperne og højrådsmedlemmerne i New Zealand stav, og da jeg løb listen igennem så jeg et navn, der ligesom syntes at træde klarere frem. Navnet var Campbell. Hver gang jeg læste listen igennem lagde jeg mærke til det. Jeg havde biskop Vandenberg med dig, og vi interviewede alle disse mennesker, efter at vi havde bedt om, at vi måtte blive vejledt.

Efter alle interviewene sagde jeg til broder Vandenberg: „Lad os påkalde Herren for at modtage vejledning.” Det gjorde vi så, og da vi rejste os, spurgte jeg: „Hvis det var dig, der havde ansvaret, hvem ville du så vælge som præsident for denne stav?”

Han svarede: „Bill Campbell.” Jeg havde ikke på noget tidspunkt nævnt dette navn for biskop Vandenberg. Det var endnu et bevis på, at Herren leder disse kaldelser.

Alt, hvad der angår kirkens administration, hører ind under Det øverste Præsidentskabs ledelse, og disse anliggender kan almindeligvis opdeles i tre kategorier:

For det første, dem som administreres direkte af Det øverste Præsidentskab; for det andet, kirkelige anliggender, der administreres af De Tolv under ledelse af Det øverste Præsidentskab; og for det tredje, timelige anliggender, der administreres af Det præsiderende Biskopråd, eftersom de tildeles dem af Det øverste Præsidentskab.

Lad mig nævne nogle af de ting, der administreres direkte af Det øverste Præsidentskab: områdekonferencer; højtidelige forsamlinger; den historiske afdeling samt budgetterings-, uddannelses- og personaleafdelingen; templerne; revision; Det koordinerende Råd; samt velfærdstjenesten.

Lad mig nu lige kort opregne nogle af De Tolvs ansvar. Under ledelse af Det øverste Præsidentskab er De tolvs Råd ansvarlig for alle de kirkelige anliggender i kirken, samt for administrationen af de kirkelige anliggender i kirken, som varetages af De halvferds' første Kvorum.

Det har ansvaret for at planlægge stavs-konferencer overalt i kirken og give generalautoriteterne til opgave at overvære disse konferencer, der afholdes ugentligt hele året igennem, undtagen i juli.

Alle generalautoriteterne stræber omhyggeligt efter at forberede sig og at anvende de programmer, der er udarbejdet for mødet lørdag aften, såvel som for hovedmødet søndag, for på denne måde at motivere medlemmerne rundt omkring i kirken til at leve bedre. De mødes med stavspræsidentskaberne samt med stavsfunktionærerne og diskuterer sammen med dem den fremgang, de har haft, samt metoder og midler til at opnå endnu større succes. Det kræves af generalautoriteterne at de forlader deres familier i mindst to og somme tider tre eller fire dage og helt op til to uger ad gangen, for at de kan deltage i konferencer, rejse rundt i missionerne og så videre.

Under De Tolvs ledelse står der i øjeblikket fire afdelinger. Hver afdeling administreres af tre eller fire halvferdsere (sammen med deres stab), der står under De Tolvs ledelse.

Det er: præstedømme-, missionær-, undervisnings- samt den genealogiske afdeling. Jeg vil senere forsøge at behandle

to eller tre af disse afdelinger ganske kort.

De tolvs Råd er ligeledes ansvarligt for planlægningen af seminarer for nye missionspræsidenter, samt for planlægningen af to seminarer hvert år for regionalrepræsentanterne.

Vi er alle klar over, at De Tolv ikke ville være i stand til at udføre alle disse omfattende pligter alene, og at der er blevet sørget for den nødvendige hjælp til dem.

I ved, at man for nogle år siden kaldte mænd til at være assistenter til De Tolv, og at disse mænd fornylig blev kaldet til at være medlemmer af De halvferds' første Kvorum, på grund af kirkens hurtige vækst og i overensstemmelse med Joseph Smiths lærdomme. Dette var begyndelsen til udvidelsen af dette kvorum, fra blot at omfatte de 7 præsidenter, som præsiderede over andre kvorummer med halvferdsere overalt i kirken.

Med hensyn til halvferdserne læser vi: „De halvferds skal handle i Herrens navn under De Tolvs eller det omreisende højråds ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne.” (L&P. 107:34)

Medlemmerne af De halvferds' første Kvorum administrerer, under De Tolvs ledelse, de fire afdelinger, som jeg henviser til tidligere.

Præstedømmeafdelingen foreslår retningslinier og procedurer for det melkisedekske præstedømme, for det aronske præstedømme, samt for hjælpeorganisationerne; den leder ligeledes aktivitetsprogrammerne.

Undervisningsafdelingen udarbejder undervisningsmaterialer, håndbøger, samt ikke-administrative håndbøger; den er ansvarlig for kirkens blade, og koordinerer produktionen af alle kirkepublikationer. Korrelationsstaben kontrollerer alle

Eldste Haight samtaler med to regionalrepræsentanter mellem konferencens sessioner

materialer til studiekurser og blade med hensyn til lærdomme, principper, og så videre og aflægger rapport til korrelationskomitéen, som består af De halvfyndes Præsidium, sammen med den præsiderende biskop og undervisningsdirektøren. Her korreleres alle undervisning- og oplæringsmaterialer ud fra den idé, at de skal forberede det enkelte medlem til tempelarbejde, missionering samt til ansvar i kirkens forskellige organisationer, samt forberede det enkelte medlem til evigt liv. Dette er kirkens hele formål: at forberede den enkelte til det evige liv.

Missionærafdelingen udarbejder missionerings materialer til forberedelse af vordende missionærer, samt til brug i missionsmarken. Den bistår ved kaldelse af missionærer og fører tilsyn med

besøgscentrenes drift, samt med andre anliggender i forbindelse med missioneringsprogrammet.

Det vil måske interessere jer at høre, hvordan en missionær kaldes. Biskoppen bør interviewe den vordende missionær, før han taler med forældrene om eventuelt at kalde deres søn, eller datter således at han kan bedømme den unges indstilling og værdighed, før nogen som helst ved, at der tages stilling til den pågældende person. Hvis biskoppen finder, at den pågældende person er værdig og har et ønske om at gå på mission, diskuterer han sagen med forældrene; og hvis alting derpå er i orden, anbefaler biskoppen ham eller hende til stavspræsidenten, som ligeledes interviewer vedkommende med hensyn til værdighed og indstilling. Hvis stavspræsidenten fin-

der, at vedkommende er værdig og villig til at gå på mission, anbefales han eller hun til Det øverste Præsidentskab.

Når det skal besluttes, hvor han eller hun skal kaldes til at gå på mission, er der flere ting som tages med i overvejelserne; for eksempel personens dygtighed, som kan aflæses på anbefalelsesformularen, samt hvilke missioner, der på det pågældende tidspunkt har behov for missionærer. Derpå kaldes den pågældende person ved inspiration til den mission, hvor hun eller han bedst kan tjene Herren. Han eller hun modtager derefter en kaldelse fra kirkens præsident, og ved modtagelsen af kaldelsen kræves det, at hver eneste missionær sender et brev tilbage til præsidenten.

Jeg kommer til at tænke på en historie om en missionærkaldelse, som I måske vil finde interessant, og som viser hvordan Herren gennem inspiration leder sit værk. Jeg kunne fortælle jer tusindvis af sådanne bretninger. Men ved én lejlighed modtog missionærafdelingens udøvende sekretær, efter at der var sendt kaldelsesbrev ud til en gruppe missionærer, en telefonopringning fra en mor, der havde en søn, som havde fået en kaldelse til en mission i den østlige del af USA. Moderen forklarede, at hun og drengens far var meget skuffede, fordi både drengens far og bedstefar havde været på mission i Tyskland, og de havde udtrykt ønske om, at sønnen ligeledes blev kaldet til en tysk mission.

Sekretæren spurgte moderen, hvad sønnen syntes om det, og hun svarede, at han var på skole og at hun havde åbnet brevet i hans fravær. Han vidste endnu ikke, hvortil han var blevet kaldet. Sekretæren udtrykte sin forbavselse over, at moderen ville åbne det eneste brev, sønnen måske nogen sinde ville modtage fra kirkens præsident, og han foreslog at hun ringede tilbage til ham, efter at sønnen havde læst brevet.

Ældsterne Wirthlin og Larsen

Den næste dag ringede moderen igen og forklarede meget undskyldende at sønnen havde været fuldstændig tilfreds med kaldelsen. Han havde i hemmelighed bedt om, at han *ikke* kom til en udenlandsk mission.

Lad mig nu behandle Det præsiderende Biskopråds administration. De er ansvarlige for alle de timelige anliggender, der overdrages dem af Det øverste Præsidentskab. Dette omfatter blandt andet de fysiske faciliteter, hvor de fungerer som en serviceafdeling. De overvåger ligeledes anliggender, der har at gøre med økonomi, medlemsoptegnelser, fasteofre, tiende, indkøb, oversættelse samt distribuering. De har det store ansvar at lede velfærdstjenesten, hvis vitale programmer og reningslinier fastlægges af kirkens Biskopråd, samt hjælpeforeningens præsidentskab. Omfattet af velfærdstjenestens program er Deseret Industries overalt i verden; stavs-, wards- og missionsvelfærdsprogrammer; biskoppens forrådshuse; og så videre. Kirkens store vækst og ekspansion overalt i verden har nødvendiggjort en decentralisering af administrationen, især med hensyn til organiseringen og optræ-

ningen af kirkens medlemmer i udviklingsområderne, hvor der er mange nye grene, distrikter, ward og stave hovedsageligt bestående af medlemmer, som har en meget lille eller måske ingen erfaring i at administrere kirkens anliggender.

For eksempel sammenkaldte missionspræsidenten i Caracas i Venezuela, som jeg besøgte i 1976, medlemmerne til et møde. Der var 300 eller 400 til stede, hvoraf ingen havde været i kirken længe end 5 år. Et år senere organiserede vi en stav i Caracas, i hvilken det ældste medlem kun havde været i kirken i 7 år. Jeg er sikker på, at det er klart for enhver, at denne slags organisationer skal have megen hjælp og træning i disse udviklingsområder.

For at lette administrationen af de kirkelige anliggender, er verden blevet inddelt i områder, over hvilke der præsiderer en områdeadministrator. Der findes tolv af disse områder udenfor USA og Canada. Alle områdeadministratorer er medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum, og de er udenfor USA og Canada blevet pålagt, at de skal bo indenfor deres område.

Til at hjælpe dem i deres administration har vi regionalrepræsentanter, som er erfarne, kvalificerede mænd, udvalgt fra regionens område eller i hvert fald bosiddende så tæt ved det som muligt. Hver regionalrepræsentant arbejder med flere stave og missioner. Dette gør det muligt for lederne i stavene og missionerne regelmæssigt at være i nær kontakt med områdeadministratoren gennem regionalrepræsentanterne, i stedet for at de skal i forbindelse med hovedsædet i Salt Lake City, hvilket ville tage meget længere tid.

Til at administrere i de timelige anliggender udenfor USA og Canada er der kaldet direktører for kirkens timelige anliggender, som, under ledelse af Det

præsiderende Biskopråd, leder disse sager i de områder, hvor de er blevet kaldet til at bo. Dette gør det ligeledes muligt for de lokale medlemmer at få deres problemer behandlet hurtigt, ligesom det også gør det muligt at optræne dem indenfor alle aspekter af administration. Områdeadministratoren og direktørerne for kirkens timelige anliggender arbejder omhyggeligt sammen og korrelerer deres aktiviteter ved regelmæssige møder.

Samlet hører alle disse ting ind under Det øverste Præsidentskabs ledelse. Mere specielt mødes Det øverste Præsidentskab ved regelmæssige møder hver tirsdag, onsdag, torsdag og fredag klokken 8.00 med en sekretær, som udarbejder en fuldstændig optegnelse over alle ting, der bliver drøftet. Disse diskussioner omfatter blandt andet al den korrespondance, Det øverste Præsidentskab modtager - som omfatter næsten alt, lige fra spørgsmål om det er rigtigt at gennemhulle ørerne til ørenringe til appeller af beslutninger om udelukkelse, besluttet af stavspræsidentskaber og højråd. Der er spørgsmål med hensyn til tøj- og påklædningsstandarder, hypnose, overholdelse af sabbatsdagen, fortolkning af skriftsteder, sensitivitetstræning, beseglinger, klager over de lokale funktionærer, reinkarnation, donation af legemsdele til videnskaben eller andre, ligbrænding, transplantationer, retsmæssige spørgsmål, osv. i det uendelige.

Deres beslutninger omfatter ligeledes udvælgelsen af nye tempel præsidentskaber, hvor og hvornår der skal opføres nye templer, samt andre sager, der skal diskuteres, når de mødes med De tolv Apostles Råd og med Det præsiderende Biskopråd. De planlægger ligeledes højtidelige forsamlinger og områdekonferencer for hele verden.

Tirsdag morgen klokken 10.00 mødes de med udgiftskomiteen, som udgøres af

Ældste David B. Haight

Det øverste Præsidentskab, fire medlemmer af De Tolv, samt Det præsiderende Biskopråd. Det er her lederne af de forskellige afdelinger præsenterer deres udgifter, og hvor der foretages fordeling. For eksempel kan ansøgningerne om penge være indsendt af afdelingen for fysiske faciliteter til erhvervelse af jord, samt til opførelse af bygninger, for eksempel stavs- eller wardsbygninger, missionshjem, besøgscentre, osv. ligeledes måske til vedligeholdelse. På samme måde præsenterer Det præsiderende Biskopråd ansøgninger om penge til velfærdsprojekter.

Det øverste Præsidentskabs møder om onsdagen anvendes til at høre på rapporter fra lederne fra de forskellige afdelinger, der står dirket under Det øverste Præsidentskabs ledelse, for eksempel den historiske afdeling, personaleafde-

lingen og informationsafdelingen; aftaler med vigtige besøgende fastsættes normalt, når det kan lade sig gøre, også til onsdag morgen. Når vi senere modtager enten skriftlige eller mundtlige rapporter om de besøgendes opfattelse af besøget, kan den indflydelse, kirkens præsident har på disse mennesker, ikke lade være med at gøre indtryk på mig.

En onsdag om måneden mødes Det øverste Præsidentskab med den kombinerede bestyrelse for undervisningsprogrammet samt bestyrelseskomiteen, der tager sig af alle sager vedrørende universiteter og gymnasier, institut- og seminarprogrammet, samt andre af kirkens skoleorganisationer. Ligeledes mødes de en onsdag om måneden med kirkens koordinerende råd, som består af Det øverste Præsidentskab, De tolv Kvorum samt Det præsiderende

Biskopråd. Her diskuteres retningslinier og fremgangsmåder samt administrative spørgsmål, således at alle ansvarsaspekter er tilstrækkeligt klarlagt og koordineret. Derefter mødes de med kirkens velfærdskomite, som tidligere nævnt.

Torsdag formiddag klokken 10.00 samles de med De tolv Råd i det øverste værelse i templet, hvor De Tolv har været samlet siden kl. 8.00. Det er i dette værelse, at kirkens ledere lige siden templet blev færdigbygget er blevet vejledt af Herren. Her føler man en særlig åndelig stemning, og til tider føler man de tidligere store ledes nærvær. På væggene hænger der portrætter af kirkens 12 profeter samt ét af patriarken Hyrum. Der er ligeledes malerier af Frelseren ved Genesaret sø hvor han kaldte nogle af sine apostle, andre viser hans korsfæstelse og hans himmelfart. Her bliver vi mindet om de mange store ledere, som har siddet i dette rådsværelse, og hvor mange store beslutninger er blevet truffet under Herrens vejledning.

Når Det øverste Præsidentskab kl. 10.00 træder ind i dette værelse torsdag formiddag, giver vi alle medlemmerne af De Tolv hånden, derpå skifter vi til vort tempeltøj. Vi synger, knæler i bøn, hvorefter vi samles i vor bønnekreds ved alteret. Bagefter skifter vi atter til vort almindelige tøj.

Efter at have gennemgået referatet fra det forrige møde, overvejer vi sådanne ting som: godkendelser af ændringer i biskopråd, anbefalet af stavspræsidenter - hvilket tidligere er blevet diskuteret under De Tolvs møde (det vil måske interessere jer at få at vide, at vi i løbet af 1977 gennemgik godkendte mellem 25 og 30 nye biskopper hver uge); ændringer i stavs-, wards-, missions- og tempelorganisationerne overalt i kirken, der iblandt også indelinger og funktionærer; hjælpeorganisationernes admini-

stration; sager bragt frem af lederne for de forskellige afdelinger; samt vores rapporter fra de forskellige stavs-konferencer og andre aktiviteter i ugens løb, som for eksempel begravelser, taler og så videre. Det er i dette råd, at enhver forandring med hensyn til administration eller regler overvejes og godkendes, hvorved det bliver en del af kirkens officielle reglement. Tillad mig at fortælle om en oplevelse i forbindelse med disse diskussioner.

Jeg husker meget tydeligt under diskussionen om en sag, hvor de forskellige medlemmer af De Tolv havde forskellige meninger, hvilke de frit udtrykte. Da præsident McKay resumerede diskussionen og sagde: Dette er, hvad jeg tror, vi bør gøre," vendte jeg mig mod den broder, der sad ved siden af mig og sagde:

„Er det ikke fantastisk at se, hvorledes han altid fremkommer med det rette svar, og hvordan vi allesammen synes at føle, at der er det rette svar?"

Min kollega vendte sig mod mig, og sagde: „Du lytter til en Guds profet." På denne måde kan vi vide, at enhver beslutning, der træffes, er denne gruppes enstemmige beslutning, ligegyldig hvilket sindelag de havde forud for beslutningen.

Den første torsdag i hver måned mødes Det øverste Præsidentskab med alle de øvrige generalautoriteter - medlemmerne af De Tolv, De Halvfjerds samt Det præsiderende Biskopråd. Ved dette møde får alle bekendtgørelse om ændringer i programmerne eller i retningslinierne, ligesom de bliver instrueret i deres pligter og ansvar. Præsidenten beder nogle om at bære deres vidnesbyrd, hvorefter vi alle tager vores tempelklæder på, nyder nadveren og holder en bønnekreds, hvori alle tilstedeværende medlemmer deltager. Efter bønnen sendes alle andre end Det øverste Præsi-

dentskab og De Tolv bort, og de tilbageblevne skifter til almindeligt tøj, hvorefter de fortsætter med det normale torsdagmøde. En sekretær udarbejder en rapport over alt, hvad der siges og gøres.

Efter mødet hver torsdag spiser Det øverste Præsidentskab og De tolv's Kvorum middag i et værelse beregnet til dette formål. I dette værelse hænger der et dejligt billede af den sidste nadver. Det er et tidspunkt, hvor vi slapper af, og vi udveksler erfaringer og diskuterer emner af fælles interesse. Jeg kunne, hvis jeg havde tid, fortælle jer om nogle interessante diskussioner. Fredag kl. 9.00 mødes Det præsiderende Biskopråd med Det øverste Præsidentskab for at aflægge rapport, samt for at diskutere sager vedrørende administrationen.

Som I ved ejer kirken nogle selskaber - for eksempel Bonneville International Corporation, Beneficial Life Insurance Company, Hotel Utah, Deseret News

samt Deseret Mutual Benefit Association - der arbejder til gavn for kirken, og som betjener offentligheden. Ligeledes ejer kirken store landbrug.

Visse mennesker har den fejlagtige opfattelse, at kirken ikke betaler skat. Jeg vil gerne rette denne opfattelse og fortælle, at alle kirkeejede selskaber betaler skat efter den samme takst som alle andre lignende selskaber.

Vi håber og beder hele tiden - hver dag - at kirken bliver korrekt administreret af dem, som sidder på disse ansvarsfulde poster - Det øverste Præsidentskab, De tolv's Kvorum, De halvfjerds' første Kvorum, samt Det præsiderende Biskopråd og at de lokale funktionærer ligeledes må blive velsignet og vejledt. Jeg bærer vidnesbyrd om, at kirken ledes af Herren selv gennem en Guds profet, og jeg beder ydmygt om, at vi alle må værdsætte dette, at vi må værdsætte vores medlemskab i kirken, og at vi må stræbe efter at forberede os til det evige liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne Petersen og Tuttle

Vore søstre i kirken

Præsident Spencer W. Kimball

Kære brødre, det var vidunderligt at høre ældste Tanner holde en så udmærket tale, om hvordan vi forsøger at gøre Herrens arbejde i hans kirke. Jeg er sikker på, at der er mange mennesker, som ikke ved, hvad der foregår i kirken. Jeg er sikker på, at dette vil være oplysende for mange, mange mennesker.

Dette konferencepræstedømme er en god lejlighed til at takke jer, kirkens ældre og unge mænd, for alt, hvad I gør for at leve et godt liv, samt for at opbygge Guds rige her på jorden. Vi er jer evigt taknemmelige, og vi er klare over at Gud har anbragt jer på jorden nu, for at jeres talenter og hengivenhed kan blive benyttet i denne vigtige periode af menneskeheds og kirkens historie.

For 3 uger siden fyldte kirkens kvinder både unge og gamle dette store tabernakel, og de var samlet i de samme sale, hvor I er forsamlet i aften. Da jeg var ude af stand til personligt at deltage i kvindernes møde, overvågede jeg denne strålende begivenhed via et specielt TV på mit værelse på hospitalet. Mit hjerte var fyldt til bristepunktet på grund af den særlige velsignelse af søstrene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige - Guds himmelske rige her på jorden. Min elskede, evige ledsager, Camilla, oplæste mit korte budskab for disse elskelige søstre.

I dette budskab sagde jeg til søstrene:

„Nu da vi nærmer os generalkonferencen med dens præstedømmemøde vil vi ikke vise brødrene mindre kærlighed eller være mindre direkte overfor dem, for vort budskab vil være det samme.”

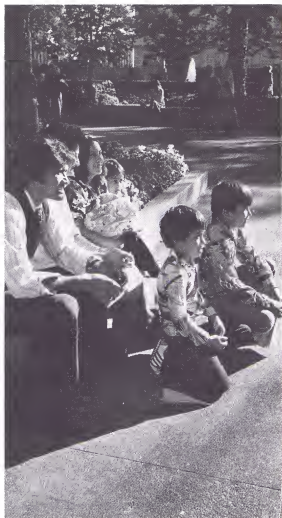
Jeg ønsker nu at opfylde dette løfte til søstrene, idet jeg taler til jer brødre.

Vi er alle blevet velsignet med specielle kvinder i vort liv - kvinder, som har haft en dyb og varig indflydelse på vort liv. Deres bidrag har været og er yderst vigtigt for os, og er noget som vil være af varig værdi for os.

Vores hustruer, mødre, døtre, søstre og venner er alle vores himmelske Faders åndelige børn. Jeg håber at vi altid vil huske det, mine brødre, i den måde hvorpå vi behandler kvinder. Denne uddelings søstre omfatter mange af vor himmelske Faders mest ædle døtre. Lad os altid huske på, at der hos Gud ikke er personsanseelse, men at han elsker os alle, både mænd og kvinder, drenge og piger med en fuldkommen kærlighed.

Som præsident Harold B. Lee ofte sagde: „Det vigtigste af Herrens værk, som I nogen sinde vil komme til at udføre, vil være det arbejde I udfører inden for jeres eget hjemms vægge” (se traktaten *Styrkelse af hjemmet*, 1973, s. 9). Mange af os har gentaget det mange gange.

Meget af dette specielle kirkearbejde vil

Familien opstillet til et konferencebillede

blive bedømt ud fra den Kristuslignende måde, hvorpå vi leder og tjener de af kirkens kvinder, som findes i vore hjem. Jeg siger leder og tjener, fordi manden bør være hjemmets leder på samme måde, som Kristus er kirkens leder. Kristus ledte ved kærlighed, eksempel, samt ved uselvsk tjeneste. Han ofrede sig for os. Hvis vi er leder-tjenere og patriarker i vore hjem, må vi gøre ligeså.

Vi må være uselviske og tjene, være betænksomme og gavmilde. Vores herredømme må være et retfærdigt herredømme, og vores kammeratskab med vores evige kammerater, vores hustruer, må være fuldkomne kammeratskaber.

I vidunderlige stavspræsidenter og biskopper, samt jeres rådgivere og alle I andre brødre - vær især omsorgsfulde overfor de søstre, som uden selv at bære skylden, ikke i øjeblikket har den velsignelse at være besejlet for al evighed til en værdi mand, således at de ikke uforvarende føler sig udenfor, når vi med fuld ret centrerer os om familielivet. Anse ikke deres tilstedeværelse i vores midte som en byrde, men som en velsignelse. Hav altid jeres særlige ansvar for enkerne i tankerne, samt jeres særlige ansvar for de, som er fraskilte, eller enlige og i visse tilfælde vores unge søstre, som er uden fædre. Vi kan simpelthen ikke opfylde vores ansvar som Guds mænd, hvis vi forsømmer Guds kvinder.

Undertiden modtager vi foruroligende rapporter om, hvordan søstre bliver behandlet. Måske er dette, når det sker, et resultat af ufølsomhed og tankeløshed, men således bør det ikke være, brødre. Denne kirkes kvinder har et værk at udføre, som selv om det er anderledes, er lige så vigtigt som det værk vi udfører. Deres arbejde er i virkeligheden i grunden det samme arbejde, som vi er blevet bedt om at udføre - selv om vores roller og vores opgaver er forskellige.

Det er fordi vi værdsætter vore kvinder så højt, at vi ikke ønsker, at de skal ledes ind på verdslige stier. De fleste af dem er stærke, gode og sande, og disse egenskaber vil blive forøget hos dem, hvis de bliver behandlet med kærlighed og respekt, samt når deres tanker og følelser bliver værdsat og forstået.

Vore søstre ønsker hverken at blive forkælet eller at blive behandlet nedladende; de ønsker at blive respekteret og æret som vore søstre og som vores ligestillede. Jeg nævner alle disse ting, mine brødre, ikke fordi der er tvivl med hensyn til kirkens lærdomme og forskrifter vedrørende kvinder, men fordi vores opførsel i visse situationer ikke er så

god, som den bør være. Jeg nævner ikke disse ting, fordi jeg tror det er noget alarmerende, men på grund af at jeg føler, at vort folk i riget har brug for at blive endnu mere forskellig fra folk ude i verden. Vi vil blive dømt, som Frelseren sagde ved flere lejligheder, ud fra hvor-

---

„Denne kirkes kvinder udfører et arbejde som, selv om det er anderledes, er lige så vigtigt som det arbejde vi udfører.”

---

vidt vi elsker hinanden eller ej, samt ud fra om vi er af ét hjerte og ét sind eller ej. Vi kan ikke være Herrens, hvis vi ikke er ét!

Vi vil alle blive dømt og holdt ansvarlige for, hvordan vi opfylder vores forskellige kaldelser i kirken, og det, der i vores

jordiske forvaltning vil blive undersøgt mest omhyggeligt, er, hvordan vi har tjent og elsket vores familier, samt vore søstre og brødre i kirken. Præsident McKay bemærkede meget viist: „Ingen succes andre steder kan erstatte fiasko i hjemmet.” (i *Conference Report* apr. 1964, s. 5)

Vi elsker jer brødre, og vi elsker søstrene. Vi har en fuldkommen tillid til jer. Vi glæder os over jeres tro og jeres hengivenhed for Mesterens sag. Må Gud velsigne jer og dem, I har kær, når I vender tilbage til dem.

Jeg ved, at Gud lever, mine brødre (det er en stor glæde at kunne sige dette mange, mange gange), at Kristus, verdens Forløser, er vores Herre og at dette er hans kirke, Jesu Kristi Kirke, med Kristus som leder. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd sammen med min kærlighed, mine velsignelser og mine bedste ønsker, i Jesu Kristi, vor Herres navn. Amen.

Præsident Kimball

7. oktober 1979

Søndag morgen

Profeten Joseph Smiths bidrag

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

For mange år siden sendte en ung enke, som boede i Norge med sine to små sønner, et par sko til skomageren for at få dem repareret. Da de udbedrede sko kom tilbage, blev moderen forbavset over at finde en religiøs traktat stukket ind i hver af skoene. Kort tid efter gav hun sig atter til at vandre den halve times gang til skomageren med en pakke, med endnu et par gamle sko, idet hun undrede sig over disse traktater.

Efter at have afsluttet sin forretning med skomageren, tøvede hun et kort øjeblik med hånden på dørhåndtaget. Hun ønskede at spørge skomageren ud med hensyn til traktaterne, men kviede sig dog ved det. Da hun tøvede, sagde skomageren: „Du vil måske undre dig, når du hører mig sige, at jeg kan give dig noget, der er af større værdi end såler til dit barns sko.”

„Hvad kan du, en skomager, give mig, der er bedre end såler til min søns sko? Du taler i gåder,” svarede hun.

Manden tøvede ikke. „Hvis du blot vil lytte, kan jeg lære dig Herrens sande frel-

sesplan for hans børn. Jeg kan lære dig, hvordan du finder lykken i dette liv, samt hvordan du forbereder dig til evig glæde i det kommende liv. Jeg kan fortælle dig, hvor du kommer fra, hvorfor du er her på jorden, og hvor du går hen efter døden. Jeg kan lære dig, således som du aldrig før har kendt, om Guds kærlighed til sine børn her på jorden.” Disse ord trængte ind i hjertet på Anna Widtsoe, hvis mand uventet var død et år forinden. Hendes ældste søn John Andreas var 6 år gammel, og hendes anden søn Osborne var blot 2 måneder gammel. Ved begravelsen stod den unge enke „og hendes ældste søn ved den åbne grav, mens begravelsesformulærens kolde ord blev udtalt: ‚Støv er du, og til støv skal du vende tilbage,‘ uden noget løfte om i fremtiden at kunne mødes på et lykkeligere sted end på menneskehedens jord.”

Hendes liv havde siden da været ensomt, og det var fyldt med mange ubesvarede spørgsmål, som hendes egen religion ikke var i stand til at besvare. Hun stillede

skomagere et ganske enkelt spørgsmål: „Hvem er du?” Han svarede: „Jeg er medlem af Kristi kirke - vi bliver kaldt mormoner. Vi er i besiddelse af Guds sandhed.”

Hver gang, der blev tilbageleveret et par reparerede sko, lå der altid en ny traktat i dem, og til sidst drev hendes nysgerrighed hende til at overvære et mormonmøde. Anna Widtsoe var en intelligent kvinde. Hun „kendte sin Bibel. Gang efter gang (forsøgte) hun at gøre ældsterne til skamme, men det lykkedes aldrig for hende”. Hun insisterede på at debattere og diskutere de lærdomme, hun stillede spørgsmål om; og til sidst blev hun uvilligt og bønsumt overbevist om, at hun stod overfor evige sandheder.

„Langt om længe blev hun den 1. april 1881, lidt over to år efter at hun havde hørt om evangeliet for første gang, døbt ind i kirken. . . Der lå stadig tynd is ved fjordens bredder, som man måtte slå hul på for det kunne lade sig gøre at udføre dåben. Selv om vandet var iskoldt, fastholdt hun til sin dødsdag, at hun aldrig havde følt sig varmere eller mere komfortabel, end da hun steg op af gamle Trondhjem fjords dåbsvande. Den ild, der var blevet antændt i hende, skulle aldrig blive slukket.”

Denne beretning er taget fra en bog ved navn *In The Gospel Net* (Salt Lake City: *Improvement Era*, 1942, s. 47, 53-57), skrevet af ældste John A. Widtsoe, Annas ældste søn, som senere blev apostel og medlem af De tolv Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hvilke bemærkelsesværdige omstændigheder har bevirket, at denne episode er blevet gentaget gang på gang for mennesker verden over lige siden 1830!

Det var den 6. april 1830, at Joseph Smith, en ung bondedreng, efter en lang række af begivenheder, der var blevet indledt med en himmelsk tilkendegivelse,

og i overensstemmelse med guddommelige instruktioner, officielt organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, med kun 6 personer, hvilke blev denne kirkes første lovlige medlemmer. Efter nogle forskellige handlinger, der blev udført i forbindelse med organisationen gik de ned til en flod, hvor adskillige andre personer blev døbt og bekræftet som medlemmer af kirken.

I april 1980 kan kirken fejre 150-årsdagen, og den vil da have nået et medlemstal, der formodes at ligge på omkring 4.300.000 mennesker. Når jeg tænker tilbage på dette „store og forunderlige værk,” som har frembragt alt dette, føler jeg mig tilskyndet til at prise Gud og hylde Joseph Smith, genoprettelsens profet, som har vejledt denne kirke under guddommeligt ledelse.

Lad os kort gennemgå Joseph Smiths ungdomsår. Han blev født den 23. december 1905 i Sharon, Windsor County i Vermont, som søn af Joseph Smith sr., og Lucy Mack Smith. I 1816 flyttede familien Smith til Palmyra i New York, og kort efter til det nærliggende Manchester. Det var her, at Joseph Smith blev opmærksom på alle de religiøse vækkelser og en dag læste et skriftsted i Jakobs brev, hvori der siges:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.” (Jakob 1:5)

Dette skriftsted gjorde et stort indtryk på denne åndeligt indstillede dreng; og mens han tænkte over dets betydning, idet han vidste i sit hjerte, at han behøvede Guds hjælp til at afgøre hvilken af alle kirkerne var den sande, gik han i skoven for dér for første gang i sit liv at bede højlydt. Således som Joseph beskrev det i sit eget vidnesbyrd, viste der sig to personer i en lysstøbe over ham, og den ene sagde, idet han pegede på den

anden: „(Joseph) denne er min elskede Søn, hør ham!” (JS-S 2:17)

Som svar på sit spørgsmål fik han at vide, at han ikke måtte slutte sig til nogen af de eksisterende kirker, og grunde- ne hertil blev ham forklaret. Når han fortalte andre om sin åbenbaring, blev

---

„Evangeliets budskab er blidt; det er et budskab om fred og god vilje; det er det, der vil bringe fred til jorden.”

---

han gjort til grin og spottet, og man fortalte ham, at der ikke eksisterede åbenbaringer og syner - samt at disse ting var ophørt med apostlene, og at de ikke skulle eksistere mere.

Han fortsatte med sine daglige aktiviteter i yderligere tre år, og i denne tid blev han hårdt forfulgt for at have fortalt om sin åbenbaring. I september 1823 blev han atter besøgt af et himmelsk sendebud, der præsenterede sig som Moroni, og at Gud havde et værk, som Joseph skulle udføre.

Englen fortalte ham om en bog skrevet på guldplader, der var skjult i en nærliggende høj. Pladerne indeholdt en beretning om de tidligere indbyggere på det amerikanske kontinent, og ligeledes det evige evangeliums fylde, således som Frelseren gav det til disse gamle folk. Joseph fik hvert år igennem fire år besked på at besøge det sted, hvor pladerne lå gemt. Dette gjorde han, og ved hver lejlighed blev han mødt og instrueret af englen Moroni, indtil han til sidst var rede til at modtage og oversætte pladerne.

Hvis nogen af jer ikke allerede er be-

kendt med historien om Mormons Bogs fremkomst, opfordrer jeg jer til at udnytte muligheden for at komme til at kende den. Læs Mormons Bog, som i det sidste kapitel indeholder dette løfte:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.” (Moroni 10:4-5)

Det er denne kraft, som hvert år bærer vidnesbyrd til hundrede tusinder af omvendte om, at Joseph Smith var en Guds profet, og at Mormons Bog er sand, at den er et sidestykke til Bibelen og et nyt og udvidet vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, samt en optegnelse af hans handlinger hos Amerikas gamle indbyggere.

Betragt sammen med mig, hvis I vil, årsagerne til de stærke vidnesbyrd, som brænder i hjerterne på de trofaste og hengivne millioner, som er medlemmer af Jesu Kristi kirke. Tænk på denne 14-årige dreng, der søgte efter den sande kirke og som blev forvirret over de modstridende lærdomme, som præsterne fra de forskellige trosretninger fremførte. Jeg er forundret over, at han var i stand til at stå alene og udholde alle former for forfølgelse, fordi han ikke kunne benægte den kendsgerning at han havde modtaget en åbenbaring.

Hans egen optegnelse siger:

„Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa og fortalte om det syn, han havde haft, da han så et lys og hørte en røst; men der var dog kun få, som troede ham; nogle sagde, at han var uærlig, andre at han rasede, og han blev

spottet og hånet. Men alt dette tilintetgjorde ikke synets virkelighed. Han havde set et syn, det vidste han, og al forfølgelse under himmelen kunne ikke ændre den sag; og selv om de ville forfølge ham til døden, vidste han dog og ville til sidste åndedrag vide, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro anderledes.” (Joseph Smith 2:24)

Jeg sørger med ham, da han modtager pladerne og erkender det tunge ansvar med at beskytte og oversætte dem. Uden ret megen uddannelse havde han den monumentale opgave at oversætte fra et

fremmed sprog. Herren var imidlertid med ham, og der blev givet en udvej for at fremskaffe de nødvendige skrivere, en forlægger samt de nødvendige økonomiske midler.

En skribent i *New York Sun* erklærede den 4. september 1843:

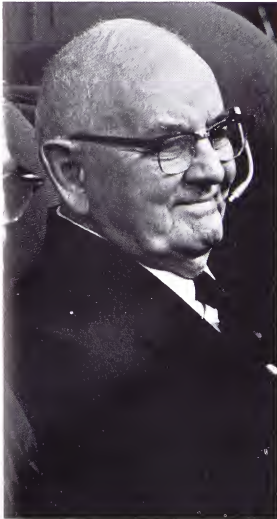
„Denne Joe Smith må anses for at være en ekstraordinær personlighed, en profet-helt, som Carlyle ville have kaldt ham. Han er én af denne tidsalders store mænd, og i fremtidens historie vil han være ligestillet med dem, som på den ene eller anden måde har præget samfundet.” (*History of the Church*, 6:3)

I en bog med titlen *Joseph Smith, An American Prophet*, læser vi følgende, skrevet af John Henry Evans:

„Denne mand var borgmester i den største by i staten Illinois og var den mest fremragende mand i staten. Han grundlagde en by og et universitet og bejlede til posten som de Forenede Staters præsident. Han bragte en bog frem, som i mere end 100 år har givet litteraturkritikerne gåde på gåde og i dag bliver mere læst end en hvilken som helst anden bog i verden med undtagelse af Bibelen. På tærskelen til en organisations tidsalder skabte han det bedst organiserede menneskelige samfund og præsenterede en religionsfilosofi så omfattende, så fremragende, så afklaret, at den ikke har sin lige. Han fremsatte en ny samfunds- og velfærdsordning, der tager angstens tryk fra menneskets hjerte - angsten for nød og savn i sygdommens, alderens, arbejdsløshedens og fattigdommens dage. (New York: *Mac-Millan*, 1946, s. 4)

Hvor stor betydning for verden har de bidrag, som Joseph Smith, profeten ydede? Lad os betragte nogle af dem. Det måske vigtigste bidrag er opfattelsen af Guddommen. Det ny Testamente fastslår klart at Faderen, Sønnen og Helligånden er tre separate og indivi-

Præsident Spencer W. Kimball

duelle væsner, og dog er der mange i den kristne verden, som ikke kan acceptere dette, og som ikke kan tro på en personlig Gud i hvis billede vi er skabt. Faderen og Sønnen viste sig faktisk personligt for Joseph Smith for at fastslå deres personlighed og udseende. Da drengen kom ud af lunden, kendte han kendsgerningerne - at Gud har samme skikkelse som et menneske. Han taler, han er betænksom og venlig, han besvarer bønner. Han er en personlig Gud, for han kaldte Joseph ved navn. Hans Søn ligner ham, men er en selvstændig person, han er mellemmand mellem Gud og mennesket.

Tildragelsen i lunden var en direkte modsigelse af teorien om at åbenbaring var ophørt, og at Gud ikke længere kommunikerede med mennesket. Både gammel- og nytestamentlige skriftsteder forsikrer om behovet for fortsat åbenbaring. Bemærk Amos' ord:

„Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.” (Amos 3:7)

På grundlag af de åbenbaringer Joseph Smith modtog, belærte han med myndighed om mange sandheder, der er optegnet i Bibelen, og som man ikke tidligere havde forstået. Nogle af disse er for eksempel: at vi er åndelige børn af Gud, at vi havde en førjordisk eksistens, at vi befinder os her i dette jordeliv for at vise, hvad vi er værd, samt at vi kan vende tilbage og leve evigt i Guds nærvær og gennem evig fremgang blive Gud lig, hvis vi er trofaste.

En anden lærdom, der er nært knyttet til den kendsgerning, at Gud er Faderen, og at menneskene er sønner og døtre af Gud, er virkeligheden af Satan, djævelen. Han er virkelig og er fast besluttet på at lede så mange, som han er i stand til, væk fra Guds nærvær og ind i fangenskab.

Joseph belærte om handlefrihed - at vi har frihed til at vælge enten godt eller

ondt, og derefter modtage deraf følgende velsignelser eller straffe. Vi læser i 2. Kor.:

„Thi for Kristi domstol skal vi træde frem, som vi er, for at enhver kan få igen, alt efter som han har handlet her i livet, godt eller ondt.” (2. Kor. 5:10)

Han gav verden en ny opfattelse af præstedømmet - at det er myndighed givet fra Gud, for at mennesket kan handle i hans navn. Gennem åbenbaring definerede han klart alle præstedømmets embeder lige fra diakon til højpræst; og de er så godt beskrevet i afsnit 107 i Lære og Pagter, at vi 144 år senere stadig følger disse instruktioner med hensyn til organiseringen og administrationen af kirkens anliggender.

Dette viser yderligere, at dette er Jesu Kristi kirke, og at den har den samme organisation med de samme embeder, som da han oprettede sin kirke i tidligere tider.

Joseph Smith belærte gennem åbenbaring om en ny opfattelse af det menneskelige legeme som åndens tabernakel. Et menneskes legeme er helligt og det må ikke misligholdes. Enhver bevidst forringelse er en fornærmelse mod Gud og derfor er det af åndelig betydning at tage vare på legemet. For at hjælpe os med at sørge for at vores legemer er passende boliger for vore ånder, modtog Joseph Smith en åbenbaring, der kendes som Visdomsordet, som, hvis det bliver fulgt, vil bringe vort legeme og sind store velsignelser. Profeten Joseph belærte om frelse for de døde, som, selv om det var en lærdom der fandtes i Det ny Testamente, ikke var blevet forstået eller praktiseret siden apostlenes dage. Sammen med denne lærdom forkyndte han princippet om familieenhedens eviggyldighed, samt om det celestiale ægteskab, der er for tid og al evighed.

Hvilken herlig følelse af tilfredsstillelse og sikkerhed er det ikke at vide, at Gud

og Jesus Kristus faktisk lever, samt at Kristus er den virkelige og uforstilte person, der skildres i Bibelen og i nutidige skrifter, som levede blandt folket og underviste det, som velsignede børnene og de syge, både før og efter sin korsfæstelse og opstandelse, og at han var interesseret i deres velfærd, mens han rejste fra sted til sted! Hvorfor foretrækker nogen at tænke på ham som et mystisk væsen, eller som en stor filosof og fornægte, at han bogstaveligt talt er Guds Søn?

At have tro på Kristus er essentielt for vores frelse, og formålet med hans mission her på jorden var at belære os om,

Aldste LeGrand Richards, den ældste generalautoritet

hvad vi skulle gøre. Han sagde gentagne gange: „Omvend jer og lad jer døbe.“ Og han satte eksemplet med sin egen dåb ved nedsenkning, foretaget af Johannes Døberens. Ved denne lejlighed sagde han: „Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt hvad ret er.“ (Matt. 3:15) Hans sidste instruktioner til De Tolv var følgende:

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ (Matt. 28:19-20)

Han gjorde det fuldstændigt klart, at alle de frelsende ordinanser skal udføres af dem, som er kaldet af Gud og som er blevet indsat af dem, som har myndighed til at prædike evangeliet, samt til at administrere dets ordinanser. Han talte om frafaldet og om genoprettelsen, således som Det gamle og Det ny Testaments profeter har profeteret om dette. Johannes Åbenbareren er fremkommet med denne betydningsfulde erklæring:

„Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Og han råbte med høj røst: „Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.“ (Joh. Åb. 14:6-7)

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd for alle, der befinder sig indenfor min stemmes hørevidde her til morgen, at *denne engel* har fløjet, at det evige evangelium er blevet gengivet og at Jesu Kristi Kirke er blevet genoprettet på jorden, med magt til at kunne administrere dens ordinanser.

Præstedømmets magt, som er Guds magt uddelegeret til mennesket for at

kunne virke i hans navn, samt til at kunne fungere i evangeliets ordinanser, blev overdraget Joseph Smith og Oliver Cowdery af de gamle apostle Peter, Jakob og Johannes. Himlene er lige så åbne i dag, som de var på Peters, Jakobs, Johannes' og Paulus', samt alle de øvrige apostles tid.

Gud besvarer stadig de retfærdiges bønner og åbenbarer stadig sin vilje gennem en profet til den etablerede Jesu Kristi kirke. Ligesom Adam og Noa og Abraham og Moses i deres respektive uddelinger var blevet udvalgt af Gud som hans profeter, på den tid da de levede, blev Joseph Smith på samme måde udvalgt i disse sidste dage og blev kaldet af Gud til at være hans profet, seer og åbenbarer. Kirken er i færd med at opfylde dens guddommelige påbud om at forkynde evangeliet for hver eneste nation, stamme, tungemål og folk.

Vores mere end 28.000 missionærer forkynder de samme enkle sandheder, som

Kristus forkyndte, da han var på jorden, for eksempel at det første og største bud er: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.”

Vi lærer, at evangeliets første ordinanser og principper er: 1) Tro på Herren Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved ned-sænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspåleggelse for Helligåndens gave. (Trosartiklerne 1:4)

Vi tror, at Gud stadig taler til sit folk på jorden i dag, samt at kirken bliver ledt af en Guds profet - selveste Spencer W. Kimball - gennem hvem Herren taler. Evangeliets budskab er blidt; det er et budskab om fred og god vilje; det er det eneste, der kan bringe fred til verden, og det tilbyder alle, som accepterer det, mulighed for frelse og ophøjelse.

At dette vidnesbyrd må nå ud til alle, som søger efter sandheden, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mormonismens mysterium

Ældste Bruce McConkie
De tolv Råd

Jeg vil tale som et andet vidne om det, som præsident N. Eldon Tanner netop så veltalende og så brændende har båret vidnesbyrd om. Vi har nogle ord at sige til verden i almindelighed. Vi henvender os specielt til disse søgende sjæle, som ønsker at høre om nye lærdomme, til dem, som ønsker at se noget besynderligt, eller som ønsker at udrede det største mysterium i den religiøse verden - mormonismens mysterium.

Vi er et særegent folk; vi er en menighed af sande troende, som er enestående og forskellige fra alle andre; vi er den Allerhøjestes hellige, som er forsamlet i mange nationer for at opbygge Zion, samt for at forberede et folk til Menneskesønnens andet komme.

Vi kaldes mormoner. Mange mennesker anser os for at være en sekt, som skiller sig ud fra alle andre, hvorfor de råber: „Bedrag, falske profeter, polygami,” som engang var almindelige skældsord; eller „racister, diskriminering af kvinder, patriarkalske diktatorer”, således som nogle nu siger; eller „Adamstilbedere og fornægttere af Kristus og hans nåde”, som andre med urette beskylder os for at være; eller hvilken som helst anden form for sofisteri, der i øjeblikket vil så fordømmens sæd blandt dem, som ellers ville have fundet ud af, hvem vi er og hvad vi tror på.

Ofte forekommer det os at disse råb, der

udspringer fra folk med meget lidt omtanke og at disse færdigpakkede erklæringer fra dem, som føler sig krænket over vores hurtige vækst og tiltagende indflydelse i verden, samt de stemmer, hvis sociale og politiske synspunkter vi ikke kan gå ind for, er blot endnu et bevis på selve værkets sandhed og guddommelighed. Djævelen er ikke død, og hans stemme der engang hørtes i råbene: „Korsfæst, korsfæst ham”, rejser sig nu i skingrende hysteri mod Kristi folk i dag. Vi synes ikke, det er for meget forlangt, at man, i denne oplyste og åbne dialogstid, lader os være dem som fortæller, hvem vi er, hvad vi tror på, samt hvorfor vores sag går frem på en så fantastisk måde.

Vi glæder os over vores betegnelse som et særegent folk. Det er vores ønske at være specielle - forskellige fra alle andre mennesker - fordi vi har fortaget verden og har indgået en pagt om at leve et gudlignende liv, samt at vandre på sandhedens og dydens sti.

Det er vort håb, at der altid vil blive sagt om os, ligesom Peter erklærede om de sande troende på hans tid: „I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.” (1. Peter 2:9)

Og nu vil vi, på grund af sømmelig re-

spekt for vores medmennesker-kristne såvel som ikke-kristne, og jøder såvel som hedninger - fremsætte nogle af de ting, vi tror og ved er sande.

Vores livsform, den sikkerhed og glæde, der fylder vores sjæle, vores håb om herlighed og ære herefter, stammer altsammen fra vores lærdomme, fra vores teologi, fra de åbenbarede sandheder vi har

---

„Vi kan sige at det, som menneskene kalder mormonismen, er selve systemet af love og sandheder, som får jorden til at blive en himmel og mennesket til at blive en gud.”

---

modtaget. Og hvis vi har en bedre livsform, vil de, som i deres hjerter er ærlige, ønske at vide hvad vi tror på, og hvordan det forandrer og opløfter menneskene.

Og derfor siger vi i fuld alvor:

Der er en Gud i himlen, en strålende personlighed, en hellig mand, som ved alt, som har al magt, og som er ubegrænset og evig.

Han er Gud, han er evig og uden indskrænkning i sin magt, skaberen og befolkeren af verdener uden tal. Han er vores Fader i himlen, og han lever i en familieenhed.

Vi er hans åndelige børn; vi boede alle i det evige nærvær, før grundvolden til denne jord blev lagt; vi har set hans ansigt, hørt hans stemme.

Han ordinerede og fastsatte de love, hvorved hans børn kunne gå fremad og blive ligesom ham. Disse love udgør frelsesplanen; de er Guds evangelium. Dette strålende evangelium nødvendig-

gjorde skabelsen af denne jord, som et sted hvor mennesket kunne komme for at modtage et jordisk legeme og blive prøvet og testet, mens det vandrede ved tro.

Det nødvendiggjorde Adams fald, således at den fysiske og åndelige død kunne komme ind i verden og ramme alle mennesker.

Det nødvendiggjorde en ubegrænset og evig forsoning - tilvejebragt af én, som skulle være den Enbårne i kødet - denne forsoning skulle løskøbe menneskene fra deres faldne stade.

Herren, Jesus Kristus, Faderens Førstefødte, blev udvalgt til dette store og ophøjede værk. Han blev født af Maria i tidernes midte og blev korsfæstet for verdens synder.

Således findes frelsen i Kristus; den kommer gennem hans godhed og nåde samt på grund af hans forsonende offer; han kom for „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.” (Moses 1:39)

Han er vores Frelser og forløser. Hans tjenestegerning bestod af forsoning og forløsning; han gennemførte den store og evige forløsningsplan. På grund af ham kan vi blive retfærdiggjort; vi kan blive helliggjort; vi kan blive frelst med en evig frelse. Han er vores Gud, og vi er hans folk, og vi synger lovsange til hans hellige navn for evigt!

For at vi for vores del kan gøre hans forsoning fuldstændig effektiv, og for at vi kan gøre krav på hans blods rensende kraft, må vi tro på ham og hans Fader, omvende os fra vore synder, indgå pagt i dåbens vande om, at vi vil elske og tjene dem alle vores dage, og derpå modtage Helligåndens gave.

Derefter må vi, vejledt af denne hellige kontrol, vandre i lyset, holde budene samt overvinde verden. Således er frelsesplanen for alle mennesker i alle aldre. Således er den plan som fra tid til anden

er blevet åbenbaret, for at det faldne menneske kunne udarbejde sin frelse med frygt og bæven. (Fil. 2:12)

Og nu - hør dette, O I himle, og lån øren, O jord - den store Gud, som er Fader til os alle, som elsker alle sine børn, og som trygler alle mennesker om at omvende sig og blive frelst, den store Gud i himlen oventil har påbegyndt den lovede genoprettelse af alle ting.

Ligesom Faderen i Kristus tilkendegav sig for verden under den sidste uddeling, således er Sønnen i vores tid blevet hans stemme og vidne og åbenbarer.

„Denne er min elskede Son. Hør ham!” (Joseph Smith 2:17); således sagde Faderen i foråret 1820. Fra dette øjeblik begyndte det guddommelige ord at vælde frem; linie på linie og bud på bud, lige så hurtigt som de hellige var i stand til at modtage det.

Mormons Bog blev åbenbaret, oversat og udgivet til verden ved Guds gave og kraft. Sandhederne i Bibelen blev atter bekræftet og der kom nye åbenbaringer, der fremsatte ting, som siden verdens grundvold blev lagt kun har været kendt af ganske få.

Der kom ligeledes engle. De overdrog menneskene nøgler og magter og præstedømmer.

Johannes Døberen overdrog det aronske præstedømme med alle dets nøgler og magter. Peter, Jakob og Johannes bragte det melkisedekske præstedømme tilbage, det hellige apostelskab, rigets nøgler, samt den guddommelige bemyndigelse til at prædike evangeliet for hver eneste skabning.

Moses kom og befalede, at Israel skulle indsamles for anden gang, Elijah bragte

besejlingsmagten, således at mennesket atter kan binde og løse både på jorden og i himlen.

Og således fortsatte det, indtil evangeliet var blevet gengivet i dets evige fylde, indtil Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var blevet fuldkomment, og indtil Guds rige var blevet oprettet på jorden og rullede frem, skær som solen, fager som månen, og frygtelig som hæere under banner. (se (Højsangen 6:10)

Det hellige evangelium er bestemt til frelse for både de levende og de døde. De kan sammen med os blive arvinger til frelse, når de tror og adlyder i den evige verden. Det er vores privilegium at udføre frelsens ordinanser for dem i hellige templer bygget til dette formål.

Ved evangeliets kraft indsamler vi Israel lige så bogstaveligt som Moses gjorde det. Hundrede tusinder af omvendte har forsaget alt, hvad de havde i denne verdens Ægypten for at drage ind i et forfjættet land sammen med de hellige.

I denne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilbøder vi en miraklernes Gud, som har givet os de samme gaver, som dem de i gamle dage nød godt af. Vi praler ikke, men det er dog ingen hemmelighed, at blandt de trofaste ser den blinde, hører den døde, går den lamme og oprejses de døde.

Vi har ligeledes den samme organisation som den, der styrede i det jordiske rige på Jesu tid. Apostle og profeter taler og tjener på samme måde som i oldtiden. Blandt os agtes kvinden og familieenheden højere end noget andet sted på jorden. Vore mødre og hustruer og døtre modtager større hæder, udfører mere ansvarligt arbejde og udvikler deres medfødte talenter i højere grad end nogen af verdens øvrige kvinder.

I virkeligheden er hele hensigten og formålet med evangeliet at sætte mænd og kvinder i stand til - forenet som ét i Herren - at skabe evige familieenheder

for sig selv i evigheden. Det celestiale ægteskab forbereder os til den største glæde og lykke, som mennesker kan opnå, samt til evigt liv i de riger, der ligger forude.

Vi kan sige ligesom mange har gjort før os, at det, menneskene kalder mormonismen, er selve det system af love og sandheder, som vil gøre jorden til en himmel og mennesket til en gud.

Hvad er da mysteriet og det forunderlige bag det hele? Dette strålende evangelium, denne fuldkomne livets og frelsens plan, dette mysteriernes mysterium - denne mormonisme, om I vil - er himlens evige sandhed.

Det er den diamanthvide sandhed. Det er Guds røst, der kalder på sine børn. Det er åbenbaring og engle og syner og Åndens gaver. Det er Helligånden, der bærer vidnesbyrd for en angerfuld sjæl. Og det er den samme Helligånd i færd med at rense og helliggøre de lydige, således at de kan gå derhen, hvor Gud og Kristus er og bo evigt sammen med dem i himlene.

Det er måske et mysterium for det sanselige sind, men det er enkelt, klart og behageligt for dem, som er født af Ånden, så de er i stand til at se Guds rige. Lad os til slut høre en profetisk røst:

Vi profeterer - det er min stemme I hører, men det er alle mine brøders forenede stemmer, som taler - vi profeterer, at dette store sidste dages værk vil sejre, at den store Gud vil lede sit folks skæbne, at dette Guds rige, der nu er etableret på jorden skal rulle frem, indtil himlens rige skal komme, indtil Herren Jesus Kristus skal komme igen i himlens skyer for at herske med herlighed blandt de sidste dages hellige.

Og vi inviterer alle til at komme og tage del i Guds godhed, for at de kan opnå fred i dette liv, og blive arvinger til evigt liv i den kommende verden.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskab

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Milton J. Eaton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

De halvjerds Præsidium

Franklin D. Richards

J. Harold Byrns

A. Theodor Hartz

Neil A. Marston

Morton D. Hagan

Paul H. Durn

W. Grant Bingham

De halvjerds første Kvorum

Theodore M. Burton

Bernard P. Brodbank

Robert L. Stegton

D. Lester Stone

Robert D. Hales

Abney Y. Hornatou

Joseph B. Werthin

Herman Richter, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Phogart

Gene R. Cook

Charles A. Deier

William R. Blackford

George P. Lee

Carlos E. Aday

M. Russell Bakert, Jr.

John H. Gensberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Carl L. Lutzon

Robert G. Demick

Robert E. Hays

G. Homer Durham

James M. Paramore

Richard G. Spott

Hugh W. Pimlock

F. Ernie Balch

Yoshinao Kikuchi

Ronald E. Poorman

Derek A. Cuthbert

Robert L. Barkman

Rex C. Reeve Sr.

F. Burton Howard

Det præsiderende Biskopråd

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

H. Burke Peterson

J. Radgiver

Præsiderende biskop

2. Radgiver

Emeritus medlemmer af De halvjerds første Kvorum

Emeritus partak

Joseph Anderson

William H. Bennett

James A. Cummer

Eldred G. Smith

Henry D. Taylor

John W. Vandenberg

S. Dwight Young

Teddy E. Brewer

Jack H. Goshard Jr.

Bøn til vor Himmelske Fader

Ældste Bernard P. Brockbank
De halvfjerds' første Kvorum

Religioner og lærdomme frembragt af mennesker kan ikke bringe et Guds barn frelse. Herren forklarer i den hellige Bibel mennesket, at Guds veje ikke kommer fra mennesket eller fra denne jord. „Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren;” (Es. 55:8-9)

Guds tanker og veje giver mennesket de største muligheder og velsignelser i dette liv.

Herren gav mennesket ét af de højeste mål for dets liv, da han sagde: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” (Joh. 17:3)

Herren befalede ligeledes mennesket - og det er velkendt af næsten alle kristne - „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.” (Matt. 22:37) At kende og elske Gud er hellige velsignelser. En af de måder, hvorpå vi kan komme til at kende Gud og Jesus Kristus, er gennem oprigtig bøn.

Herren befalede: „Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive, ja, større end om du skulle få jordens skatte.” (L&P. 19:38)

I Bibelen bliver vi befalede: „Bed uden ophør, og sig tak under alle forhold; thi det er

Guds vilje med jer i Kristus Jesus.” (1. Tess 5:17-18)

En bøn til Gud vil give dig magt til at besejre og overvinde Satans onde kræfter og onde indflydelse i denne verden. Herren sagde: „Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.” (L&P. 10:5)

Bøn til Gud er en hellig velsignelse. Frelseren rådede ligeledes mennesket med hensyn til hvordan det skulle bede, og vi kender udmærket Fadervor. Herren sagde: „Derfor skal I bede således: ‚Vor Fader, du som er i himlene! Helliget vordet dit navn;

komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i himlen;

giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;

og led os ikke i fristelse; men fri os fra det onde; thi dit er riget og magten og æren i evighed! Amen.” (Matt. 6:9-13)

Vi bør bede til vores himmelske Fader med et helliget hjerte; vi bør bede for at hans rige må komme, og ved at gøre dette forpligter vi os til at opbygge Guds rige her på jorden. Idet vi beder om at Guds vilje vil ske på jorden ligesom den sker i himlen, forpligter vi os til at gøre Guds vilje.

Vi bør takke Gud for det „daglige brød” og bede ham om at hjælpe os med at skaffe dette livs fornødenheder. Vi bør bede vores himmelske Fader om tilgivelse for vore synder og svagheder, og vi bør forpligte os til at omvende os, ligesom vi bør forpligte os til på en hellig måde at gennemtrænge og forbedre vores gudlignende sjæl og legeme. Vi bør bede vores himmelske Fader

---

Vi har alle behov for at få vores synder og svagheder fjernet gennem omvendelse, bekendelse og oprigtig bøn.

---

hjælpe os med at modstå dette livs fristelser, samt med at fri os fra det onde. Når vi beder i vore hjerter og siger: „Thi dit er riget og magten og æren i evighed,” forpligter vi os. Husk at Guds rige, Guds kraft og Guds herlighed bør være menneskets mest efterstræbte og vigtigste velsignelser og mål i dette liv.

Så vigtigt er behovet for at bede, at profeten Nephi belærte „at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls velfærd.” (2. Nephi 32:9)

For at bede meningsfuldt kræves det at man, så vidt det er muligt, kender Guds sande karakter. Som før nævnt, er vi blevet befalet at kende Gud. Bøn leder til frelse, men uvidenhed hindrer os i at opnå dette mål.

Jesus Kristus lover mennesket fuldstændig tilgivelse, hvis det omvender sig, samt bekender og forsager sine synder. Jesus gav disse trøstende ord til dem, som omvender sig. Han sagde: „Se, den,

der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.” (L&P. 58:42-43)

Vi bør bygge dette budskab ind i vore hjerter, og på den gudlignende måde rense vort sind og legeme gennem en fortsat anvendelse af bøn, lydighed og omvendelse. Eftersom bønnerne udgør en meget vigtig del af bekendelsen, må bekendelsen være til Gud såvel som til andre mennesker.

Frelseren lover svar og velsignelser som belønning for den oprigtige bøn. Idet han samtidig belærte og afgav et løfte, sagde han: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.” (Matt. 7:7-8)

Vi bør leve og arbejde, våge og vente, og leve vore liv idet vi konstant beder, omvender os og har et formål for øje.

En Guds profet råder mennesket til altid at bede med disse ord:

„Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede men lærer, at det ikke skal bede.

Men se, jeg siger jer, at I altid bør bede og ikke blive trætte, og at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls velfærd.” (2. Nephi 32:8-9)

Enos, én af Herrens tjenere - og dette er blevet citeret et par gange ved denne

konference, så Herren ønsker tilsyneladende, at der lægges vægt på dette - Enos taler om den kraft, der findes i en oprigtig bøn:

„Og jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde med Gud, førend jeg fik forladelse for mine synder.

Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.

Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min Skaber og anråbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl, og jeg påkaldte ham den ganske dag, og da natten kom, vedblev jeg frem-

Ældste og søster L. Tom Perry

deles at bede højt, så det nåede himlen. Og en røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.

Og jeg, Enos, vidste, at Gud ikke kunne lyve; altså var min skyld borttaget.” (Enos 2-6)

Vi har alle, ligesom Enos, behov for at få vore synder og svagheder fjernet gennem omvendelse, bekendelse og oprigtig bøn. Jeg gentager Herrens løfte:

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.” (L&P. 58:42-43)

Omvendelse vil rense og lutre sindet og legemet og give plads for større fuldkommenhed og guddommelighed.

Da kong Benjamin talte til sit folk med hensyn til bøn og omvendelse, gav han dem nogle værdifulde råd med hensyn til, hvordan man modtager svar fra Gud. Han forklarede:

„Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte.

Og atter, tro at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem.

Og atter siger jeg jer, som jeg før har sagt, at eftersom I er kommet til kundskab om Guds herlighed, eller om I har kendt hans godhed og har smagt hans kærlighed og fået forladelse for jeres synder, hvad der er årsag til så stor glæde i jeres sjæl, så ønsker jeg, at I skal ihukomme og altid bevare i erindringen Guds storhed . . . samt hans godhed og langmodighed imod jer. . .

og ydmyge jer i største ydmyghed, daglig påkalde Herrens navn og være bestandige i troen på det, der skal komme, som blev talt ved engelens mund.

Og se, jeg siger jer, at dersom I gør dette, skal I altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed og altid få syndsforladelse; og I skal vokse i kundskaben om hans herlighed, som skabte jer, eller i kundskaben om det, der er ret og sandt.” (Mosiah 4:9-12)

Skrifterne giver os mange løfter med hensyn til kraften og behovet for personlig bøn. Jesus befalede menneskene: „I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham.

Og ligesom jeg har bedt blandt jer, så skal I bede i min kirke, blandt mit folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn. Se, jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel.” (3. Nephi 18:15-16)

„Se, sandelig siger jeg jer, I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.

Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn,

og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer.” (3. Nephi 18:18-20)

Jesus Kristus råder mennesket til at holde familiebøn. Han sagde: „Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet.” (3. Nephi 18:21)

Meget få beder for meget! Det er ikke én af vore svagheder.

Forældre har det hellige ansvar at lære deres børn vigtigheden og værdien af bøn, samt det ansvar at lære deres børn hvordan de skal bede. I mange hjem, ja selv i nogle af de bedste, glemmes og tilsidesættes bønnen. Bøn er noget helligt og Jesus sagde: „Driv ikke spøg med hellige ting.” (L&P. 6:12)

En anden velsignelse, der kan opnås gen-

nem bøn er at man kan føle Guds kærlighed i sit hjerte og i sin sjæl. I skrifterne har vi dette hellige løfte: „Derfor mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gid vi må have dette håb og blive renset, ja, ligesom han er ren.” (Moroni 7:48)

Som sønner og døtre af en levende Gud, en levende himmelsk Fader, bør vi holde os nær ved ham gennem ydmyg bøn. Vi bør holde os nær ved ham gennem et rent liv, således at vore hjerter kan finde fred i alle livets hellige lejligheder og velsignelser. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Udvikling gennem forandring

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv Råd

Da en smuk plante blev hæmmet i sin vækst og begyndte at visne, fordi rødderne ikke havde plads nok til at gro, besluttede vor unge ven sig til at omplante den i en større beholder. Forsigtigt løftede han planten ud af den lille urtepotte og anbragte den i en større, og han gjorde sit bedste for at forstyrre rødderne og jorden så lidt som muligt. Den nybyggede gartner holdt øje med planten og ventede. Til hans store skuffelse havde planten stadigvæk besværligheder. Han fortalte en erfaren gartner om sit nederlag, og denne tilbød sin assistance. Da planten blev givet til gartneren, vendte han bunden i vejret på urtepotten, trak planten ud, rystede jorden af rødderne og klippede og trak de mest genstridige væk fra rodsystemet. Han satte planten tilbage i urtepotten og klappede energisk jorden godt fast omkring planten. Snart begyndte planten at live op igen og vokse.

Hvor ofte i livet sætter vi ikke vore egne rødder i livets jord og hæmmer deres vækst? Vi er måske for eftergivende overfor os selv og ignorerer enhver, der vil forstyrre jorden eller klippe i rødderne. Vi må også kæmpe under sådanne forhold for at udvikle os. Men forandring er besværlig, og den kan være ubarmhjertig.

Herren ønsker ikke, at hans kirke skal blive hæmmet og stagneret. Stadig åben-

baring gennem profeterne er nødvendig for hans riges vækst.

Der er intet så uforanderligt og uundgåeligt som selve forandringen. De ting, vi ser, berører og føler, forandrer sig hele tiden. Forhold mellem venner, ægtemand og hustru, far og søn, bror og søster er alle dynamiske, foranderlige forhold. Der er noget bestandigt, der gør det muligt for os at forandre os til vort eget bedste, og dette bestandige er vor himmelske Faders åbenbarede evige sandheder.

Vi behøver ikke at føle, at vi altid må forblive, som vi er på nuværende tidspunkt. Der er en tendens til at tænke på forandring som en fjende. Mange af os er mistænksomme overfor forandring og vil ofte bekæmpe den og stritte imod, før vi endog har fundet ud af, hvad de egentlige resultater vil blive. Når man har tænkt meget omhyggeligt over en forandring, kan den blive én af de bedste og rigeste oplevelser i ens liv. De forandringer, vi foretager, må passe ind i Herrens hensigter og planer.

Når der kommer en mulighed for forandring i vort liv, som der altid vil, må vi spørge: „Hvor trænger jeg til udvikling? Hvad ønsker jeg at få ud af livet? Hvor ønsker jeg at komme hen? Hvordan kan jeg nå dertil?“ En omhyggelig overvejelse af alternativer er en meget nødvendig forudsætning, når ens planer forandres.

I Guds plan har vi i reglen frihed til at vælge de forandringer, vi foretager i vort liv, og vi har altid frihed til at vælge, hvordan vi vil reagere overfor de forandringer, der kommer. Vi behøver ikke at opgive vor frihed. Men ligesom et kompas er værdifuldt til at lede os ud af den tætte skov viser evangeliet os vejen, mens vi vandrer på livets stier.

C. S. Lewis¹ antydede, at der ofte er

„Herren ønsker ikke, at hans kirke skal blive hæmmet og stagnere. Stadig åbenbaring gennem profeterne er nødvendig for hans riges vækst.”

---

smerte i forandringer, da han skrev om Guds forventninger til sine børn: „Forestil dig, at du er et levende hus. Gud kommer ind for at ombygge dette hus. Til at begynde med forstår du muligvis, hvad han er i færd med. Han gør afløbsrørene i stand, stopper hullerne i taget osv.; du vidste, at disse reparationer skulle foretages, så du bliver ikke forbavset. Men snart begynder han at slå løs på huset, så det gør frygtelig ondt, og der ikke synes at være nogen mening i det. Hvad i alverden er det, han forsøger at gøre? Forklaringen er den, at han bygger et hus, der er meget forskelligt fra det, du havde tænkt på - her bygges en ny fløj og der en ny etage, tårne skyder i vejret, og borggårde anlægges. Du troede, at du skulle blive til en pæn lille hytte, men Han bygger et palads.” (C. S. Lewis, *Mere Christianity*, New York: McMillan Co., 1960, s. 160)

Jo, forandringer gør ondt, men der er også stor tilfredsstillelse i at erkende, at

der sker en udvikling. Livet er en række af bjerge og dale, og ofte sker den bedste vækst i dalene. Forandring er en betydningsfuld del af omvendelse. Nogle er ikke i stand til at omvende sig, fordi de ikke er villige til at forandre sig.

For nylig var jeg til stede, da det første spadestik blev taget til en kirkebygning for Utahs statsfængsel. Efter ceremonien inviterede fængselsinspektør Morris guvernør Scott Matheson og mig til at se os lidt omkring. Vi havde bemærket, at der var blevet gjort særlig meget for at gøre grunden omkring fængslet tiltalende og smuk. Da vi spurgte fængselsinspektøren, hvem der havde udført arbejdet, fortalte han, at to af de indsatte havde fået tilladelse til at komme ud af deres celler for at forskønne landskabet. Vi spurgte, om vi kunne træffe de to mænd. Fængselsinspektøren tog os med ind i mødelokalet, så vi kunne hilse på dem. Da Marvel og Brown kom hen imod os fra deres dødsceller, kunne vi se på deres ansigtsudtryk, at de tænkte: „Hvad har vi nu gjort forkert?”

„Vi vil gerne complimentere jer for det fine havearbejde, I har udført,” sagde vi. „Blomsterbedene og køkkenhaven ser smukke og velholdte ud. I har gjort et godt stykke arbejde.”

Der skete en fantastisk forandring i deres ansigtsudtryk. De uventede rosende ord havde givet dem grund til selvtægtelse. Nogen havde lagt mærke til, at deres bestræbelser havde forandret et klippefuldt og ukrudtsbevokset område til en smuk have. Sorgeligt nok var det tidligere slået fejl for dem at få frugtbare haver ud af deres eget livs klippefulde og ukrudtsbevoksede marker. Men vi har håb for sådanne mænd, der kunne se behovet for forandring på et område og havde udrettet så meget godt. Måske vil deres andel i havens forandring føre til en forbedring af deres eget liv.

William James² sagde engang: „Min

generations største opdagelse er, at (vi) kan forandre (vore) vilkår ved at forandre (vor) indstilling.” (citeret i *Vital Quotations*, comp. Emerson Roy West Salt Lake City: Bookcraft, 1968, s. 19) Jesus Kristus hjalp mennesker fra alle samfundslag til at nå højder, som de aldrig havde drømt om, ved at lære dem at vandre på nye og sikre stier.

Mange begynder deres liv under så skrækkelige og uheldige vilkår, at en forandring synes umuligt. Lad mig dele nogle eksempler på umulige begyndelser med jer.

Det første eksempel er et barn, der havde en meget ulykkelig barndom. Hans familie flyttede fra den ene stat til den anden, indtil han fyldte 8 år. Hans far slog ham tit og var enten for streng imod ham eller ikke streng nok - det afhang af hans humør. Drengen tilbragte mange af sine barndomsår med at sove i busser, på banegårde og billige hoteller. Da han var 14 år gammel, blev han arresteret, fordi han var løbet bort. Både familie og venner klassificerede ham som upålidelig, ofte voldsom og en underlig snegl. Det andet eksempel er en dreng, der var

skrøbelig ved fødslen. Hele barndommen igennem havde han en tendens til at pådrage sig infektioner. Hans skrøbelige legeme syntes ude af stand til at bære det meget store hoved. Hans far var bange for, at folk skulle tro, at sønnen var ’tosset’, og engang slog han drengen offentligt. Efter at moderen havde mistet sine 3 første børn, vægrede hun sig sorgbetynget ved at forsøge igen og trak sig tilbage.

I det tredje tilfælde kom en ung mand fra fattige kår. Hans familie var tvunget til at flytte mere end én gang på grund af økonomiske vanskeligheder. Han havde næsten ingen formel skolegang. „Hans mor sagde, at han var mindre tilbøjelig til at læse og studere end nogen af de andre børn.” (Francis M. Gibbons, *Joseph Smith: Martyr, Prophet of God*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1977, s. 26) Fordi naboer betragtede mange af hans handlinger og ideer som mærkelige, blev han udstødt af sine jævnaldrende. Hele livet igennem blev han jaget af loven, og han var konstant i vanskeligheder.

Visse skridt kan hjælpe en til at foretage konstruktive og værdifulde forandringer i livet. „Når du klatrer op ad en sige, må du begynde ved bunden og så stige op trin for trin, indtil du når toppen; og således er det også med evangeliets principper.” (*History of the Church*. 6:306-307)

For at kunne foretage betydningsfulde forandringer i vort liv, må vi acceptere vor Fader i Himlen og hans sandheder. Profeten Alma i Mormons Bog siger: „Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?” (Alma 5:14)

Lad mig foreslå 4 vigtige trin for at gøre forandringer til et værdifuldt redskab i vort liv:

For det første må vi forstå behovet for at

forandre os. Et liv, der ikke bliver gået efter, er ikke værd at leve. En ny biskop delte en oplevelse med mig, der voldte ham uro. En ung kvinde i wardet levede ikke, som hun burde. Når han talte med hende, forsvarede hun sig og sagde, at han burde være villig til at acceptere hende, som hun var. Hun ville ikke acceptere den kendsgerning, at „som hun var” ikke var godt nok for hendes biskop, for hendes himmelske Fader, og frem for alt, for hende selv. Det er et meget vigtigt trin at være klar over fejlen og behovet for en forandring. *Erkendelsen af nødvendigheden af at forandre sig må være en større kraft end den luksus at forblive, som man er.*

For det andet må kendsgerningerne være virkelige. Vi må vide, hvordan, hvad, hvor og hvorfor vi skal forandre os. Jesu Kristi evangelium kan hjælpe os til at sætte kortsigtede, mellemliggende og langsigtede mål ved at undervise os i, hvem vi er, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvor vi går hen. Med denne kundskab vil et menneske have større styrke til at forbedre sig.

For det tredje må der etableres et system for forandring. Det var Emerson³, der sagde, at en mand, „det går hele tiden godt for, falder i søvn. Når han derimod bliver skubbet omkring, bliver plaget og lider nederlag, må han tænke sig om og bruge sine evner . . . (lære) mådehold og virkelig færdighed.” („Compensation”, *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York: Wm. H. Wise & Co., s 161)

Vor forandring må være planlagt og ordnet. Når vort forandringssystem er etableret, må vi gennemføre det, selv om det måske bryder forstyrrende ind i vore grundlæggende livsprincipper.

For det fjerde må vi have forpligtet os fuldstændig til vor plan om forandring. Et kinesisk ordsprog lyder således: „Stor sjæle har viljer; svage sjæle har kun

ønsker.” Hvis vi ikke har viljen til at forbedre os, vil alle de andre trin til forandring være spildt. Dette sidste trin skiller vinderne fra taberne.

Jeg nævnte tidligere 3 eksempler på mennesker, der voksede op under meget vanskelige forhold. Den første unges mands liv var en række af stadige arresteringer for alt muligt lige fra løsgængeri til bevæbnet røveri og mord. Da han aldrig erkendte behovet for forandring, blev han en dag erklæret skyldig i mord.

Det andet eksempel var en beskrivelse af Thomas A. Edisons⁴ barndom. begyndelse, det næsten ikke var til at komme igennem, var han i stand til at forandre og opbygge. Selv om han en gang blev stemplet som retarderet, bevisste han, at han var én af de største opfindere, der nogen sinde har levet. Hans personlige forpligtelse forandrede hele verden til det bedre.

Det tredje eksempel fortæller historien om en ung mand og hans første år i den nordøstlige del af Amerika. Han blev født i 1805 på en hård og kold vinterdag i Vermont. Hans navn var Joseph Smith. Han fik en vanskelig start. Livet var en række kampe - ikke blot fysiske, men også følelsesmæssige og åndelige. Men her var en ung mand, der erkendte behovet for forbedring gennem forandring og indordnede sig under en myndighed, der var større end han selv. Fra en meget vanskelig start søgte han forandring og indvarslede den sidste uddeling. Hans tro, bønner og gerninger bragte jorden de største og mest gennemgribende forandringer i de sidste dage.

Bruce Barton har sagt, at „når vi er færdige med at forandre os, er vi færdige med livet.” Der findes ingen alder, hvor vi er for gamle, for unge eller for midaldrende til at forandre os. Måske bliver et menneske virkelig gammelt, når det opgiver retten, udfordringen og glæden ved

at forandre sig. Vi burde forblive lærenemme. Det er så let at gå i stå. Vi må være villige til at sætte mål, enten vi er 60, 70, 50 eller 15. Bliv ved med at have mod på livet. Der bør aldrig være et tidspunkt, hvor vi er uvillige til at forbedre os gennem meningsfuld forandring. For mange af kirken medlemmer er det ofte vanskeligt at acceptere forandring i ledelse. Det er nødvendigt med forandringer i ledelsen på wards- og stavsbasis, og ofte sker disse forandringer for hyppigt til, at vi finder det bekvemt og belejligt. Nogle af os er tilbøjelige til at modsætte os forandringer i stillinger og tage det fortrydeligt op. „Hvorfor lader de ikke ham blive?“ eller „Hvorfor skal hun have den stilling?“ eller „Hvorfor skal de absolut dele wardet?“ Vor fremsynethed er måske begrænset. Det er sjældent, der foretages forandringer, der ikke bringer nødvendig udvikling til et menneske eller en situation. Hvor ofte har vi ikke tænkt, når vi ser tilbage: „Jeg forstod ikke, hvorfor denne forandring blev foretaget i programmet, eller hvorfor denne person fik en sådan kaldelse, men nu kan jeg se, at det var netop, hvad der var behov for på dette tidspunkt.“

I overgangstider - og der er altid overgangstider i kirken - er der brug for tålmodighed, kærlighed og langmodighed. Følgende bør være en fast bestanddel af vor filosofi: „Giv aldrig dig selv lov til at blive fornærmet på et menneske, der forsøger at lære sit job.“

Forandringer i vore egne kaldelser i kirken kan være endnu mere forstyrrende. Ofte, når vi udtrykker ønske om aldrig at få den opgave, tilbyder biskoppen eller stavspræsidenten os velsignelserne ved netop denne kaldelse. På sådanne tidspunkter er det godt at erindre Paulus' ord, da han - bekymret over mange lidelser - sagde: „Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft.“ (Filip. 4:13)

Som en kirke med lægmandsledelse

kommer forandringens velsignelser ofte. Meget få af os føler os tilstrækkelige til at møde disse forandringer med vore egne talenter. Hvor må vi være taknemmelige for Jesu Kristi styrke, der hjælper os med de forandringer, der opstår pga. nye kaldelser og større ansvar. Forandringen fra dette liv til et liv med ham, der er vor evige Fader, er det endelige mål, hvortil meningsfuld forandring kan bringe os. Jeg beder om, at vi vil søge efter og acceptere sunde og ordnede forandringer, der er til bedste for vort personlige liv. Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

1) Engelsk romanforfatter og essayist, 1893-1963

2) Amerikansk psykolog og filosof, 1843-1910.

3) Amerikansk essayist og digter, 1803-1882.

4) Amerikansk opfinder, 1847-1931

Studium af skrifterne

Ældste Howard W. Hunter
De tolv Råd

Når vi følger vore ledes råd om at læse og studere skrifterne, modtager vi mange former for goder og velsignelser. Dette er det mest udbytterige studium, vi kan beskæftige os med. Den del af skrifterne, der er kendt som Det gamle Testamente henvises der ofte til som verdens storslåede litteratur. Disse bøger er blevet betragtet som videnskabelige skrifter, som filosofiske afhandlinger og også som historiske optegnelser; men hvis vi forstår det sande formål med disse og andre skrifter, forstår vi, at de i virkeligheden er religionens grundlæggende litteratur.

Skriftsamlingen indeholder de grundlæggende erklæringer om Gud og hans børn og det indbyrdes forhold mellem dem. Gennem hver af bøgerne er der en indtrængende opfordring til at tro på Gud den evige Fader og på hans Søn, Jesus Kristus; og fra den første til den sidste af disse bøger med skrifter er der en opfordring til at gøre Guds vilje og holde hans befalinger.

Skrifterne indeholder optegnelsen over Guds åbenbaringer om sig selv, og gennem dem taler Gud til mennesket. Hvordan kan man anvende tiden med større udbytte end ved i skrifterne at læse den litteratur, der lærer os at kende Gud og forstå vort forhold til ham! Tiden er altid kostbar for travle mennesker, og vi bli-

ver berøvet dens værdi, når vi spilder timer med at læse eller betragte det, der er ligegyldigt og uden særlig værdi.

Læsevener varierer meget. Der er mennesker, der læser hurtigt, og mennesker, der læser langsomt; nogle, der blot læser i kortere perioder ad gangen, og andre, der bliver ved, indtil bogen er færdig. De, der udforsker skrifterne nøje, opdager imidlertid, at for at forstå dem kræves der mere end en flygtig gennemlæsning - der skal koncentreret studium til. Det er helt sikkert, at et menneske, der studerer skrifterne hver dag, udretter langt mere, end et menneske, der bruger megen tid én dag og så lader flere dage gå, før det fortsætter. Vi bør ikke blot studere hver dag, men vi bør afsætte et regelmæssigt tidspunkt, hvor vi kan studere uden forstyrrelser.

Der er intet, der som bøn hjælper med at åbne vor forståelse for skrifterne. Gennem bøn kan vi bringe vort sind i harmoni til at søge svarene på vore spørgsmål. Herren sagde: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.” (Luk. 11:9) Heri ligger Kristi forsikring om, at hvis vi vil bede, søge og banke på, vil Helligånden lede vor forståelse, hvis vi er parate og ivrige efter at modtage.

Mange synes, at det bedste tidspunkt at studere på er om morgenen, efter at nat-

tens hvile har ryddet sindet for de mange bekymringer, der forstyrrer vore tanker. Andre foretrækker at studere i de stille timer, efter at dagens arbejde og bekymringer er forbi og skubbet til side, og således afslutte dagen med en fred og ro, der følger fortrolig omgang med skrifterne. Tidspunktet på dagen er måske ikke så vigtigt, men derimod det at afsætte et regelmæssigt tidspunkt til studium. Det ville være ideelt, hvis vi kunne bruge en time til det hver dag; men hvis vi ikke har så megen tid, ville en halv time på et fastsat tidspunkt resultere i betydeligt udbytte. Et kvarter hver dag er ikke ret meget, men det er forbavsende, hvor megen oplysning og kundskab man kan tilegne sig i et så betydningsfuldt emne. Det vigtigste er, at man ikke lader noget andet bryde forstyrende ind i sit studium.

Nogle foretrækker at studere alene, men ægtefæller kan have udbytte af at studere sammen. Familier bliver velsignet meget, når kloge fædre og mødre samler deres børn omkring sig og sammen læser fra skrifterne for derpå åbent at drøfte de smukke historier og tanker, så alle kan forstå dem. Ofte har små børn og unge en forbløffende indsigt i religionens grundlæggende litteratur og stor påskønnelse for den.

Vi skal ikke bare læse på må og få, men udvikle en systematisk studieplan. Nogle læser et bestemt antal sider eller kapitler hver dag eller uge. Dette er sikkert fuldt ud forsvarligt, og rart, når man læser for sin fornøjelses skyld, men det udgør ikke meningsfuldt studium. Det er bedre at fastsætte et bestemt tidsrum hver dag til studium af skrifterne end at have et bestemt antal kapitler at læse. Somme tider opdager vi, at vi kan bruge hele tidsrummet til at studere et enkelt vers.

Man kan hurtigt læse om Jesu liv, gerninger og lærdomme. I de fleste tilfælde

er historierne letfattede og fortalt i et enkelt sprog. Mesteren benyttede kun få ord i sin undervisning, men betydningen i hvert enkelt lærepunkt er så koncis, at de tilsammen giver læseren et klart billede. Somme tider kan man imidlertid tilbringe mange timer med at meditere over dybsindige tanker udtrykt med få, enkle ord.

En oplevelse i Frelserens liv er nævnt af Mattæus, Markus og Lukas. En betydningsfuld del af historien fortælles af Markus i to korte vers og 5 ord af det følgende vers. Lad mig læse dem for jer: „Så kommer der én af synagogeforstanderne ved navn Jairus; og da han får øje

på ham, falder han ned for hans fødder. og beder ham indtrængende og siger: „Min lille datter ligger på sit yderste; ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kunne blive rask og leve! Og han gik med ham.” (Mark. 5:22-24) Det tager ca. 30 sekunder at læse denne del af historien. Den er kort og ukompliceret. Skildringen er tydelig, og selv et

---

„Det er bedre at have et bestemt tidsrum til studium af skrifterne hver dag end at have et bestemt antal kapitler at læse.”

---

barn kunne gentage den uden vanskelighed. Men når vi bruger tid på at tænke over historien og meditere over den, går en dyb forståelse og betydning op for os. Vi kommer til den konklusion, at dette er mere end blot en historie om en lille pige, der var syg, og som Jesus gik hen for at lægge hænderne på. Lad mig læse disse ord igen:

„And behold” (i den danske Bibel står der blot *så*). Ordet „behold” benyttes ofte i skrifterne med mange forskellige betydninger. Dets anvendelse i dette tilfælde betegner noget pludseligt og uventet. Jesus og de, der var sammen med ham, tog igen over til den anden bred af Galilæasøen, og en stor folkeskare, der havde ventet, mødte ham på kysten i nærheden af Kapernaum. „And behold (pludseligt og uventet) så kommer der én af synagogeforstanderne.” På den tid præsiderede en forsamling af ældster over de større synagoger under ledelse af en overordnet eller hersker. Denne var en mand af rang og anseelse, som jøderne betragtede med stor respekt.

Mattæus nævner ikke navnet på denne overordnede ældste, men Markus identificerer ham ved at foje ordene „ved navn Jairus” til titlen. Kun ved denne lejlighed er denne mand og hans navn nævnt i skrifterne, og dog lever hans minde i historien på grund af en kortvarig kontakt med Jesus. Mange, mange liv, der ellers ville være gledet over i ubemærket, lever i historien på grund af Mesterens indflydelse, der var årsag til en bemærkelsesværdig forandring i tanke og handling samt et nyt og bedre liv.

„Og da han får øje på ham (dvs. da Jairus får øje på Jesus), falder han ned for hans fødder.”

Det var usædvanligt for en mand af rang og anseelse, en synagogeforstander, at knæle ved Jesu fødder - ved fødderne af én, der blev betragtet som en omvandrede lærer med helbredelsens gave. Mange andre lærde og ansete mænd så også Jesus, men ignorerede ham. Deres sind var lukket. Det er ikke anderledes i dag; hindringer står i vejen for mange, så de ikke vil acceptere ham.

„Og (Jairus) beder ham indtrængende og siger: „Min lille datter ligger på sit yderste.”” Dette er et typisk eksempel på, hvad der ofte sker, når et menneske kommer til Kristus - det er ikke så meget for sin egen skyld, men på grund af et fortvivlende behov hos en elsket ven eller slægtning.

Den skælven, vi hører i Jairus' stemme, når han taler om „min lille datter”, vækker vor medfølelse, når vi tænker på denne mand af høj rang i synagogen, der knæler ned for Frelseren.

Derpå følger en stor trosbekendelse: „Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kunne blive rask og leve!” Disse ord er ikke blot udtalt i tro af en far, der pines af sorg, men de er også en påmindelse til os om, at det, Jesus lægger sine hænder på, vil leve.

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Hvis Jesus lægger sine hænder på et ægteskab, lever det. Hvis han får lov til at lægge sine hænder på familien, lever den. Derpå følger ordene: „Og han (Jesus) gik med ham.” Vi formoder ikke, at denne begivenhed var taget med i dagens planer. Mesteren var kommet tilbage over søen til bredden, hvor folkemængden ventede på, at han skulle belære dem. „And behold” - pludseligt og uventet - blev han afbrudt af en fars bøn. Han kunne have ignoreret anmodningen på grund af de mange andre, der ventede. Han kunne have sagt til Jairus, at han ville komme og se til hans datter i morgen, men „(Jesus) gik med ham.” Hvis vi følger i Mesterens fodspor, vil vi så nogen sinde have så travlt, at vi ignorerer vore medmenneskers behov?

Det er ikke nødvendigt at læse resten af historien. Da de kom til synagogeforstanderens hus, tog Jesus den lille pige ved hånden og oprejste hende fra de

døde. På lignende måde vil han løfte og oprejse ethvert menneske til et nyt og bedre liv, hvis vedkommende blot vil give Frelseren lov til at tage ham ved hånden.

Jeg er taknemmelig for den samling af skrifter, hvor igennem vi kan opnå større kundskab om Jesus Kristus gennem hengivent studium. Jeg er taknemmelig for, at Herren, foruden Det gamle og Det ny Testamente, og gennem profeter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har føjet andre åbenbarede skrifter til som yderligere vidner om Kristus - Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den kostelige Perle - og jeg ved, at alle disse skrifter er Guds ord. De bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.

Må Herren velsigne os i vort studium og vor retfærdige søgen efter ham. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

7. oktober 1979

Søndag eftermiddag

Pornografi - Den dødbringende smittebærer

Ældste Thomas S. Monson
De tolv Råd

Brødre og søstre, i denne uge lægger skovhuggerne deres massive økser og tager deres motorsave med til de endnu statelige og engang så mægtige elmetræer, der smykker egnen ved Heathrow lufthavn i nærheden af London.

Det siges, at nogle af de majestætiske træer er mere end 100 år gamle. Man spørger sig selv, hvor mange mennesker, der har beundret deres skønhed, hvor mange madkurve, der er blevet nydt i deres kærkomne skygge, hvor mange generationer af sangfugle, der har fyldt luften med musik, mens de fløj omkring mellem de udstrakte og kraftige grene. De patriarkalske elme er nu døde. Deres hedengang skete ikke på grund af alderdom, tilbagevendende tørke eller de stærke vinde, der en gang imellem hænger området. Deres ødelægger ser meget mere uskadelig ud, men den fører døden med sig. Vi kender misdæderen som barkbilleren, smittebærer af den ødelæggende hollandske elmesyge. Denne sygdom har ødelagt vidtstrakte elmeskove overalt i Europa og Amerika. Dens

døds-march fortsætter med uformindsket kraft. Alle forsøg på at bekæmpe den er slået fejl.

Hollandske elmesyge starter som regel med, at de yngre blade øverst på træet visner. Senere bliver de lavere grene smittet. Omkring midsommer bliver de fleste af bladene gule, krøller sig sammen og falder af. Livet ebber ud. Døden nærmer sig. En skov er tilintetgjort. Barkbilleren har krævet sit frygtelige offer. Mennesket ligner elmetræet meget. Fra en lille bitte sæd og i overensstemmelse med en guddommelig plan vokser vi, får næring og modnes. Himlens lyse solskin og jordens rige velsignelser tilhører os. I vor private skov af familie og venner er livet rigt og smukt til overflod. Pludselig viser der for os i denne generation en truende og djævelsk fjende - pornografi. Ligesom barkbilleren er den også smittebærer af en ødelæggende sygdom. Jeg vil betegne den som „den ødelæggende antagelse af umoralitet.”

Først er vi næppe klar over, at vi er blevet smittet. Vi ler og kommer med

muntre bemærkninger om umoralske historier eller tegneserier. Med evangelisk nidkærlighed beskytter vi de såkaldte rettigheder for dem, der vil forurene med sjofelheder og ødelægge alt, hvad der er dyrebart og helligt. Pornografibilleden udfører sin ødelæggende opgave - den underminerer vor vilje, ødelægger vor immunitet og kvæler den opadgående stræben, der er i os alle.

Kan det virkelig være rigtigt? Denne ødelæggende antagelse af umoralitet kan da ikke være så alvorlig. Hvad er kendsgerningerne? Lad os se efter! Lad os lytte! Og lad os handle!

Der er storkapital i pornografi, smittebæreren. Det er mafiaen, der producerer den. Den er smitsom og vanedannende. I en undersøgelse sidste år anlog FBI (Federal Bureau of Investigation), at amerikanere brugte 2,4 milliarder dollars på pornografi af den hårde kerne. Andre undersøgelser nåede så højt som 4 milliarder - en formue afskåret fra ædel anvendelse og ødslet bort til et djævelsk formål!

Sløvhed overfor pornografi stammer hovedsagelig fra den almindeligt udbredte offentlige indstilling, at det er en forbrydelse uden ofre, og at politistyrker gør mere gavn på andre områder. Mange statslige og lokale vedtægter er virkningsløse, dommene er milde, og de kæmpemæssige økonomiske gevinster opvejer langt risikoen.

FBI fremhæver, at pornografi måske har direkte forbindelse til sexforbrydelser. „I en stor by vestpå,” udtales der i en rapport, „erklærede politiet, at 72% af dem, der blev arresteret for voldtægt og seksualforbrydelser imod børn, var i besiddelse af én eller anden form for pornografisk materiale.”

Nogle forlæggere og trykkere prostituerer deres presse ved at trykke i millionvis af pornografisk litteratur hver dag. Der spares ikke på udgifterne. Det fineste

papir og alle regnbuens farver tages i brug for at frembringe et produkt, man er sikker på, vil blive læst igen og igen. Filmproducenten, TV-produceren og varietékunstneren er heller ikke fri for fordærv. Den tidligere tilbageholdenhed er forsvundet. Såkaldt realisme er sagen. En af vore dages populære skuespillere jamrede: „Grænserne for det tilladelige er blevet strakt til det yderste. Den sidste film, jeg spillede med i, var sjofel. Da jeg læste manuskriptet, syntes jeg, den var sjofel, og det synes jeg stadigvæk; men studiet viste den til en særlig forestilling en fredag aften, og publikum tilkendegav højlydt deres bifald.”

En anden stjerne erklærede: „Filmproducenter er ligesom forlæggere ude på at tjene penge, og det gør de ved at give publikum, hvad det ønsker.”

Nogle mennesker kæmper for at skelne mellem, hvad de betegner som „en mild form for” pornografi og så „den hårde vare”. Den ene form for pornografi fører faktisk til den anden. Popes klassiker „Essay on Man” er meget å propos: *Synd er et uhyre af så frygtindgydende ydre, at man blot behøver at se den for at hade den. Men når vi ser den for ofte og bliver fortrolig med dens ansigt, udholder vi den først, dernæst har vi ondt af den, og til sidst omfavner vi den.*

(John Bartlett, *Familiar Quotations*, Boston: Little Brown and Co., 1968, s. 409) Pornografibillens konstante og fortærende march ødelægger nabolagene, såvel som den fordærver menneskeliv. Nogle er særlig arrede efter dens snigende berøring.

Kom med mig et øjeblik til et sted, der er skildret i sang, og som står amerikaneres hjerte meget nær - New York Citys verdensberømt kendemærke, Broadway og Forty-fifth Street. På en lille plet omgivet af tæt trafik står så ene og forladt en statue i legemsstørrelse af fader Francis P. Duffy, en velkendt præst fra

„the Fighting Sixty-ninth (berømt hær-
énhed fra den første verdenskrig). Han
er iført slagmarkens uniform. Han har
en feltflaske til at lindre de såredes fysi-
ske lidelser og en Bibel for at bringe
åndelig trøst til de døende.

Når vi betragter denne prægtige statue,
bliver vi mindet om melodier fra den tid
som „Over There”, „Keep the Home

„Denne ødelæggende antagelse
af umoralitet er bestemt
alvorlig. Hvad er
kendsgerningerne? Lad os se
efter! Lad os lytte! Og lad os så
handle!

Fires Burning” og „Give My Regards to
Broadway”. Hvis disse faldne krigere,
der kendte sangene og huskede Broad-
way og Forty-fifth Street med hengiven-
hed, skulle vende tilbage og stå sammen
med os ved siden af fader Duffys statue,
hvilket syn ville så møde deres og vore
øjne? Til alle sider er der bordeller, der
udgiver sig for at være massageklinik-
ker, sexbutikker, pornografiske film - de
neonoplyste skilte fremviser deres be-
snærende facader. Fader Francis P. Duff-
fys statue er omgivet af synd, skjult af
ondskab. Pornografibilen har næsten
ødelagt dette område. Den nærmer sig
ubarmhertigt jeres by, jeres nabolag og
jeres familie.

En skræmmende advarsel blev givet af
Laurence M. Gould, præsident emeritus
fra Carleton College:

„Jeg tror ikke, at den største trussel mod
vor fremtid kommer fra bomber eller fra
fjernstyrede missiler. Jeg tror ikke, vor
civilisation vil dø på den måde. Den vil
dø, når vi bliver ligegyldige. Arnold

Toynbee har fremhævet, at 19 ud af 21
civilisationer er døde indefra og ikke ved
at blive besejret udefra. Ingen orkestre
spillede, og ingen flag vajede, da disse
civilisationer gik til grunde. Det skete
langsomt i al stilhed i mørket, da ingen
var klar over det.”

Netop i denne måned læste jeg en anmel-
delse af en film. Skuespillerinden i
hovedrollen fortalte journalisten, at hun
til at begynde med havde gjort indven-
dinger mod manuskriptet og den rolle,
hun skulle spille. Hun skulle være sex-
partner til en 14-års dreng. Hun bemær-
kede: „Først sagde jeg: „Jeg vil aldrig
være med til en sådan scene.’ Men så
forsikrede man mig om, at drengens
mor ville være til stede under alle de
intime scener, og så gik jeg ind på det.”
Jeg spørger: Ville en mor stå ved siden af
og „se på”, mens hendes søn blev om-
favnet af en brilleslange? Ville hun lade
ham smage arsenik eller stryknin?
Mødre, ville I? Fædre, ville vi?

Fra den længst svundne fortid hører vi et
ekko, der er så relevant i vore dage:

„Jerusalem! Jerusalem! du som ihjelslår
profeterne og stener dem, der er sendt til
dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle
dine børn, som hønen samler kyllingerne
under sine vinger! og I ville ikke.

Se, jeres hus bliver overladt til jer selv!”
(Luk. 13:34-35)

I vore dage oplever vi en genfødsel af de
fordums byer, Sodoma og Gomorra.
Fra sjældent læste sider i støvede Bibler
dukker de op som virkelige byer i en
virkelig verden og fører en virkelig syg-
dom med sig - den ødelæggende antagel-
se af umoralitet.

Vi har evner og ansvaret for at stå som et
værn mellem alt, hvad vi har kært, og
pornografibillens ødelæggende besmit-
telse. Lad mig foreslå 3 særlige trin i vor
slagsplan:

For det første, en tilbagevenden til ret-
færdighed. En forståelse af, hvem vi er,

Konferencens besøgende kunne høre talerne oversat til 18 sprog

og hvad Gud forventer, at vi skal blive, vil tilskynde os til at bede - som enkeltpersoner og som familier. En sådan tilbagevendende åbenbarer den evige sandhed: „Ugudelighed har aldrig været lykke.“ (Alma 41:10) Lad jer ikke overtale af den onde. Vi kan stadigvæk blive ledet af den stille, sagte røst - usvigelig i vejledning og almægtig i indflydelse.

For det andet, en søgen efter det gode liv. Jeg taler ikke om et liv i morskab, et sophisticated liv eller et liv i popularitet. Jeg opfordrer derimod enhver til at søge evigt liv - evigt liv sammen med mor, far, brødre, søstre, ægtemand, hustru, sønner og døtre i al evighed.

For det tredje, en forpligtelse til at kæmpe og vinde krigen imod den ødelæggende antagelse af umoralitet. Når vi støder på denne onde smittebærer, pornografibillen, så lad standarden for vore slag

og vore samfund blive taget fra det berømte banner fra Amerikas første tid: „Træd ikke på mig“ (John Bartlett, *Familiar Quotations*, s. 1090).

Lad os stemme i med Josuas glødende udtalelse: „Vælg i dag, hvem I vil tjene, . . . men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!“ (Jos. 24:15) Lad vore hjerter være rene. Lad os leve et rent liv. Lad vor røst blive hørt. Lad vore handlinger blive mærket.

Så vil pornografibillen blive standset i sin ødelæggende kurs. Den ødelæggende antagelse af umoralitet vil have mødt sin overmand. Og vi vil sammen med Josua nå sikkert over Jordanfloden og ind i det forjættede land - ja, til evigt liv i vor Guds celestiale rige.

At vi må gøre dette er min oprigtige bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Efter megen Trængsel kommer velsignelse”

Ældste Adney Y. Komatsu,
De halvjerds' første Kvorum

For 13 år siden, da jeg var missionspræsident i Japan, blev jeg ringet op af en ung soldaterfrue, der trængte til at tale med mig. Hendes mand, der var pilot ved luftvåbnet, var lige blevet skudt ned og dræbt i et slag over Vietnam. Da hun blev ført ind på mit kontor, så jeg, at hun trykkede et stort billede ind til sig. Vi satte os ned for at tale sammen, og hun viste mig billedet af sin mand, en flot pilot med hjelmen i hånden, der stolt stod ved siden af sin jetjager.

Hun fortalte hulkende, hvor meget hun elskede ham, og at hun ikke kunne fatte, at han var væk. Hun fortsatte med at sige, at hun havde været medlem i næsten to år. Hun havde mødt sin mand, mens hun gik på college, og det var ham, der havde fortalt hende om evangeliet. Senere blev hun døbt, og de blev besejlet i templet for tid og evighed.

Hendes liv sammen med ham havde været smukt og alt, hvad et menneske kunne bede om. Hun havde set hen til fremtiden med stor glæde og forventning. Men nu, alt for hurtigt, var der sat en pludselig og skæbnsvanger stopper for det.

Hun skulle foretage en stor tilpasning i sit liv og ønskede en forsikring om, at alt ville blive godt. Hvordan ville I råde hende?

Herren har sagt:

„Thi sandelig siger jeg jer: Velsignet er den, som holder mine bud, det være sig i liv eller død, og den, der er tro i trængsel, skal få større løn i himmeriges rige.

I kan ikke nu med jeres naturlige øjne se Guds hensigt med hensyn til det, som skal . . . følge efter megen trængsel.

Thi efter megen trængsel kommer velsignelse.” (L&P. 58:4)

Mens vi går gennem denne jordiske prøvestand, får vi mange erfaringer. Det er gennem disse erfaringer, vi ofte plages af problemer, udfordringer, modgang, sorger, prøvelser og trængsler. Efter en periode med store prøvelser sagde Herren til profeten Joseph Smith: „ . . . da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.” (L&P. 122:7) Kirkens første medlemmer og ledere gennemgik mange sorger, udfordringer og prøvelser. Mange gav selve livet for deres tro og vidnesbyrd om evangeliet. På den lange rejse ad pionerruten blev mange børn og voksne begravet i grave langs med vejen.

Vi har Herrens løfte, for han har sagt: „Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden; thi den er sød for dem.

Men ve dem, som ikke dør i mig, thi deres død er bitter.

I skal leve sammen i kærlighed. I skal

begræde dem, der dør, og især dem, der ikke har håb om en herlig opstandelse.” (L&P. 42:46-47, 45)

Fornyelig var jeg med til begravelsen af et trofast medlem af kirken på den afsidesliggende ø Vava'u i Tonga. Denne gode broder havde været elsket af landsbyens indbyggere, og han nød respekt fra ikke-medlemmer såvel som fra medlemmer. Da begravelsesoptøget forlod hans hjem og gik til graven, fulgte hele landsbyen med og stillede sig til sidst på en bakketop med udsigt over en fredelig bugt. Folk samlede sig omkring graven, mens biskoppen og de, der deltog, stod med ansigtet vendt imod familien. Jeg kunne ikke undgå at bemærke, at mens mange var overvældet af sorg og gråd under ceremonien, sad enken fredfyldt ved siden af sin elskede ægtemand.

Jeg vidste, at hun havde kundskab om opstandelsen og frelsesplanen. Jeg fik senere at vide, at hun sammen med sin mand havde været i New Zealand templet og der var blevet beseglet til ham for tid og evighed. Dette var ikke en frygtelig katastrofe i hendes liv, men snarere en del af Guds plan. Hendes holdning afspejlede en fred og påskønnelse af evangeliet.

Præsident Kimball erklærede: „Herren har ikke lovet os frihed for ondskab eller vanskeligheder. I stedet for har han givet os den kommunikationsmetode, som vi kalder bøn, hvorigennem vi kan ydmyge os og søge hans hjælp og guddommelige vejledning, så vi kan opbygge et bedehus.” (*Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 10)

Præsident Kimball sagde endvidere: „... de, som når ned til livets dybder, hvor Guds stemme høres i stilheden, har den stabiliserende kraft, der bærer dem oprejst og afklaret gennem vanskelighedernes storme. Præsident Harold B. Lee sagde det på denne måde: „Som et oplyst tempel er smukkere i en hård storm eller

i tæt tåge, således er Jesu Kristi evangelium mere vidunderligt i tider med indre storme og med personlig sorg og smertende konflikter” (i Conference Report, apr. 1965, s. 16) (Ibid. s. 10)

Lad mig dele endnu en oplevelse med jer. For et par år siden blev en stav organiseret fra et missionsdistrikt i Japan. Under et interview fortalte distriktspræsidenten, at han om kort tid ville flytte til en anden by, hvor han havde accepteret en forfremmelse i sit firma til at blive

---

„Det er gennem sorg og lidelse, slid og modgang, vi opnår den uddannelse, som vi kom hertil for at tilegne os.”

---

leder af deres største afdeling. Men Herren ønskede, at denne mand skulle være den nye stavspræsident. Han blev kaldt ind til generalautoriteten, der spurgte, om hans overordnede ville tage forfremmelsen op til fornyet overvejelse og lade ham blive i byen, hvor han ville være i stand til at tjene sin kirke i denne meget vigtige stilling.

Distriktspræsidenten fortalte straks, at han havde givet sit ord til sine overordnede, der allerede havde foretaget forandringer i alle firmaets afdelinger, undtagen i den afdeling han skulle bestyre. Han havde bedt om udsættelse, indtil staven var blevet organiseret.

Til trods for denne forklaring spurgte generalautoriteten distriktspræsidenten, om han ville kontakte sine overordnede med denne forespørgsel og så give ham besked om resultatet.

Sent om aftenen blev jeg ringet op af distriktspræsidenten. Hans overordnede

havde forståeligt nok været chokeret over hans anmodning om at blive i byen og tage forfremmelsen op til fornyet overvejelse. Firmaets direktør bad ham om alvorligt at overveje sin forespørgsel og så ringe til ham igen om 5 minutter. I løbet af dette korte tidsrum ville han være tvunget til at træffe en beslutning, der ville indvirke på resten af hans liv. På dette tidspunkt ringede han til mig for at bede om mit råd.

Mit svar til ham var, at Herren havde sendt én af sine apostle for at organisere en Zions stav i Japan. Hvis han skulle give sit svar til Herren selv, ville det så lyde anderledes? Han takkede mig og ringede derpå til sin overordnede.

Tidligt næste morgen kom han til missionskontoret og blev officielt kaldet som den nye stavspræsident. Da generalautoriteten rejste, velsignede han denne mand og udtalte, at selv om han ville gennemgå en periode med prøvelser og trængsler på sin arbejdsplads, ville den tid komme, hvor hans overordnede ville bede ham om at hjælpe med at træffe store og vigtige beslutninger i firmaet, fordi han havde besluttet sig til at tjene Herren frem for at acceptere personlig vinding.

Få år senere blev denne mand, der sta-

digvæk var stavspræsident, assistent til sit firmas direktør, og hermed gik det løfte i opfyldelse, som var blevet givet af en Herrens apostel. Hvilke store belønninger, der venter os, hvis vi trofast udholder vore sorger og lidelser i dette liv!

Vi får det samme løfte, som profeten Joseph fik: „Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.” (L&P. 121:7-8)

Orson F. Whitney sagde: „Ingen smerte, vi lider, eller prøvelse, vi gennemgår, er spildt. Det bidrager til vor uddannelse, til udviklingen af sådanne egenskaber som tålmodighed, tro, sjælsstyrke og ydmyghed. Alt, hvad vi lider og udholder, især når vi udholder det tålmodigt, opbygger vor karakter, renser vort hjerte, udvikler vor sjæl og gør os mere følsomme og kærlige, mere værdige til at blive kaldt Guds børn . . . og det er gennem sorg og lidelse, anstrengelser og modgang, at vi opnår den uddannelse, vi kom hertil for at få, og som vil gøre os mere lig vor Fader og Moder i Himlen.” (citeret i Spencer W. Kimballs bog, *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 98)

Præsident Kimball erklærede: „Lidelser kan gøre mennesker til hellige, når de lærer tålmodighed, langmodighed og selvbeherskelse. Vor Frelsers lidelser var en del af hans uddannelse.

Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led,

og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.” (Hebr. 5:8-9) (*Faith Precedes the Miracle*, s. 98)

At vi må kunne udholde vore prøvelser og lidelser og se frem til Herren, med tro på hans retfærdige dom, er min bøn, og jeg beder den ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lykke nu og for evigt

Ældste Richard Scott
De halvfjerds' første Kvorum

Hvad ville I tænke om en mand, der huggede et stort, smuk klaver til pindebrænde eller benyttede en dyr lomme-regner til at vriste en skrivebordsskuffe løs med? En så ødelæggende anvendelse af værdifulde hjælpemidler er utænkelig, men alligevel er der så mange i verden i dag, der mere tragisk misbruger sindets, legemets og åndens uvurderlige hjælpemidler.

Hvis hver eneste dag synes at være blotet for virkelig tilfredshed og mening, hvis det, I ønsker mest i livet, synes uopnåeligt, eller hvis I i fortvivelse har vendt jer mod det forkerte i et forsøg på at finde lykke og kammeratskab, så har vi et budskab til jer om håb og forsikring. Selv om det er baseret på religiøse principper, som I på nuværende tidspunkt måske ikke fuldt ud forstår, må I ikke afvise det, for med hele min sjæls overbevisning ved jeg, at det vil bringe jer det, I mest af alt ønsker. Herren inspirerede en profet til at erklære: „Menneskene er til for at kunne nye glæde” (2. Nephi 2:25), dvs. lykke nu og for evigt. Men I siger: „Hvordan kan man finde lykke? Så mange giver råd, men ofte er det forvirrende og udtrykt i vendinger og begreber, jeg ikke forstår.” Gud vidste, at hans børn ville blive stillet over for denne udfordring, og derfor sørgede han for en ufejlbarlig metode til

at genkende hans sande plan for lykke. Jeg vil illustrere denne metode ved hjælp af et meget enkelt eksempel. Forestil jer, at denne æske repræsenterer verden. Jeg har skjult to magneter i den, den ene skal repræsentere sandhed, den anden vildfarelse. Magneterne udstråler en kraftig indflydelse, men I kan ikke se eller føle den, ligesom I heller ikke kan se med øjnene eller føle med hænderne forskellen mellem sandhed og vildfarelse. Hvis jeg bruger en tredje magnet som detektor, kan jeg med usvigelig sikkerhed identificere den magnet, der repræsenterer sandhed. Magneten bliver tiltrukket af den. På lignende måde kan jeg finde den magnet, der repræsenterer vildfarelse, for den frastødes af den.

Hvert menneske, der fødes på jorden, modtager en form for detektor, en guddommelig gave til at skelne sandhed fra vildfarelse. Vi kalder den for vor samvittighed. Gud kalder den for Kristi Ånd. Når vi anvender denne gave på rette måde, bliver vi ganske naturligt tiltrukket af sandhed og frastødt af vildfarelse. Satan ønsker ikke, at vi skal benytte denne guddommelige gave. Han camouflerer sit egentlige formål bag tiltrækkenke fristelser. Hans program består i at vende vor interesse mod os selv. Han ønsker, at vi skal blive så opslugt af forsøget på at tilfredsstille per-

sonlige lyster og ønsker, at vi mister evnen til at skelne sandhed fra vildfarelse. En sådan livsførelse bringer ikke lykke, det kan den ikke, og det vil den aldrig gøre.

Hvis jeg anbringer en barriere rundt omkring denne magnet eller detektor, kan jeg ikke længere skelne mellem indflydelserne fra magneten, der repræsenterer sandhed og den, der repræsenterer vildfarelse. Når vi giver efter for fristelser eller ikke adlyder Guds befalinger p.g.a. ligegyldighed eller vantro, opbygger vi på lignende måde barrierer omkring vor samvittighed og ophæver dens effektivitet, således at det bliver vanskeligt og til sidst praktisk talt umuligt at skelne sandhed fra vildfarelse.

„Vi må lære ikke at dømme os selv efter, hvad vi er, men efter hvad vi under Herrens indflydelse kan blive.”

Herren gav sit liv, for at hver eneste af os gennem omvendelsens mirakel kunne fjerne syndens barrierer og derved igen sætte vor samvittighed i stand til at skelne sandhed fra vildfarelse.

Lad mig tale med jer om en anden guddommelig gave. Den har en styrke, der er meget mere følsom og kraftig end vor samvittighed. Gennem denne gave kan vi modtage ren sandhed som vejledning i vort liv, guddommelige råd som hjælp til at løse vore problemer og endog Guds kraft til at overvinde hindringer. Det er Helligåndens gave.

Lad mig fortælle jer, hvordan I får denne kostelige gave. Eller hvorledes I udnytter den bedre, hvis I har den. Herren har sagt: „Bed, så skal I få, bank på, så skal

der lukkes op for jer.” (L&P. 4:7) Når I beder virkelig oprigtigt, vil I mærke ubestridelige indtryk, der fører jer til større sandhed. Der vil blive givet jer muligheder - som de inspirerede budskaber ved denne konference - til at finde den eneste sande Jesu Kristi kirke, og I vil genkende denne kirke.

Ved at kvalificere jer gennem studium, bøn og lydighed, kan I blive døbt som medlemmer af Jesu Kristi kirke og modtage Helligåndens gave ved håndspålæggelse.

Frelseren har sagt: „Men I skal spørge Gud i alle ting, han, som giver gerne; og det, som Ånden (eller Helligånden) vidner for jer, netop det jeg vil, at I skal gøre i hjertets hellighed, og vandre retskaffent for mig og tænke over jeres frelses mål og gøre alle ting med bøn og taksigelse, så I ikke bliver vildledt af onde ånder eller djævelens lærdomme eller af menneskebud.” (L&P. 46:7)

Gud satte os ikke på jorden for at blive gjort til ofre for omstændigheder. Han gav os en plan for garanteret succes - hans evangelium - den fuldkomne plan for lykke.

Vi må lære ikke at dømme os selv efter, hvad vi er, men efter hvad vi under Herrens indflydelse kan blive. Vi behøver ikke at måle vor mulighed for succes alene efter de evner, vi kender. Vi kan regne med Guds kraft og dens voksende indflydelse i vort liv. Vi kan vide, at vore evner og vor styrke kan blive gjort større, således at vi kan klare enhver udfordring, vi bliver stillet overfor.

Når vi modtager Helligåndens gave, må vi stræbe efter at blive mere og mere modtagelige overfor dens enestående indflydelse på vort liv. Bøn er vort kommunikationsled til Gud. Han besvarer oprigtige bønner gennem Helligånden, der bringer inspiration, vejledning og kraft ind i vort liv.

Vi ser altid vejviserne i vort liv tydelige-

Præsident Marion G. Romney leder ét af konferencens møder

re, når vi har passeret dem og har nået en mere fordelagtig stilling. Hvis vi var mere vågne over for Helligåndens tilskyndelser, ville vi se dem, før vi nåede dem og derved blive ledet mere effektivt. Denne proces kræver selvbeherskelse og et hjerte, der er villigt til at acceptere forandringer.

Frelse er et evigt mål, vi når gennem en proces af konstant opadvendt forandring. Tvivl er en åndelig gift, der hæmmer evig vækst. Vi må først finde vejen, før vi kan se den tydeligt. Vi viser, hvad vi er værd, når vi træffer adskillige korrekte beslutninger uden at være fuldstændig sikre; og derefter følger en større kundskab og forsikring - ikke før. Lykke skabes. Kærlighed er dens midtpunkt. Dens hovedingredienser er oprigtig tro, sand omvendelse, fuldstændig lydhed og uselvsk tjeneste.

Ligesom magneten i mit eksempel blev tiltrukket af den indflydelse, der repræsenterede sandhed, kan I gennem tro og

bøn positivt identificere jer med Guds rige på jorden.

Find et medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, en mormon, og bed ham om den gengivne sandhed. Tag imod et eksemplar af Mormons Bog, læs den, tænk over den, efterlev dens principper, og I vil finde lykke nu og for evigt.

Med hele min sjæls oprigtighed og i dyb ydmyghed bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om, at Gud Faderen, gennem sin Søn Jesus Kristus, har gengivet sandheden i sin fylde til jorden. Han har gengivet sit præstedømme, myndigheden til at udføre de nødvendige frelsende ordnanser i sit navn. Præsident Spencer W. Kimball er hans profet. Jeg elsker ham og støtter ham af hele hjertet. Jeg bevidner, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det eneste sted på jorden, hvor denne fylde af sandhed og præstedømmemyndighed findes. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Befalinger at leve efter

Eldste O. Leslie Stone
De halvfjerds' første Kvorum

Det er en inspiration til os alle at huske vor Frelasers lærdomme og de mange vidunderlige ting, han gav til verden. Han levede længe før, historien begyndte at blive nedskrevet. Han var i det store råd i Himlen - han hjalp sin Fader med at danne himlene, med jordens skabelse og med at danne mennesket, sidstnævnte som svar på Faderens anmodning, da denne sagde: „Lad os . . . danne mennesket i vort billede, efter vor lignelse.” (Abr. 4:26)

I modsætning til Satans plan om tvang var det Frelseren, der støttede Faderens plan om handlefrihed - og således gav os retten til at vælge, hvilket betyder så meget for os alle.

Han levede på jorden i tidernes midte i det forjættede land. Han blev født langt borte fra sit hjem og blev lagt i en krybbe. Han gik omkring og underviste og gjorde godt. Mennesker fulgte ham - ikke på grund af verdslige rigdomme, men for at samle skatte i Himlen.

Han opstillede nye levestandarder - at elske hverandre, selv ens fjender. Han pålagde os ikke at dømmes, men at tilgive og at give alle mennesker endnu en chance.

Tænk på, hvilken forandring det ville gøre i verden i dag, hvis vi som enkeltpersoner samt jordens nationer kunne følge disse levestandarder. Vi har ofte

hørt mennesker sige: „Jeg vil tilgive, men jeg glemmer det aldrig,” hvilket selvfølgelig betyder, at de ikke tilgiver. I Lære og Pagter 64:8-11 fortæller Herren os, at vi har pligt til at tilgive hinanden, og at den, som ikke tilgiver sin broder, står fordømt; *thi på ham hviler en større synd.*

I Matt. 22:36-39 læser vi om et eksempel, hvor nogle af den tids ledende lovkundige henvendte sig til Kristus, idet én af dem spurgte:

„Mester, hvilket bud i loven er det største?”

Han svarede ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.”

Kan et menneske nå det celestiale rige, hvis han ikke elsker sin næste som sig selv? Da Jesus gav det andet bud, sagde han, at det var lig det første, og han sagde derefter:

„På disse to bud hviler hele loven og profeterne.” (Matt. 22:40)

Han gjorde dem meget betydningsfulde - så betydningsfulde, at alle andre love og bud hviler på dem.

Lad os stille et andet spørgsmål. Kan et menneske efterleve det første og største bud, hvis han ikke efterlever det andet?

Med andre ord, kan han elske Gud af hele sit hjerte, hvis han ikke elsker sin næste? Svaret er indlysende.

Apostlen Johannes sagde:

„Hvis nogen siger: ‚Jeg elsker Gud,‘ og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set.

Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder.” (1. Joh. 4:20-21)

I 3. Nephi 11:29-30 finder vi følgende erklæring:

„Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes.”

Med alle disse udtalelser skulle det være fuldstændig klart for enhver, at Herren ønsker, vi skal elske og tilgive hinanden.

Det påhviler enhver af os at overvinde vor stolthed og gøre alt for at bilægge uoverensstemmelser med vore medmennesker. Som jeg lige citerede fra 3. Nephi, er splid og uenighed af djævelen og godkendes ikke af vor himmelske Fader. Hvis vi elsker vor næste og os selv, vil det bringe glæde og lykke i vort liv.

Kristus levede for at velsigne, helbrede og genoprette. Han var en fredsstifter. Ved mange lejligheder helbredte han de syge, de lamme og de blinde. Ja, som vi har fået fortalt tidligere i dag, oprejste han endog de døde.

Efter alle disse gerninger blev han tvunget til at bære sit eget kors til Golgata. Han tilgav dem, der ville tage hans liv. I den stund, hvor han led mest, sagde han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør.” (Luk. 23:34)

Han døde, for at vi kan få evigt liv. I Joh. 11:25-26 står der skrevet, at han erklærede:

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø.”

Han opstod fra graven for at sejre over døden og velsigne verden med opstandelse.

Evangeliet giver os en smuk frelsesplan. Vi ved, at vi kommer til jorden for at få et legeme, opnå kundskab og udvikle færdigheder og viljestyrke. Vi kommer også hertil for at lære at overvinde det

---

„Herren kræver af dem, der bor sammen med ham, at de har evnen til at overvinde svagheder og ufuldkommenheder.”

---

onde og se, om vi kan forblive sande og trofaste og være tilstrækkeligt flittige og lydige mod befalingerne, så vi kan blive værdige til at vende tilbage og bo i hans nærhed.

. Når jeg i dag tænker over de mange, mange velsignelser, som er blevet skænket os, mindes jeg kong Benjamins ord i Mormons Bog, da han efter at have opregnet de velsignelser, som Herren havde udøst over dette folk, sagde følgende:

„Og se, alt, hvad han fordrer af jer, er, at I skal holde hans bud.” (Mosiah 2:22) Ja, det eneste, Herren kræver af os, er, at vi holder hans bud! Det lyder forholdsvis enkelt, ikke sandt? Men vi ved alle, at det ikke er enkelt, og at det ikke var meningen, at det skulle være det. „T hi den, hvem meget er givet, af ham skal

man kræve meget.” (L&P. 82:3) Herren kræver af dem, der bor sammen med ham, at de har evnen til at overvinde svagheder og ufuldkommenheder. Han kræver selvopofrelse og disciplin. Nej, det er ikke enkelt, men Herren har givet os mange forslag og instruktioner for at hjælpe os med at holde hans bud.

Nogle af os føler måske fra tid til anden, at nogle af hans bud er en hindring for lykke i dette liv, men det er ikke rigtigt; og inderst inde ved vi alle, at så længe, vi adlyder disse bud, vil vi - lige så sikkert som nat følger dag - høste de velsignelser, der er lovet den trofaste. Husk, at Herren har sagt:

„Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør,

Ældste Robert D. Hales

hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.” (L&P. 82:10) Somme tider er vejen til fuldførelse ikke så indlysende for os, men vi bliver forsikrede om, at den er der.

Hvor mange af os ønsker på dommens dag at få at vide, at vi ikke har gjort vor del - at vi har været uværdige tjenere for Herren, fordi vi har vist et så dårligt eksempel? I Matt. 5:16 giver Herren os et meget vigtigt budskab:

„Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.”

At undlade at holde Herrens bud medfører ikke blot fordømmelse, men det berører os også mange velsignelser her på jorden - for ikke at tale om de evige velsignelser, vi alle stræber efter. I 1. Kor. 2:9 læser vi denne vigtige udtalelse: „Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, *hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.*” (fremhævelse tilføjet)

Og endelig, det store løfte, der er givet til alle mennesker:

„Og dersom du holder dem (mine bud) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.” (L&P. 14:7)

Til slut vil jeg gerne bære vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith og gav ham instruktioner vedrørende gengivelsen af Jesu Kristi sande evangelium. Jeg bevidner også, at vor leder i dag, præsident Spencer W. Kimball og hans rådgivere, er Guds sande profeter. Vi ville alle gøre vel i at følge dem på sandhedens sti.

Jeg beder om, at disse brødre altid må blive velsignet med inspiration. Endvidere, at vor himmelske Fader vil give dem tilstrækkeligt helbred og styrke til at udføre deres tunge ansvar. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Med vore børn og vore gamle vil vi drage af sted”

Ældste Hugh W. Pinnock
De halvfjerds' første Kvorum

Da jeg for flere år siden fløj fra Erie til Pittsburg i Pennsylvanien, sad jeg ved siden af en præst fra en stor protestantisk kirke. Han var klædt i den gejstlige dragt og var let at identificere. Da jeg havde præsenteret mig som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, spurgte han: „Ved De, hvad vi præster taler om, når vi mødes? Vi taler om mormonerne. Vi ser de unge og de ældre, teenagere, små børn og nygifte strømme til jeres kirkebygninger. Hver aldersgruppe ser ud til at befinde sig godt og at være lykkelige over at være sammen i jeres kirke.” Jeg forklarede ham, at vi interesserer os for mennesker i alle aldre. Denne oplevelse mindede mig om de vanskeligheder, Moses havde med at overtale Farao til at give israelitterne lov til at forlade Ægypten. Herren sendte den ene plage efter den anden, indtil den ægyptiske hersker endelig gav efter. Efter at være blevet truet med sværme af græshopper sagde Farao, at mændene kunne gå, hvis Moses ville lade kvinderne og børnene blive tilbage. (Se 2. Mos. 10:3-11)

Moses insisterede imidlertid på, at alle skulle have lov til at tage afsted. Han sagde: „Med vore børn og vore gamle vil vi drage af sted, med vore sønner og vore døtre, vort småkvæg og vort hornkvæg

vil vi drage af sted.” (2. Mos. 10:9) Moses nægtede at dele Guds folk.

Alle aldersgrupper skulle sammen dele eventyrene og farerne, ligesom vore pionerer gjorde for 132 år siden under deres store udvandring. Samhørigheden mellem folk i alle aldre er Guds måde at gøre tingene på. Det er også vor måde, fordi det er hans måde.

Livet står ikke stille. Sekunder, minutter, timer, dage, uger, måneder og år tikker alle bort i samme tempo for enhver. Man kan ikke isolere nogen aldersgruppe. Ingen af os kan forblive i barndommen, ungdommen, den modne alder eller i alderdommen. Vi bliver alle ældre, og for øvrigt er det en spændende tanke, hvis vi fortsætter med at udvikle os, efterhånden som vi bliver ældre. Paulus sagde: „Selv om også vort ydre menneske går til grunde, fornyes dog vort indre menneske *dag for dag*.” (2. Kor. 4:16, fremhævelse tilføjet)

Jeg kan ikke tænke på mit liv uden at føle dyb taknemmelighed til de ældre mennesker, der har fulgt mig og talt med mig. En grandtante lærte mig mange ting på sin følsomme måde. En kær bedstemor har ikke blot haft indflydelse på sine egne børnebørn, men også på mange af deres venner. En patriark ændrede en ung mands livsførelse ved at leve ret-

færdigt og give en dejlig velsignelse. Ældste LeGrand Richards vægtige røst og vidnesbyrd har bragt evangeliets sandhed til alle, der vil lytte og i øvrigt også til nogle stykker derudover. Vor store profet og leder, præsident Kimball, har påvirket så mange af os gennem sin trofasthed og utrolige energi.

Der er brug for alle; alle skal tjene. De af jer, der har erfaring og modenhed, der har set den store depression, to verdens-

---

Otte forslag til ældre sidste dages hellige, for at glæde og lykke kan være deres ledsagere.

---

kriges ødelæggelser, et samfund, der har udviklet sig fra at køre med hest og vogn til at flyve med Concord-fly, der gen-nembryder himlen med 2.250 km. i ti-men, har så meget at give. Det er til jer, I ældre, jeg stiler mine korte bemærkninger.

Der er ikke mange i Det nye Testamente, hvorom der bliver sagt så lidt, som om Mnason. Vi ser kun hans navn én gang: „Mnason fra Kypren, en gammel disci-pel, hos hvem vi kunne bo.” (Ap. Gern. 21:16) Da de første missionærer rejste omkring, ønskede de at være sammen med en ældre discipel, én, som de følte sig godt tilpas sammen med. De søgte åbenbart hans visdom og kundskab.

„Men hvad kan vi gøre?” kan jeg næsten høre nogle af vore ældre medlemmer spørge.

For det første, tag jer tid sammen med Frelseren. Hvis I føler, at I endnu ikke kender ham, så tænk ofte på ham. Læs om ham. Inviter ham indenfor. Det er aldrig for sent at finde en ven, og han er den bedste ven, I nogen sinde vil få.

For det andet, fortæl om tidligere årtier, da livet var anderledes. Hold erindringerne om jeres kampe og sejre i live. Tag jer tid til at dele de sandheder, der aldrig forandrer sig, med andre. Vis dem, hvorledes løsninger på problemer for 60, 70 og 80 år siden er lige så værdifulde og nyttige nu, som de var dengang. Vi trænger til at lære fra jer.

For det tredje, sørg for jeres forfædre. Tempeldørene står åbne og byder jer velkommen. Der er så mange, som har brug for, at I udfører de jordiske ordi-nanser for dem. Den ekstra tid, I ofte har, gør jer i stand til at velsigne dem, der har brug for, at I udfører det jordiske arbejde for dem. De venter på jer.

For det fjerde, der er så meget, I kan udrette i missionsmarken, enten som ægtepar, eller hvis I er alene, som ældste eller søster i Missionerne. Det er rigtigt, at I ikke kan udføre missionering på helt samme måde som de yngre missionærer, eller i det mindste ikke så længe ad gan-gen, men I kan påvirke de uaktive, und-ervise i velfærdstjeneste, virke i vore besøgscentre, mødes med byens ledere og hjælpe dem, der trænger til jeres eksempel på lederskab, jeres dømmekraft og jeres evne til at undervi-se. Undersøgere i Stuttgart, Vesttysk-land; Hermosille, Mexico; William-sport, Pennsylvania; og Rocky Ford, Colorado vil lytte til jer, og de vil blive døbt på grund af jer.

For det femte, forstå, at der er brug for jer, at vi holder af jer, og at I kan være til nytte for mange på så mange positive måder. Alt for ofte trækker en ældre sig tilbage og føler sig uønsket, udenfor eller endog forbigået eller forkastet. For det meste er intet mere fjernt fra sandhe-den. Vil I godt tale frit ud, så vi kan vide, hvad I føler.

For det sjette, hold familiehjemmeafte-ner. Hvis I er alene, så inviter venner til at komme hver mandag aften. Hvis I er

ensomme, har andre det sikkert på samme måde. Ensomhed kan kun jages bort, hvis man hjælper andre til at føle sig mindre ensomme. Familiehjemmeaftener er en ideel mulighed for at dele med andre, at tilbede og at helbrede. For det syvende, hvis det er muligt, så gå en tur hver dag. Glæd jer over denne smukke verden, som Frelseren har skabt, og inviter andre til at følges med jer, så I sammen kan glæde jer over naturens skønhed og mirakler. „Føj liv til jeres år, ikke blot år til jeres liv.” („The Problem of Old Age’, *Time*, 23. juli 1966) For det ottende, glem jeres sorger. De mange år, I har levet, har været fyldt med både succes og med oplevelser, som I ville forandre, hvis I kunne. Men det kan I ikke, så sands enhver form for selvforskyldt mismodighed eller fortvivlelse. Da Frelseren sagde: „Døm ikke,” talte han til dels om vort forhold til os selv (se Matt. 7:1). Lev det angergivne liv lykkeligt. Skriftstedet: „Menneskene er til for at kunne nyde glæde” (2. Nephi 2:25), gælder for jer lige nu.

Bernard Baruch sagde følgende på sin 85-års fødselsdag (i en rapport dateret den 20. aug. 1955): „For mig er alderdom altid 15 år mere, end jeg er.” Ja, der er meget, I kan gøre.

Lad os nu gå over til et nyt perspektiv. De yngre spørger måske: „Hvad kan vi gøre?”

For det første er det bestemt vort ansvar at bevare kontakten med vore forældre, vore bedsteforældre og ældre venner, at hilse på jer og give udtryk for vor påskønnelse for jeres indflydelse.

Måske skulle vi ringe i eftermiddag eller skrive et brev eller en seddel og sige: „Husker du dengang” - og så - tak far, mor, biskop eller ven.

For det andet må vi udvikle et forhold til jer, der vil hjælpe os alle til at virke bedre i riget ved at tjene sammen. I stavspræsidenter, biskopper, kvorumspræsidenter

Søstre opretholder kirkeledere

og hjælpeorganisationsledere må kalde de ældre medlemmer til stillinger med fornuftige ansvar. Kan nogen af os forestille sig, hvad generalautoriteterne ville være uden disse fremragende mænd i 80-erne og 90-erne, der inspirerer, underviser og hjælper med at føre riget fremad? For det tredje må vi lytte opmærksomt til det, I ældre og ofte klogere mennesker, har at sige. Et lyttende hjerte er et kærligt hjerte. Jeg beder om, at I vil tilgive os vor utålmodighed, og at vi må koncentrere os om jeres råd.

For det fjerde må vi være sikre på - mens vi haster gennem livet - at sørge for jeres behov, som I så venligt har sørget for vore behov gennem årtier af tålmodighed og kærlighed. Må vi tørre jeres tårer, som I så dygtigt og kærligt har tørret vore.

Til slut vil jeg sige tak til jer - vore ældre vejledere, vore eksempler, og nogle af jer vore kæreste venner - og at vi må være ét, ligesom Faderen og Sønnen er ét, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Helligåndens gave

Ældste LeGrand Richards
De tolv Råd

Jeg beder ydmygt om, at Herrens Ånd vil støtte mig, mens jeg i aften taler til jer, og sammen med jer gennemgår en udtalelse, som profeten Joseph Smith fremsatte da han besøgte præsident (Martin) van Buren, der var præsident for USA. Præsidenten spurgte profeten hvilken forskel der var mellem profetens kirke og alle de øvrige kirker, der eksisterede i verden. Profeten svarede: „Vi har den korrekte dåbsmåde, samt Helligåndens gave ved håndspåleggelse.” Derpå sagde han: „Vi mener, at alt andet, der er af betydning, er indeholdt i Helligåndens gave.” (Se *History of the Church*, 4:42) Jeg vil gerne have lov til at nævne nogle få ting, som jeg pludselig forstod, er ting, vi har på grund af Helligånden, hvilken vi alle, som medlemmer af kirken modtager ved håndspåleggelse af én, som har myndighed til at administrere denne gave.

Jeg anser Helligåndens gave for at være lige så vigtig for mennesket, som solskin og vand er for planterne. Fjern disse to faktorer, og planterne ville visne og dø. Prøv at fjerne Helligånden fra denne kirke, og denne kirke ville ikke være forskellig fra enhver anden kirke. Og den giver sig tilkende på så mange måder i kirkens medlemmers liv og ofre.

For nylig sagde Canadas premierminister til præsident Tanner ved en områdekonference i Toronto:

„Jeg forstår ikke hvordan I kan få jeres folk til at gøre så meget uden at betale dem.”

Når jeg tænker på hvad vores folk gør i denne kirke, uden at blive betalt for det de udfører, ved jeg, at det er et storslået princip. Tag for eksempel generalautoriteterne her på forhøjningen. Da de blev kaldet som generalautoriteter, blev der ikke sagt noget til dem om, hvorvidt de ville modtage en understøttelse som de kunne leve af, eller ej. Jeg husker, at jeg befandt mig i Washington kort efter at præsident Benson var blevet kaldet til at være medlem af De Tolv; på dette tidspunkt havde han endnu ikke været ude vestpå for at blive ordineret og indsat. Jeg var på det tidspunkt den præsiderende biskop, og jeg overværede den stavskonference, der blev afholdt i hans stav. Han spurgte mig: „Biskop, får vi nogen understøttelse til at leve af, mens vi tjener som kirkens generalautoriteter?” Og jeg svarede ham: „Man får en lille understøttelse. Men,” sagde jeg, „med mindre du har sparet lidt op, vil du være nødt til at leve anderledes, end du har gjort her!” Jeg kendte tilfældigvis til et tilbud, han havde fået, mens han arbejdede i landbrugsministeriet, og det var dengang et fantastisk tilbud; men han afslog det for at komme herover og blive medlem af kvorummet uden nogen som

helst forsikring om, at han ville modtage en understøttelse.

Jeg tænker på præsident Tanner, som blev kaldet til at være én af generalautoriteterne. Præsident McKay fortalte os, at han havde været lige ved at blive Canadas premierminister, samt at han var chef for flere store industriorganisationer i Canada. Jeg er sikker på, at hvis han blev bedt om at komme herop, ville han kunne fortælle jer, at da præsident McKay bad ham om at blive én af generalautoriteterne, begyndte han ikke at tale med ham om, hvorvidt han ville modtage en understøttelse.

Jeg kunne fortsætte, og hver enkelt af disse mænd kunne fortælle jer, hvordan de opgav deres forretninger og stillinger, og hvorfor gjorde de nu det? Fordi de havde modtaget Helligåndens gave, der gjorde det muligt for dem at gøre, hvad Jesus havde tilrådt: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift.” (Matt. 6:33) Mens jeg var den præsiderende biskop, døde biskop Ashton, der var den ene af mine rådgivere, og jeg bad om at måtte få broder (Thorpe B.) Isaacson, som den nye rådgiver. Han var på daværende tidspunkt leder af et stort forsikrings-selskab, som han ejede og drev. Da præsident George Albert Smith spurgte ham, om han var villig til at tjene som min rådgiver, sagde han: „Ja, men jeg vil gerne have lov til at rejse østpå og få selskabet til at udpege en leder, for som du ved, afhænger meget i forsikrings-verdenen af gentegning af forsikringer. Men,” sagde han, „hvis de ikke er villige til at lade mig gøre det, vil jeg overlade dem virksomheden.” Jeg vidste tilfældigvis, at den sum, han betalte i tiende, næsten var lige så stor, som den understøttelse han ville få, når han blev medlem af biskoprådet! Og ikke nok med det, for i de første 6 måneder mens han modtog understøttelse, gav han den

tilbage til kirken. Han sagde: „Jeg har aldrig været på mission, så det er på tide, jeg gør noget.”

Hvis I blot kunne høre fra hver eneste af disse mænd! For eksempel havde jeg en forretning, hvor der arbejdede 10 mænd og 2 piger for mig, men så sendte kirkens præsident min far over for at høre, om jeg ville tage til Californien og præsidere over Hollywood staven. Jeg skal ikke fortælle jer om alle detaljerne. I løbet af 60 dage havde jeg fået solgt min forretning, samt mit smukke hus og var sammen med min familie flyttet til Californien uden nogen understøttelse at leve af. Jeg måtte begynde helt forfra.

Derpå, da jeg havde en forretning her i Salt Lake og præsident Heber J. Grant bad om tusindvis af deltidsmissionærer, sagde han: „Biskopper og stavspræsidenter er ikke undtaget.” På daværende tidspunkt var jeg biskop, så jeg blev sendt til New England - jeg overlod min hustru, vore syv børn samt forretningen i min svogers varetægt. Det gør man ikke med normale mennesker! Det kræver mennesker, der er blevet inspireret af Helligånden.

Vi har i dag 28.000 missionærer ude omkring i verden, som selv betaler deres mission og derved sørger for sig selv, og vi har haft hundreder af tusinder af dem siden kirkens organisering, og den eneste årsag til, at de gør dette, er fordi de har Helligåndens gave. De fleste af dem har fra deres barndom set frem til den dag, da de kunne drage afsted på mission.

Jeg kommer til at tænke på en lille historie, som præsident Benson fortalte os for kort tid siden, da han fortalte om en banket, han havde været til i de østlige stater. Han sad ved siden af en præst, og denne præst sagde til ham: „Mr. Benson, jeg vil gerne have lov til at tale med Dem efter banketten.” De gik hen i en anden del af bygningen, og han sagde:

„Der er to ting i Deres kirke, som vi godt kunne tænke os at efterligne.”

Broder Benson sagde: „Og hvad er det?” For det første er der jeres missionerings-system,” sagde han. „I sender jeres missionærer ud over hele verden; I betaler dem ikke; I får dem til at betale deres egen rejse til deres missionsmark samt til at afholde deres egne udgifter, mens de er der, og alt, kirken gør for dem, er at betale deres hjemrejse, når de bliver afløst. I vor kirke har vi et missionærfond. Men,” sagde han, „vi tilbyder at betale vores mænds rejse til arbejdsmarken, at afholde deres udgifter, mens de opholder sig der, samt at betale deres hjemrejse når de bliver afløst - men vi kan ikke få nogen til at tage afsted!” Det er forskellen mellem at virke i menneskenes rige og i Guds rige. Dette er Guds rige. Han er den eneste, som kan

anbringe sin Helligånd i menneskenes hjerter.

Der er ingen i denne verden, som kan gøre det efter, vi gjorde her i går aftes, da vi afholdt konference for kirkens præstedømme. Det blev transmitteret via radio til over 1.700 forskellige bygninger, og jeg antager at vi havde en tilhørerskare på over 200.000 mænd og drenge, som allesammen bærer Guds præstedømme. Det er ikke så mærkeligt, at Peter sagde: „I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, for at I kan forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.” (1. Peter 2:9)

Tænk på dette kor, der sidder her bagved, og som har sunget så vidunderligt for os. Det har de gjort i over 50 år nu. (Jeg formoder ikke, at de alle har gjort det, men koret har sunget i 50 år!) Og vi

Primarys børnekor dirigeret af Carolyn O. Welling

skal ikke betale dem noget som helst - 350 mennesker, som samles her uge efter uge for at øve, og som derpå kommer for at synge for os.

Da jeg var prædiker for en mission i de sydlige stater i USA, besøgte jeg en dag én af de smukke nye kirkebygninger der - den tilhørte ikke vores kirke - og præsten viste os rundt. Jorden var sunket sammen, således at kælderetagen var kommet til syne over jordens niveau, og jeg sagde til præsten: „Ved du, hvad vi ville gøre, hvis vi ejede denne kirkebygning?”

Og han sagde: „Hvad ville I da gøre?” Jeg sagde: „Vi ville forbedre den og benytte vore unge til dette arbejde.”

„Ja, mr. Richards,” svarede han, „I kan gøre det. I har trænede ledere; I er ikke nødt til at betale dem. Men vi har ingen trænede ledere, og vi har ikke råd til at betale nogen.” Nu vidste jeg tilfældigvis, at én af årsagerne til, at han ikke kunne betale, var, at én af vores medlemmer sang i hans kor hver uge, og at vedkommende blev betalt af præsten for at synge i koret.

Hvad ville der ske, hvis vi skulle betale alle disse mennesker, samt alle vores wardskor og alle vores hjælpeorganisationer? Og tænk engang, i fredags havde vi et møde med alle regionalrepræsentanterne for De Tolv. Jeg husker ikke nøjagtigt hvor mange, der var til stede der, men jeg gætter på omkring 190. De er forretningsmænd, ledere og folk med liberale erhverv, som rejser rundt i landet uden nogen som helst kompensation for deres arbejde med at opbygge Guds rige. Tak Gud for Helligåndens gave! Det er ikke så mærkeligt, at profeten sagde, at den omfattede alle ting.

En af de fineste illustrationer i skriften af, hvad Helligånden kan gøre for et menneske, er tilfældet med Peter. I husker at Jesus mødtes med dem ved den sidste nadver, og fortalte dem, at der var

én iblandt dem, som ville forråde ham. Peter sagde noget lig dette: „Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det. Selv om jeg skulle dø med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.” Og Jesus sagde: „Sandelig siger jeg dig: i denne nat, før hanen gale, vil du fornægte mig tre gange.” (Se Matt. 26:33-35) Derpå, efter at Jesus var taget til fange, og Peter sad i gården, kom der to forskellige kvinder

---

„Jeg anser Helligåndens gave for at være lige så vigtig for mennesket, som solskin og vand er for planterne.”

---

hen til ham og sagde: „Du var også sammen med Jesus” (Matt. 26:69); men han benægtede det ihærdigt. Derpå kom der en mand, og hvad han sagde, benægtede Peter endog med eder. Da han var færdig med dette, hørte han hanen gale, „og han gik ud, udenfor, og græd bitterligt.” (Matt. 26:75) Dette var Peter, før han modtog Helligånden.

Jesus befalede sine disciple at forblive i Jerusalem, indtil de var blevet begavet med Helligånden; han sagde, at det var nødvendigt at han gik bort, da Talsmanden ellers ikke kunne komme. Og han sagde: „Men Talsmanden . . . skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.” (Joh. 14:26)

Læg så mærke til Peter, efter at han havde modtaget Helligånden, og da han var blevet befalet af ypperstepræsterne, at han ikke måtte prædike om Jesus i Jerusalems gader. Han sagde: „Man bør adlyde Gud mere end mennesker.” (Ap. Gern. 5:29) Han var frygtløs som en løve.

For nogle år siden rejste jeg rundt i de mellemamerikanske missioner sammen med de respektive missionspræsidenter. Vi gik ind i én af de store domkirker, der findes dér, og på én af væggene var der malet nogle oliemalerier af de oprindelige tolv apostle, der viste, hvordan de blev henrettet. Paulus blev halsbugget i Rom af Nero. Peter blev korsfæstet med hovedet nedad, fordi han ikke anså sig selv for at være værdig til at blive korsfæstet på samme måde som sin Herre. Sådan var Peter, efter at han havde modtaget Helligåndens gave. Sammenlign dette med den gang, han fornægtede Frelseren.

I ville opdage, at det er sådan med alle vore medlemmer, hvis I ville overføre det på dem - igennem alt arbejde i kirken. Vi indvier gennemsnitlig en kirkebygning om dagen overalt i denne kirke, og det er medlemmerne, der betaler dem; deres tiende og offerydelser gør det muligt at opføre disse bygninger, og medlemmerne yder alt dette på grund af Helligånden, som de modtager ved håndspåleggelse, når de bliver medlemmer af denne kirke.

Jeg vil gerne lige illustrere dette: da jeg

opholdt mig i de sydlige stater i USA, skete det, at der kom en omrejsende prædikant gennem Atlanta, som fortalte lederne af de forskellige kirker, hvordan de skulle komme ud af deres gæld. Han citerede Malakias' ord: „Sæt mig på prøve dermed . . . om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser.” (Mal. 3:10) Og han fortalte disse folk, at hvis de ville betale deres tiende i 10 måneder, ville de komme ud af deres gæld. Jeg talte senere med ham, og jeg sagde til ham: „Pastor, jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for dig om, at du er ret tæt ved sandheden.” Jeg sagde: „Vi har betalt tiende hele vort liv.” Derpå sagde jeg: „Der er dog én ting, jeg ikke forstår. Du siger, at det er Herrens lov for velsignelse af sit folk, og hvis det er tilfældet, ville det da ikke være bedre at blive velsignet hele livet, i stedet for blot at blive velsignet i 10 måneder?” Derpå sagde han: „Åh, mr. Richards, så langt kan vi endnu ikke gå!”

Vi ville ikke være i stand til at opføre disse smukke bygninger og videreføre kirkens storslåede program hvis det hvilede på mænd, som kun var i besiddelse af deres egne evner og talenter. Jeg ser, at det er på tide, at jeg slutter!

Gud velsigne jer alle. Jeg takker ham af hele mit hjerte og af hele min sjæl for gengivelsen af evangeliet, for genoprettelsen af præstedømmet, samt for alle de velsignelser og gaver, som vi nyder på grund af præstedømmet, deriblandt Helligåndens gave. Da jeg blev kaldet til at være medlem af De Tolv, sagde jeg fra denne talerstol, at jeg meget hellere ville have, at mine børn nød godt af Helligåndens følgeskab end af en hvilken som helst anden persons kammeratskab; og jeg føler på samme måde i dag, både med hensyn til dem og med hensyn til mig selv, og med hensyn til alle jer, og jeg efterlader jer min kærlighed og min velsignelse i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

„Så giv mig da dette bjergland”

Præsident Spencer W. Kimball

Mine kære brødre og søstre, er der nogen, der ikke kender broder LeGrand Richards, som lige har talt? Er der nogen, der ikke ved, hvilken storslået missionær han har været? Da jeg var medlem af stavspræsidentskabet i Arizona, besøgte broder Richards vor stav; og efter de tusindvis af gode ting, han havde at give os, husker jeg så tydeligt, at han og jeg begge tog til Miami, Arizona, for at afslutte konferencerne, og vi sad og talte om evangeliet det meste af aftenen. Jeg ved ikke, om han husker det, men det gjorde et dybt indtryk på mig. Det øverste Præsidentskab tog fornylig sammen med nogle af generalautoriteterne ned til en områdekference i New Mexico, og vi blev forsinket på grund af maskinskade. De var nødt til at sende en mand tilbage til Denver, Colorado for at få reservede. Mens resten af os sad og ventede, begyndte broder Richards at tale med piloten og stewardessen, og han underviste dem i evangeliet. Det er sådan en missionær, han er. Jeg tror, han nævnte 28.000 missionærer, men jeg tror, vi har over 29.000 nu. Under alle omstændigheder er vi meget taknemmelige for broder Richards og alle de andre brødre, der har været så trofaste, som han forklarede i sin tale. Det har været en vidunderlig konference! Det har været godt for os alle at være

her. Jeg er taknemmelig for ordene fra de brødre, der har talt. Herren har besvaret deres bønner om guddommelig hjælp i forberedelsen og forkyndelsen af deres taler.

Jeg udtrykker min påskønnelse til alle jer, der har rejst så langt for at komme hertil - for nogle af jer har det betydet store ofre og besværligheder. Vi er taknemmelige for jeres hengivenhed og beder Herren om at velsigne jer med evnen til at blive dybt påvirket af de budskaber, I har hørt, længe efter at vi har sunget sangene, og længe efter at vi har sagt vort sidste amen. Vi indser, at så meget afhænger af, hvad I som ledere gør, når I vender tilbage til jeres hjem for igen at arbejde med dem i jeres stave og ward og i jeres eget hjem.

Jeg vil gerne henvise til den storslåede beretning om Israels børns udvandring fra Ægypten til det forjættede land. I denne beretning er der fortalt om en særlig mand, der bevæger, motiverer og inspirerer mig. Hans navn var Kaleb.

Kort efter at Moses havde ført Israel ud af trældom i Ægypten, sendte han 12 mænd afsted for at undersøge det forjættede land og aflægge beretning om levestandarderne der. Kaleb og Josua var i denne gruppe. Efter at have brugt 40 dage på denne opgave vendte de 12 mænd tilbage. De medbragte figner, gra-

natæbler og en ranke med en drueklase så stor, at der måtte to mand til at bære den på en bærestand imellem sig.

Flertallet af spejderne gav en meget nedslående rapport om det forjættede land og dets indbyggere. Selv om de fandt et land, der var smukt og attråværdigt og flød med mælk og honning, så de også, at byerne var befæstede og meget store, og at indbyggerne,

---

„Gør kun ikke oprør mod Herren og frygt ikke for landets befolkning, thi . . . med os er Herren; frygt ikke for dem!”

„Anaks sønner”, lignede kæmper. De israelitiske spejdere sagde, at de følte sig som græshopper i sammenligning med dem. (Se 4. Mos. 13:33) Kaleb så imidlertid lidt anderledes på tingene, med det Herren kaldte „en anden ånd”, og hans beretning om rejsen og deres udfordringer var helt anderledes. Han sagde: „Lad os kun drage op og underlægge os det (landet), thi vi kan sikkert tage det!” (4. Mos. 13:30)

Josua og Kaleb var mænd med stor tro, og de rådede indtrængende israelitterne til *straks* at drage til det forjættede land, idet de sagde:

„Hvis Herren har behag i os, vil han føre os til det land og give os det, et land, der flyder med mælk og honning.

Gør kun ikke oprør imod Herren og frygt ikke for landets befolkning, thi . . . med os er Herren; frygt ikke for dem!” (4. Mos. 14:8-9)

Men de feje israelitter, der mindedes trygheden som slaver i Ægypten og manglede tro på Gud, afviste Kaleb og Josua og forsøgte endog at stene dem.

På grund af deres manglende tro måtte Israels børn tilbringe de næste 40 år med at vandre omkring i ørkenen og leve af ørkenens støv, når de i stedet for kunne have gjort sig til gode med mælk og honning.

Herren bestemte, at før Israel kunne komme ind i Kana'ans land, måtte alle i den troløse generation, der var blevet befriet fra trældom, dø - alle måtte gå ind i evigheden - alle, undtagen Josua og Kaleb. På grund af deres tro, fik de det løfte, at de og deres børn ville leve og arve det forjættede land.

40 år efter at de 12 mænd var vendt tilbage efter deres udforskning af landet, da den nye generation af israelitter - under Josuas ledelse - have erobret det meste af Kana'ans land, sagde Kaleb til Josua:

„Fyrretyve år gammel var jeg, dengang Herrens tjener Moses udsendte mig . . . for at udspejle landet; og jeg aflagde ham beretning efter bedste overbevisning.

Men min brødre, som var draget med mig, gjorde folket modløst, medens jeg viste Herren min Gud fuld lydighed.

Og se, nu har Herren opfyldt sit ord og holdt mig i live femogfyrretyve år, siden dengang Herren taledede dette ord til Moses, al den tid Israel vandrede i ørkenen, og se, jeg er nu femogfirsindstyve år.

Endnu den dag i dag er jeg rask og rørig som på hin dag, da Moses udsendte mig (i det mindste i evangeliets ånd og i dets kald og behov); nu som da er min kraft den samme . . . til at færdes omkring.” (Josua 14:7-8, 10-11)

Gennem Kalebets eksempel lærer vi nogle meget vigtige lektier. Ligesom Kaleb måtte kæmpe og forblive sand og trofast for at vinde sin arv, må vi også huske, at selv om Herren har lovet os en plads i sit rige, må vi hele tiden trofast bestræbe os på at blive værdige til at modtage belønningen.

Eldsterne Petersen og McConkie

Kaleb sluttede sin bevægende udtalelse med en anmodning og en udfordring, som jeg fuldt ud kan sympatisere med. Anakitterne, kæmperne, boede stadigvæk i det forjættede land, og de skulle overvindes. Kaleb, der nu var 85 år gammel, sagde: „Så giv mig da dette bjergland.” (Josua 14:12)

Jeg føler på samme måde overfor værket i dette øjeblik. Der er store udfordringer foran os, kæmpemæssige muligheder, vi skal tage imod. Jeg hilser disse spændende udsigter velkommen og føler trang til ydmygt at sige til Herren: „Så giv mig da dette bjergland,” giv mig disse udfordringer.

Jeg giver ydmygt dette løfte til Herren og til jer, mine elskede brødre og søstre, medarbejdere for Kristi hellige sag; jeg vil gå fremad med tro på Israels Gud, med kundskab om at han vil vejlede og styre os og til sidst føre os til fuldendelsen af hans hensigter og til vort forjætte-

de land og vore forjættede velsignelser. „Men Jesus svarede ham: „Ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds rige.”” (Luk. 9:62)

Jeg vil vise „Herren min Gud fuld lydhed” til den yderste udstrækning af min energi og mine evner.

Jeg opfordrer oprigtigt og indtrængende hver eneste af jer til at give det samme løfte og gøre den samme indsats - hver eneste præstedømmeleder, hver eneste kvinde i Israel, hver eneste ung mand, hver eneste ung kvinde, hver eneste dreng og pige.

Mine brødre og søstre, jeg bevidner for jer, at dette er Herrens værk, og at det er sandt. Vi går Herrens ærinde. (L&P. 64:29) Dette er hans kirke, og han er dens overhoved og hovedhjørnestenen. Jeg giver jer dette vidnesbyrd i al oprigtighed og med min kærlighed og velsignelse, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lørdag, 6. oktober 1979

Velfærdsmødet

Bestandighed midt i forandringer

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Under 2. verdenskrig udgav et medlem af De tolv K vorum, ældste Albert E. Bowen, en bog, der var samlet fra en serie radiotaler, og som han gav titlen *Bestandighed midt i forandringer* (Deseret News Press, Salt Lake City 1944). Disse talers budskab var særdeles aktuelle dengang. Vi befandt os i en verden i konflikt, og mennesker verden over havde brug for et budskab, der indebar vished, sikkerhed og stabilitet.

Den nuværende tid forekommer på mange måder meget lig de omskiftelige krigsår. I dag står vi overfor mange udviklede problemer. Ud over betydningsfulde internationale problemer af politisk art oplever vi én af de værste og vanskeligste økonomiske perioder, vi har haft i mange ti-år - problemer, der berører inflation og personlig økonomisk styrelse.

Jeg vil gerne låne titlen fra ældste Bowens bog og fortælle jer om nogle af mine egne erfaringer og den overbevisning, jeg har hentet gennem 60 års arbejde. Jeg har gennemlevet samtlige faser af

den økonomiske cirkel. Som ung mand, der netop skulle begynde livet, oplevede jeg en personlig depression. Jeg har oplevet en national og international depression, såvel som perioder med fremskridt og inflation. Jeg har betragtet såkaldte løsninger komme og gå under hver enkelt forandring i den økonomiske cirkel. Sådanne oplevelser har ført mig til den samme overbevisning som Robert Frost, der engang sagde:

De fleste af de forandringer, vi oplever i livet, skyldes sandheder, der skiftevis er populære og upopulære.
(Fra „The Black Cottage” i *The Poetry of Robert Frost*, New York 1969)

Det jeg ønsker at fortælle jer i dag, er mine observationer af de konstante og fundamentale principper, der, hvis de følges, vil bringe økonomisk sikkerhed og et fredfyldt sind under alle økonomiske omstændigheder.

For det første vil jeg gerne opbygge et

grundlag og etablere et perspektiv, inden for hvilket disse økonomiske principper skal anvendes.

En dag sagde ét af mine børnebørn til mig: „Jeg har lagt mærke til dig og andre mænd med succes, og jeg har besluttet, at jeg vil opnå succes her i livet. Jeg vil interviewe så mange mænd med succes, som jeg kan, for at finde ud af, hvad der bragte dem succes. Så når du, bedstefar, ser tilbage over dit liv, hvad mener du så er det vigtigste element i succes?”

Jeg sagde til ham, at Herren har givet den bedste opskrift, jeg kender til: „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” (Matt. 6:33)

Nogle vil så sige, at visse mennesker, som ikke søger Guds rige først har økonomisk succes. Det er rigtigt. Men Herren lover os ikke netop materiel rigdom, hvis vi først søger riget. Ud fra min egen erfaring ved jeg, at det ikke er tilfældet. Med Henrik Ibsens ord: „Penge er måske skallen af mange ting men ikke kærnen. De giver dig føde men ikke appetit; medicin men ikke sundhed; bekendte men ikke venner; tjenerne men ikke trofasthed; glade dage men ikke fred eller lykke.” Materielle velsignelser er en del af evangeliet, hvis de opnås på den rigtige måde og med det rigtige formål. Jeg kommer i tanker om en oplevelse, præsident Hugh B. Brown havde. Som ung soldat i den første verdenskrig besøgte han en ældre ven på hospitalet. Denne ven var flere gange millionær, og nu, næsten 80 år gammel, lå han ved dødens dør. Hverken hans fraskilte hustru eller nogen af deres 5 børn brød sig nok om ham til at komme og besøge ham på hospitalet. Da præsident Brown tænkte over det, som hans ven havde mistet, „som penge ikke kunne købe” og lagde mærke til hans tragiske situation og dybden af hans beklagelige tilstand, spurgte han sin ven, hvor-

dan han ville have forandret sin kurs gennem livet, hvis han havde været i stand til at leve det om igen.

Den gamle herre, som døde et par dage efter, sagde: „. . . Når jeg tænker tilbage over livet, er det vigtigste og værdifuldeste, som jeg kunne have haft, men som jeg gik glip af under bestræbelserne for at skaffe mig mine millioner, *den enkle tro, som min mor havde på Gud og på sjælens udødelighed.*

Du spurgte mig, hvad der er det værdifuldeste i livet? Jeg kan ikke svare dig med bedre ord end dem, digteren brugte.” Han bad præsident Brown tage en lille bog frem fra hans taske og derfra læse et digt med titlen „Jeg er fremmed”.

*Jeg er en fremmed overfor den tro, min moder lærte mig,
jeg er en fremmed overfor den Gud, som mildned hendes smerte,
jeg er en fremmed overfor den trøst, som bonnen bragte - og for ham, som kærligt tog min døde fader til sit hjerte.
Den store verden kaldte, og jeg svigtede for den at følge, men lagde i min blindhed ikke mærke til, jeg slap hans hånd
jeg drømte ikke, at berømthed kun er tidevandets bølge
og guldets rigdom kun et blændværk, som beruser sjæl og ånd.
Jeg søgte hele livet efter ting, jeg siden vragede
for kamp og vundne sejre jeg belønninger modtaget har
men held, berømmelse og fremgang og hvad dermed følger
jeg byttede gerne for den tro, der gjorde mor til den hun var.*

Det var den døende mands vidnesbyrd, en mand, som var blevet født ind i kirken, men som var drevet bort fra den. Det var nødskriget fra en ensom mand, som kunne få alt, hvad penge kan købe, men som havde mistet det allervigtigste i livet for at samle sig denne verdens

gods.” (Fra *Continuing the Quest*, Salt Lake City 1961)

I Mormons Bog giver profeten Jakob os et vigtigt råd om dette:

Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, *om I søger dem*; og I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de

---

Disse fem principper for økonomiske bestandighed vil, når de følges, „bringe økonomisk sikkerhed og et fredfyldt sind under alle økonomiske omstændigheder.”

---

fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring.” (Jak. 2:18-19; fremhævelse tilføjet) (Det fremhævede stykke mangler i den danske udgave af Mormons Bog. O.a.) Grundlaget og perspektivet er således: Vi må først søge riget, arbejde og planlægge og bruge klogt, planlægge for fremtiden og benytte den rigdom, som vi er velsignet med, til at hjælpe med at opbygge dette rige. Når vi ledes af dette evige perspektiv og bygger på dette solide grundlag, kan vi med tillid udføre vor daglige gerning og yde vort livs arbejde, der må planlægges omhyggeligt og udføres med flid.

Det er inden for disse rammer, jeg kunne lide at forklare fem principper for økonomisk bestandighed.

1. bestandighed: Betal en ærlig tiende. Jeg spekulerer ofte på, om vi forstår, at det at betale tiende ikke repræsenterer at give gaver til Herren og kirken. At betale tiende er at betale en gæld til Herren. Herren er kilden til alle vore velsignelser, indbefattet selve livet.

Betaling af tiende er en befaling, en befaling med et løfte. Hvis vi adlyder den befaling, har vi løfte om, at vi skal „have fremgang i landet”. Denne fremgang består af mere end materielle goder - den kan også omfatte at kunne glæde sig over godt helbred og en levende tankegang. Den omfatter også familiesolidaritet og åndelig fremgang. Jeg håber, at de af jer, som ikke i øjeblikket betaler fuld tiende, vil søge tro og styrke til at gøre det. Når I opfylder denne forpligtelse overfor jeres Skaber, vil I finde stor, meget stor lykke, hvis lighed kun kendes af dem, som er trofaste mod denne befaling.

2. bestandighed: Brug mindre, end I tjener. Jeg har fundet ud af, at der ikke er nogen måde, hvorpå man nogen sinde kan tjene mere, end man kan bruge. Jeg er overbevist om, at det ikke er den mængde penge, man tjener, som giver den pågældende fred i sindet, men det at have kontrol over sine penge. Penge kan være en lydige tjener men en besk arbejdsgiver. De, som former deres levestandard således, at de får en smule overskud, kontrollerer deres forhold. De, som bruger en lille smule mere, end de tjener, kontrolleres af deres forhold. De er slavebundet. Præsident Grant sagde engang: „Hvis der er en enkelt ting, der vil bringe fred og tilfredshed ind i det menneskelige hjerte og ind i familien, er det at leve, så man ikke bruger mere, end man tjener. Og hvis der er nogen enkelte ting, der slider og skuffer og bringer hjertesorg, så er det at have gæld og forpligtelser, som man ikke kan leve op til.” (*Gospel Standards i Improvement Era*, 1941, s. 111)

Hemmeligheden ved at bruge mindre, end vi tjener, er meget enkel - den kaldes disciplin. Enten tidligt i livet eller sent i livet, må vi allesammen til sidst lære at disciplinere os selv, vor appetit og vore økonomiske ønsker. Hvor velsignet er

ikke den, som lærer at bruge mindre, end han tjener, og lægger noget til side til en kritisk tid.

3. bestandighed: Lær at skelne mellem behov og ønsker. Forbrugerappetit øges på kunstig måde. Det frie konkurrence-system producerer ubegrænsede mængder af varer og tjenesteydelser for at stimulere vore ønsker om at erhverve os mere behagelighed og luksus. Jeg kritiserer ikke systemet, eller at det er muligt at få disse varer og ydelser. Jeg er kun bekymret for, om vort folk bruger sund dømmekraft, når det køber. Vi må lære, at offervilje er en vigtig del af vores evige disciplin.

Roy Darley, organist

I dette land (USA) og mange andre lande har mange forældre og børn, der er født siden den 2. verdenskrig, kun kendt til fremskridt. Mange er blevet vænnet til øjeblikkelig tilfredsstillelse af deres ønsker. Der har været tilstrækkeligt med arbejde for alle, som var i stand til at arbejde. Det, der i går blev betragtet som luksus, anses allerede i dag for nødvendigheder.

Her er et eksempel: nemlig unge mennesker, som forventer, at de kan begynde deres ægteskab med at møblere deres lejlighed eller hus med den luksus, som deres forældre kun har opnået efter mange års kamp og offervilje. Ved at ønske sig for meget for tidligt, fristes unge par til let opnåelige kreditarrangementer, hvorved de kaster sig hovedkulds ud i gæld. Og det kan forhindre dem i at opnå en sådan økonomisk frihed, som gør det muligt for dem at gøre, som kirken foreslår med hensyn til anskaffelse af forråd af fødevarer og andre sikkerhedsprogrammer.

Overforbrug og dårlig økonomisk styrelse lægger stærkt pres på det ægteskabelige samvæksforhold. Det ser ud til, at de fleste ægteskabsproblemer stammer fra økonomiske vanskeligheder - enten utilstrækkelig indkomst til at opretholde familiens levestandard, eller dårlig styring af den indkomst, der er til rådighed. En ung far kom til sin biskop for at få økonomisk rådgivning og fortalte denne alt for velkendte historie: „Biskop, jeg er en veluddannet ingeniør, og jeg har godt arbejde med en udmærket løn. Det er, som om jeg i hele min opdragelse er blevet belært om, hvordan man tjener penge, men ingen har nogen sinde lært mig, hvordan jeg skal styre min økonomi.”

Mens vi betragter det som ønskværdigt for enhver elev at blive undervist i forbrugeroplysning, ligger den grundlæggende uddannelse hos forældrene.

Forældre kan ikke overlade denne vigtige oplæring til tilfældigheder eller helt overlade ansvaret til de offentlige skoler og læreanstalter.

En vigtig del af denne oplæring bør være at forklare, hvad gæld indebærer. For de fleste af os er der to slags økonomisk gæld - forbrugergæld og investerings- eller virksomhedsgæld. Forbrugergæld er at købe det, vi benytter eller forbruger i dagliglivet, på kredit. Det er for eksempel at købe tøj, husholdningsmaskiner, møbler osv. på afbetaling. Sådan forbrugergæld sikres af långiveren ved pantsætning af fremtidig indkomst. Det kan være overmåde farligt. Hvis vi mister vort arbejde, bliver uarbejdsdygtige eller kommer ud for alvorlige nødsituationer, får vi vanskeligheder med at leve op til vore forpligtelser.

Og afbetalingsindkøb er den allerdyreste måde at købe på. For til varens pris lægges en meget høj renteudgift og måske andre omkostninger.

Jeg er klar over, at unge familier somme tider finder det nødvendigt at købe på kredit. Men vi advarer jer mod at købe mere end det, der virkelig er nødvendigt, og til at betale jeres gæld så hurtigt, det er muligt. Når det ligger tungt med indtægterne, bør man undgå den ekstra byrde med yderligere renteudgifter. Investeringsgæld bør sikres fuldtud, så den ikke kan bringe familiens sikkerhed i fare. Invester ikke med spekulation for øje. Spekulationsfeber kan udvikle sig til en rus. Mange formuer er blevet udslettet af ukontrolleret appetit på at samle sig mere og mere. Lad os lære af den sorg, som andre har måttet gennemgå,

og undgå at pantsætte vores tid, energi og almindelige helbredstilstand ved forslugen appetit efter øgede materielle goder.

Præsident Kimball har givet dette tankevækkende råd:

„Herren har velsignet os som et folk med en fremgang, der hidtil har været ukendt. De hjælpekloder og midler, der er faldet i vore hænder, er gode og nødvendige for vores gerning her på jorden. Men jeg er bange for, at mange af os er blevet overmættede med flokke og hjerde og hektarer og lader og rigdom, og er begyndt at tilbede dem som falske guder, så de har fået magt over os. Har vi flere af sådanne goder, end vores tro kan holde til? Mange mennesker bruger det meste af deres tid med at arbejde på at skabe et image og omdømme af sig selv, der indbefatter tilstrækkeligt med penge, pantebreve, aktier, investeringsfonds, ejendomme, kredittkort, møbler, automobiler og lignede for at *garantere* jordisk sikkerhed på fuldkommen måde, gennem et forhåbentligt langt og lykkeligt liv. Glemt er imidlertid den kendsgerning, at det er vores opgave at benytte de mange rigdomskilder i vore familier og kvorummer til at opbygge Guds rige.” (*Ensign*, juli 1976)

Må jeg som et vidnesbyrd føje dette til præsident Kimballs udtalelse: Jeg kender ikke til nogen situation, hvor lykke og fred i sindet er blevet øget, i forhold til mængden af ejendom, udover rimelige ønsker og behov i familien.

4. *bestandighed: Udarbejd og lev i henhold til et budget.* En af mine venner har en datter, som rejste fra USA til Europa med BYU for et semesters studium. Hun skrev bestandigt hjem efter flere penge. Han var så bekymret, at han telefonerede og udspurgte hende om behovet for de yderligere penge. På et punkt i samtalen forklarede datteren: „Men far, jeg

kan fortælle dig, hvad hver eneste øre, du har sendt mig, er blevet brugt til.” Han svarede: „Det ser ikke ud til at du forstår mig. Jeg er interesseret i et budget - en planlægning over forbruget - ikke en dagbog over, hvad pengene er brugt til.”

Måske burde alle forældre i højere grad være som manden, der telegraferede til sin søn, der studerede på universitetet i en anden by. Sønnen havde skrevet hjem: „No mon, no fun, your son („Ingen penge, ingen morskab, din søn”)” Som svar herpå sendte faderen dette budskab: „How sad, too bad, your dad („Hvor trist, det er for galt, din far.”)” Det er min erfaring ved samtaler med mange mennesker i de senere år, at alt for mange mennesker ikke har et brugbart budget og ikke har disciplineret sig selv til at efterleve dets forholdsregler. Mange mennesker har den opfattelse, at et budget berøver dem deres personlige frihed. Tværtimod er forholdet det, at folk med succes har denne succes, fordi de har forstået, at et budget gør virkelig økonomisk frihed mulig.

Budgettering og finansiel styring behøver ikke at være særlig kompliceret eller tidsrøvende. Der fortælles en historie om en emigrantfar, som opbevarede sine udestående fordringer i en skotøjsæske, sine betalbare regningen på et spyd og sine kontante penge i kasseapparatet. „Jeg kan ikke forstå, hvordan du kan drive din forretning på den måde,” sagde hans søn. „Hvordan kan du vide, hvor meget din fortjeneste er?” „Søn,” svarede forretningsmanden, „da jeg gik i land i New York, havde jeg kun de bukser, jeg gik og stod i. I dag er din søster lærerinde, din bror er læge, og du er bogholder. Jeg har en bil, et hus og en god forretning. Så hvis du lægger det alt sammen sammen og fratrækker bukserne, så har du min fortjeneste.”

Kloge finansielle rådgivere lærer, at der

er fire forskellige elementer ved ethvert godt budget. *Først* og fremmest skal der skaffes mulighed for de grundlæggende nødvendigheder som føde, tøj osv.; for det *andet* for hjemmets behov; for det *trede* en reserve til brug i nødsituationer i form af opsparede midler, sygeforsikring og livsforsikring; og for det *fjerde* en klog investering og et forrådsprogram for fremtiden.

Må jeg komme med en kommentar til to af disse elementer. Intet synes så sikkert som det usikre i vor tilværelse. Med stigende lægeomkostninger er sygeforsikring den eneste måde, de fleste familier (i USA) kan sikre sig mod udgifter i tilfælde af alvorlige ulykker, sygdom og barnefødsler, især, når fødsler giver anledning til uforudsete komplikationer. Livsforsikring sørger for fortsatte indtægter, når forsøgeren dør. Enhver familie bør sørge for passende syge- og livsforsikringer.

Når disse fundamentale krav er opfyldte, bør vi ved nøjsom levevis regelmæssigt opsparere for at skabe midler til inve-

stering. Det er min erfaring, at kun få mennesker har været heldige med investeringer, som ikke først har udviklet vanen med at opsparere regelmæssigt. Det kræver disciplin og kritisk bedømmelse. Der er mange måder at investere på. Mit eneste råd er, at man skal være klog i valg af sine investeringsrådgivere. Vær sikker på, at de påskønner din tillid ved at vedligeholde en tilfredsstillende investeringskonto.

5. bestandighed: Vær ærlig i alle økonomiske forhold. Idealet ærlighed vil aldrig blive umoderne. Det gælder alt, hvad vi gør. Som ledere og medlemmer af kirken bør vi være selve indbegrebet af ærlighed. Brødre og søstre, med disse fem principper har jeg prøvet at skitsere, hvad der kan kaldes det rigtige mønster for styring af økonomi og ressourcer.

Jeg håber, at enhver af os kan drage nytte ved anvendelsen deraf. Jeg bærer vidnesbyrd om, at de er sande, og at denne kirke og det værk, vi er engageret i, er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen.

Hjælpeforeningens rolle i præstedømmeråd

Barbara B. Smith
Hjælpeforeningens præsidentinde

I har lige hørt de smukke ord til salmen „The Work of Love” fra hjælpeforeningens skuespil „Because of Elizabeth”. Det visuelle budskab og denne sang får mig til at mindes profeten Joseph Smiths ord:

„Det er naturligt for kvinder at rumme følelser som barmhjertighed og næstekærlighed” og „I er sådan stillet, at I kan handle i overensstemmelse med de egenskaber, Gud har givet jer.” (*History of the Church*, 4:605)

En væsentlig grund til at organisere hjælpeforeningen var, at søstrene kunne arbejde sammen indenfor rammerne af biskoppens arbejde med at sørge for de hellige, og således hjælpe med til at opbygge Guds rige på jorden.

I den sidste generalkonference forklarede præsident Benson en plan, hvorved kirkens ledelse styrkes gennem præstedømmerådernes arbejde. (Se mere herom i *Den danske Stjerne* for oktober 1979.)

I invitationen til dette møde bad Det øverste Præsidentskab mig forklare hjælpeforeningens rolle i præstedømmerådene. Vi mener, at kirkens medlemmer, og især hjælpeforeningens medlemmer, bør kende den stedfundne udvikling, der fremhæver betydningen af hjælpeforeningens rolle i kirken. Selv om relativt få hjælpeforeningsledere er invol-

veret i råd, er deres indflydelse vidtrækkende i kirken.

Så lad os se lidt på disse råd.

Kirkens velfærdskomiteé er ét af kirkens vigtigste råd for formulering af fremgangsmåden. Hjælpeforeningens præsidentskab tjener i den komité såvel som i dens eksekutivkomité.

Gennem hjælpeforeningens organisation medbringer vi til disse møder evnen til at udarbejde godkendte programmer og belære om dem og indføre dem. Vi medbringer også et perspektiv, der er født af vores personlige erfaring og af vores forbindelse med hjælpeforeningskvinder over hele verden. Dette er særdeles nyttigt i velfærdssager.

En stavshjælpeforeningspræsidentinde, der tjente i en styrelseskomité for et biskopforråds hus, rapporterede for nogen tid siden, at modtagere af velfærd lod fødevarer gå til spilde, fordi etiketterne på dåserne ikke havde fyldestgørende brugsanvisninger. Hun nævnte pandekageblet som eksempel. Vi sørgede derfor for at få blandingen afprøvet og konstaterede, at pandekagerne blev hårde og helt manglede smag. Ved en ny prøve blev opskriften på en lignende, men kommercielt fremstillet blanding, anvendt. Her forlangtes tilsætning af mælk og æg. Denne prøve gav lette, lækre pandekager.

Vi anbefalede, at der blev føjet instruktioner og enkle opskrifter på etiketterne på alle forrådshusprodukter. Vi har fået at vide, at de nye etiketter snart vil være færdige. Det vil være til fordel for alle modtagere af velfærd.

Når vi arbejder i velfærdskomiteen, føler vi, at vi ikke blot *tilføjer* den en nødvendig anskuelsesmåde, men at vi *modtager* synspunkter, der hjælper os til at udforme hjælpeforeningens kurser,

---

„Selv om relativt få hjælpeforeningsledere er involveret i råd, er deres indflydelse vidtrækkende i kirken.”

---

således at vi indbefatter velfærdsprincipper som f.eks. personligt og familiemæssigt beredskab og øger kvindernes opmærksomhed m.h.t. velfærdsprogrammets vigtighed. Vi *opnår* også forståelse af velfærdsmål og formål, der hjælper os med at vejlede i klog benyttelse af hjælpeforeningens hjælpemidler til støtte for dem.

Områderåd

Områderådene udarbejder planer for et givet geografisk område. De ledes af en generalautoritet, som er den udøvende administrator for området. Han assisteres af regionalrepræsentanterne og andre.

Hjælpeforeningens involvering i dette råd kommer på disse måder:

1. Områdeadministratoren kan rådføre sig med hjælpeforeningens generalpræsidentskab om godkendte hjælpeforeningsregler, programmer, interesser og hjælpemidler.

2. Et tilforordnet medlem af hjælpeforeningens generalbestyrelse indbydes til at overvære områderådets møder, når de holdes i Salt Lake City i forbindelse med generalkonferencerne. I denne rolle bliver hun en oplæringshjælpemiddel for områdeadministratoren.

3. En af stavens hjælpeforeningspræsidentinder kan indbydes af områdeadministratoren til at overvære et møde i områderådet. Hun bør sætte sig ind i velfærdsforhold og de specielle forhold i hendes område, så hun kan gøre sig nyttig ved gennemgang af den overordnede velfærdsplan ud fra en kvindes synspunkter. Hun må for eksempel vide, at hvis de lokale hjælpeforeningspræsidentinder ville opmuntre velfærdsmodtagere til at bage deres eget brød, måtte forsyningen af mel og andre ingredienser, opført på forsyningsbudgettet, justeres i henhold dertil. Hun må kende de praktiske sider af sådanne projekter som energibesparelse i hjemmet, og hvordan programmer for forbedret fysisk sundhed, karrierefremme og finansiel oplæring kan indføres. Man må huske, at hun har oplysninger til rådighed med hensyn til sygeplejersker og andet sundhedspersonel.

Multiregionalråd

Multiregionalråd oprettes sædvanligvis, hvor faciliteter som Deseret Industries, et biskoppens forrådshus eller måske et kontor for LDS Social Services fungerer. Også her ledes rådet af områdeadministratoren og består af regionalrepræsentanterne fra de pågældende regioner samt andre passende præstedømmeledere.

En stavshjælpeforeningspræsidentinde fra hver region bør udpeges af områdeadministratoren til at virke i rådet, når velfærdsforhold eller sager, der angår hjælpeforeningsskinder diskuteres. De udpegede hjælpeforenings-

præsidentinder bør indsamle oplysninger fra andre stavshjælpeforeninger inden for deres region, så de kan medbringe en liste over alle deres behov, aktiviteter og opgaver, som mulige emner, der skal diskuteres i de multiregionale råd.

Regionalråd

Regionalrådet sørger for og samordner administrative forhold af multistavs natur. Det ledes af regionalrepræsentanten, som fungerer næsten på samme måde, som områdeadministratoren gør det i et multiregionalråd eller et områderåd. I dette råd udpeges én stavshjælpeforeningspræsidentinde af regionalrepræsentanten til at virke, når der diskuteres velfærdsspørgsmål. Gennem en sådan udpegelse bringes også her en kvindes synspunkter frem i sager som gennemførelse af et husflidsprogram, noget om Deseret Industries, om omsorg for ugifte mødre eller at finde plejeforældre gennem LDS social service program - eller at finde kvinder der frivilligt vil arbejde i et hvilket som helst af velfærdstjenestens programmer. Hvor det drejer sig om en biskopsforråds hus' styrelseskomité kan en hjælpeforeningspræsidentinde især gøre gavn ved at sikre, at syningen er af bedste kvalitet, at de mønstre, der bruges, er tidssvarende, og at der sørges for de rigtige størrelser og antal.

Samarbejdet mellem præstedømmet og hjælpeforeningen i disse råd vedbliver at være en betydningsfuld faktor i succesrigt wards- og stavsvelfærds arbejde. Sådant samarbejde blev eksempelvis illustreret, da en oversvømmelse ramte mange af hjemmene i en stav i Ogden i Utah. Stavspræsidenten rapporterede: „Stavens hjælpeforeningspræsidentinde ventede ikke på, at jeg skulle komme til hende. Hun kom først til mig. ”

Efter hans vejledning organiserede hun søstrene og skaffede fødevarer til ofrene

og deres redningsmænd. Hun oprettede hurtigt mobile nødkøkkener, der blev stablet på benene i lastbiler, varevogne og stationcars, hvortil varme, hjemmelavede måltider blev bragt. Efterhånden som vandet trak sig tilbage, arbejdede mænd og kvinder sammen med at rengøre de mudrede gulve og vægge.

Søstre, som kaldes til at tjene i et hvilket som helst af disse råds stillinger, må forstå værdien af gennemført forberedelse og uddannelse, hvis de skal kunne bidrage til fornuftige punkter på dagsordenen og bidrage med forslag til fornuftige løsninger på de mange menneskelige problemer, der tårner sig op i ethvert ward og stav. Vi opfordrer alle hjælpeforeningspræsidentinder i stave og ward til at påtage sig deres ansvar for velovervejede deltagelse i disse råd, således som det er skitseret i kirkens håndbøger og bulletiner.

Familieråd

Præsident Benson talte om et andet råd, hvori ethvert medlem af kirken kan deltage: familierådet. Det er til fordel for dette, at alle de andre råd eksisterer.

Alle familier burde regelmæssigt holde familieråd for at diskutere spørgsmål som: Hvordan man tilpasser budgettet så det bliver muligt at anskaffe et tæppe til dagligstuen, fordeling af opgaverne med pasning af køkkenhaven, hvordan sommerferien skal bruges, så familien i fællesskab kan finde frem til brugbare løsninger. En far kaldte sammen til et særligt familieråd den aften, da det var blevet afgjort, at bedstemors ene ben måtte amputeres. Der blev udgydt mange tårer, og mange minder blev bragt frem om, hvor fuldt og aktivt hendes liv havde været indtil da.

Familien besluttede hurtigt, at bedstemor skulle indbydes til at komme og bo hos dem. Så var det, at moderen meget klogt sagde: „Hvis hun tager imod den

Lamanitsoster

indbydelse og kommer, så lad os gøre hende til en dronning i vort hjem. Vi kan anbringe hendes seng lige her i dagligstuen, så hun ikke går glip af noget som helst." Denne mors hengivne indstilling herskede overalt i dette hjem. Den ansporede alle husstandens medlemmer. Den velsignede bedstemor, så længe hun levede sammen med dem, hvad hun gjorde, lige til hun døde; den berigede livet for alle familiens medlemmer; der var større enhed, samarbejde og

Eldste Bruce R. McConkie

fællesskabsfølelse, end de havde kendt til før.

Det er i hjemmet, kvindens mest effektive indflydelse altid er blevet mærket. Den modtagelighed, som hun har udviklet i hjemmet, har brug for at blive anvendt i andre råd, så samarbejdet mellem mænd og kvinder kan producere de bedst mulige resultater for hele menneskeheds velfærd.

Vort folks historie er fuld af storslåede øjeblikke, hvor vi har taget af vores „overflod“ og støttet dem, der led. Fra disse beretninger ved vi, hvilken glæde der kommer, når nød afhjælpes.

Frelseren opfordrer os til at give alt, hvad vi har, til hans værk.

I husker, at Det ny Testamente siger, at Jesus stod og så til, mens ofrene blev givet. Nogle gav af deres rigdom, og så kom en fattig enke og nærmede sig tempelblokken: „Hun lagde to småmønter i tilsammen så meget som en øre." (Mark. 12:42)

Herren accepterede hendes offerydelse, for han sagde: „Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken.

Thi de gav alle af deres overflod; men hun gav af sin fattigdom alt det, hun havde, hele sit eje." (Mark. 12:43-44)

Herren viser heri vejen for alle Guds sønner og døtre. Hvis vi, som tror, vil give alt, hvad vi har, vil en vej blive åbnet, så vi kan lindre lidelser, når vi opdager dem. Ingen af os er undtaget fra at skulle vie vort liv til dette princip.

Brødre, kirkens hjælpeforeningspræsidentinder er ivrige efter at give af deres overflod og endog „al deres eje", når I anbringer dem i en situation, hvor de kan arbejde sammen med jer i præstedømmerådene i kirken for med held at udføre dette store kærlighedsarbejde. Om det vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets administrering af velfærdstjeneste

Ældste J. Thomas Fyans
De halvfjerds' første Kvorum

Det er en velsignelse at have selskab af hjælpeforeningen med deres særlige himmelsendte sensitivitet i dette storslåede samaritanske arbejde.

Søster Smith har talt om præstedømmets råd. For at hjælpe med administreringen af kirkens virksomhed er der oprettet præstedømmeråd på område-, regional-, stavs- og wardsplan. Disse råd må, for at kunne være effektive, repræsentere *alle* kirkens programmer, så der kan være et *samordnings*, koordinerings- og beslutningsdygtigt råd på alle de pågældende planer. Disse råd sikrer, når de er rigtigt organiseret og fungerer, en fælles indsats for at fremme det åndelige og timelige arbejde i denne kirke til velsignelse for enkeltpersoner og familier.

Med benyttelse af de godkendte retningslinier og regler vil områderådet årligt gennemgå og til godkendelse fremsende planer, der skitserer de vigtigere mål for området.

Må vi her til morgen gøre særligt opmærksom på den vigtige velfærdssrolle, disse råd har som en del af præstedømmeadministrationen af velfærdstjeneste.

Det øverste Præsidentskab har rådet præstedømmeledere til bønsumt at udarbejde en plan til fremme af tilstrækkelige midler indenfor kirkens

enhedsområde. Det er vigtigt i lyset af foranderlige behov, hurtig kirkevækst, vor tids almindelige usikkerhed og Herrens befaling til kirken om at sørge for medlemmer i nød. (se L&P. 52:40)

Overordnet planlægning

Velfærdstjenestens overordnede planlægning er den proces, der (1) udarbejder en plan for belæring om de evangeliske principper og regler med hensyn til velfærdstjeneste; (2) identificerer behov hos de fattige, trængende og bekymrede; og (3) udnytter de til rådighed værende hjælpemidler til imødegåelse af disse behov.

Når planen er ført ud i livet, vil der i et bestemt område findes de elementer af forrådshussystemet, der kræves under de varierende forhold, til at hjælpe biskopperne med at sørge for de fattige, trængende og bekymrede.

Skrifterne minder os om dette:

„Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel.” (L&P. 52840)

Vi er særdeles glade for de foreløbige modtagne rapporter om, hvordan det går jer med denne planlægningsproces. Det forventes ikke, at alle områder vil sørge for alle faser af forrådshussystemet, og vi forventer heller ikke, at alle områder skal indføre

systemet med samme hast. På grund af de forskellige geografiske forhold, forskellige antal af medlemmer, og de mange andre kirkeprioriteter, der lægger beslag på de forskellige regioner og områder, vil nogle råd behøve mere tid end andre til at udarbejde deres planer. Vi forventer, at områdeadministratorerne i samråd med embedsmændene vil kontrollere tempo, mål og kvalitet i den-

---

„Det øverste Præsidentskab har rådet præstedømmeledere til bønsumt at udarbejde en plan til fremme af tilstrækkelige midler indenfor kirkens enhedsområde.”

---

ne overordnede planlægningsindsats. Vi ved, at Herren vil inspirere jer ved planlægning af de aktiviteter, der virkelig er brug for i jeres områder. Vi tilråder jeg at være besluttsomme og omhyggelige, så slutproduktet kan være vejledende for indførelse af velfærdstjenesten i de kommende år. En god plan vil muliggøre den velordnede og velgennemtænkte fremskaffelse af midler og ydelse af medlemmers tid for at skaffe mulighed for indførelse og afbalancering af *alle* kirkens programmer og aktiviteter.

Den enkeltes rolle

Lad os nu se på den enkelte, hvad er den enkeltes og familiernes rolle med hensyn til det timelige velfærd? Lad os se på nogle af de grundlæggende punkter, der må lægges vægt på:

1. Sørg for en særlig plan for fysisk form og social og følelsesmæssig sundhed.
2. Sørg for at udvikle talenter gennem

undervisning og forbered uddannelsesmæssigt til økonomisk stabilitet. Undgå unødvendig gæld.

3. Sørg for et års forsyning af fødevarer, tøj og, hvor det er muligt, brændsel.

4. Vær villig til at ofre ved at give tid, talenter og midler - og det betyder et rigeligt fasteoffer og en fuld tiende - til kirken, til samfundet og de trængende. Når hver enkelt person og familie anvender principperne for personlig og familiemæssig beredskab i disse fire vigtige områder, vil stor tryghed og fred i sindet vinde indpas i hvert eneste hjem.

Biskoppens orden m.h.t. tjeneste

Der vil være nogle, som uden hensyn til forberedelse, vil komme ud for vanskeligheder, der går ud over deres umiddelbare evne til at klare sig. Vi er taknemmelige for, at Herren har muliggjort løsning af sådanne situationer.

Biskopper, I har et helligt ansvar for at hjælpe de fattige, trængende og bekymrede. I har hjælpeklender til jeres rådighed i form af kворum, ward, samfund og kirke, hvorfra I kan hente den nødvendige hjælp. Traditionelt har de af jer, der lever i nærheden af forrådshuse, været i stand til at sikre jer *mad og tøj* ved hjælp af en *Biskops ordreseddel for varer*. Imidlertid har I ikke haft den samme metode til rådighed, når det gjaldt om at sikre *tjenesteydelser* fra det kirkedrevne *Forrådshusets hjælpetjeneste*.

Vi er glade for i dag at kunne bekendtgøre, at der er blevet godkendt en *Biskops ordreseddel for tjenesteydelser* til benyttelse i områder, hvor der findes LDS arbejdsanvisningscentre., LDS socialydelse kontorer og Deseret Industries enheder. Disse nye formulærer vil snart blive fordelt til alle stave, hvor de kan anvendes. Ved skrevne ordrer kan biskopper nu autorisere deres medlemmer til at få disse vitale tjenester. Med kun få særlige undtagelser kan

medlemmer kun modtage disse ydelser, når en *Biskops ordreseddel for tjenesteydelser*, har berettiget dertil.

Gennem benyttelse af disse to formularer, *Biskoppens ordreseddel for varer* og *Biskoppens ordreseddel for tjenesteydelser*, er alle aspekter af forrådshjælpetjeneste nu til rådighed for medlemmernes behov efter jeres (den lokale biskops) afgørelse. I kontrollerer, hvad der administreres, ligegyldigt om det er varer eller tjenesteydelser. På grund af de begrænsede midler, der er til rådighed for et stedse voksende tjenesteydelse behov, vil disse nye ordresedler sikre, at de, der er stærkest i nød, bliver hjulpet. Vi ønsker at fremhæve, brødre, at selv om arbejdet med at lede frembringelsen af disse varer samt ydelser udføres af fastansatte funktionærer, så bliver de gjort tilgængelige for jer, biskopper, ved hjælp af disse ordreformularer.

Årlig tjenestevurdering

Opgaven med at styre de forskellige funktioner indenfor velfærdstjenesten blev for nylig overdraget fastansatte funktionærer. Denne organisationsmæssige forandring betød en lettelse af tunge og tidsrøvende byrder på biskoppers og stavspræsidenters skuldre. Men da disse funktioner udføres med det formål at opfylde medlemmernes behov efter afgørelse af de kirkelige ledere, forbliver vi levende interesseret i de ydede varers og tjenesteydelsers tilgængelighed, kvalitet, egnethed og hvordan reaktionen har været. For at få regelmæssige tilbagemeldinger fra de kirkelige ledere til de timelige funktionærer om deres almindelige tilfredshed, vil biskoppernes rådsformand, stavspræsidenter, regionalrepræsentanter og, som antydet af søster Smith, hjælpeforeningens repræsentant, blive indbudt til hvert år at vurdere forrådshusets hjælpetjeneste. De vil udfærdige en rapport, der skal give ud-

tryk for, i hvilken grad deres behov bliver dækket, og den måde, hvorpå de bliver betjent. Denne formelle vurdering, tillige med den altid foregående kommunikation af følelser og behov, som regelmæssigt forekommer i rådsmøder og ved andre kontakter, vil sikre den harmoni og enhed, som er nødvendig for at opnå kirkens generelle formål. Vi håber, at enhver af jer præstedømmeledere vil benytte jer af denne mulighed, når den udstrækkes til jer gennem jeres regionalråd.

Forholdet mellem familiens hjælpemidler og kirkens

Indenfor de sidste få måneder har jeg haft den stimulerende oplevelse at se den nylig færdigproducerede film med titlen „Velfærd - et nyt perspektiv.” (findes ikke på dansk) Hver gang jeg ser denne film, får jeg en større følelse af stolthed og taknemmelighed over kirkens velfærdssystem indeholdende omfanget og effektiviteten af forrådshusets hjælpetjeneste. Imidlertid mener jeg det vigtigt at bemærke, brødre og søstre, at den egentlige velfærdsstyrke i denne kirke ikke ligger i de fødevarer, der er opmagasineret i vore forrådshuse, eller i vore velfærdsfarmes produktionskapacitet, og heller ikke i den betydelige magt, der ligger i at vores arbejdsanvisningssystem kan hjælpe vore medlemmer med at finde arbejde.

Kirkens virkelige styrke ligger i opsparingskonti, de køkkenhaver, evnen til at opnå en indtægt, de hjemmeforråd og den modstandsevne, de talenter, og de vidnesbyrd, som hvert enkelt medlem af kirken og den familie, som vi hver især er en del af, har. Lad os altid være taknemmelige over, at den største velsignelse ved velfærdssystemet er opnået på grund af dem, der yder, og at enhver af os bør arbejde på at blive uafhængige og selvforsynende familier for

at kunne komme i en situation, hvor vi kan hjælpe vore mindre heldigt stillede brødre og søstre. Sagt rent ud, så er enhver familieenheds personlige og familiemæssige beredskabsaktiviteter på enhver måde lige så vigtige som dette umådelige og vidunderlige velfærdssystem. I den sidste ende ligger kirkens virkelige styrke ikke i de økonomiske reserver og de varelagre, som kirken råder over; snarere ligger den i de reserver og den styrke, som hver enkelt husholdning råder over. Må jeg illustrere det:

Forestil jer et øjeblik, at godt og vel 4 millioner medlemmer af kirken bor i et område af omtrent den størrelse, som staten Utah har. Og forestil jer, at vi er bekymrede over vilde, glubske dyr, som kommer strømrende ind i det land, vi bor i. Gaderne ville være usikre at færdes i, så vi bestemmer os til at bygge en mur for at beskytte os. Og hvis vi nu samler

alle de reserver, som er opmagasineret i vor kirkes forrådshuse og bruger dem til at bygge en mur rundt om området, så vil den blive én fod bred og én fod høj og få en længde på omkring 1900 kilometer. Men en sådan 30 cm. høj mur ville ikke afholde mange dyr fra at komme ind, vel? Men lad os nu antage, at vi dertil kunne føje de forråd, som kirkens medlemmer har, hvis de alle har efterkommet opfordringen til at samle et års forråd. Så kunne vi hæve muren endnu 30 cm. hele vejen rundt om området så stort som Utah. Og derefter kunne vi hæve den endnu 30 cm, og derpå endnu 30 cm, og endnu 30 cm. og blive ved, indtil vi havde en mur, der var mere end 4 meter høj!

Det styrkende stål i denne mur ville være medlemmernes fysiske kondition og sociale og følelsesmæssige sundhed. Ankeret og hjørnebjælkerne - vores uddannelsesmæssige og faglige forberedelse til økonomisk stabilitet og undgåelse af unødvendig gæld. Den sammenbindende mørtel - vores villighed til at ofre tid, talenter og midler til opbygelse af riget.

Ser I, vores totale beskyttelse kan ikke alene komme fra produktionen af kirkens velfærdsprojekter. Den vil alene komme, når vi kombinerer den produktion med vore individuelle familiers årsforråd.

Lad os få forståelse for hver enkelts individuelle ansvar for dette store værk. Lad os aktivt og bestandigt anvende velfærdets fremhævede punkter, dem som Brødrene har fremlagt for os. Lad os omfatte vor himmelske Faders børn med dette beskyttende timelige - nej, åndelige skjold, fordi, når alt kommer til alt, så er alle ting åndelige (se L&P. 29:34).

Jeg bærer mit vidnesbyrd om det guddommelige i dette, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen. □

Velsignelse af den enkelte

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende Biskop

Jeg beder om, at mine bemærkninger her til morgen må finde genklang i alle deres hjerter, som hører dem. Det emne, jeg har valgt, er „Velsignelse af den enkelte”. Velfærdsydelse omfatter på grund af selve deres natur meget af hverdagslivet - det er derfor præsident Kimball har defineret velfærdsydelse som evangeliet i praksis. Fordi evangeliet er en kilde, som den enkelte trækker på i sin stræben efter at opnå sin egen ophøjelse; derfor må velfærdstjeneste nødvendigvis være en sådan kilde.

Som I vil vide, har Det præsiderende Biskopråd ansvaret for at styre kirkens mange timelige affærer. Det indbefatter at have opsyn med styringen af forrådsbygningens hjælpe-tjeneste indenfor velfærdstjenesten. Mens dette omfatter et hav af aktiviteter og opgaver tror jeg, at det allervigtigste ansvar vi har i den henseende, er at sikre os, at denne umådelige foretagsomhed sætter fokus på hver enkelt - giveren og modtageren - for at hver enkelt kan blive velsignet, opløftet og inspireret.

Jo mere opmærksom jeg bliver på velfærdsindsatsen i regeringen og andre organisationer, hvoraf mange har de højeste målsætninger, jo mere forbløffes jeg over Herrens metode til at velsigne dem, der er i nød, nemlig ved at hjælpe dem til at hjælpe sig selv. Jeg er stolt og

taknemmelig, når jeg ser jer lokale præstedømme- og hjælpeforeningsledere fra mange egne af verden gennem velfærdstjenestens rette jeres opmærksomhed mod den enkelte. Jeg kommer i tanker om mange eksempler, der er oplevet i ward efter ward over hele kirken. I tankerne ser jeg en biskop i et følsomt og fortroligt interview med en velfærdsmodtager, en kvorumspræsident, der besøger et medlem, der netop er blevet arbejdsløs, en besøgs lærerinde, der bringer et måltid mad til en ung familie, hvor moderen er blevet indlagt, og et medlem af stavens højråd, der opmuntrer en dejlig lamanitisk pige til, trods mange vanskeligheder i de første måneder i en ny skole, at fortsætte i fosterhjemsprogrammet.

I hvert enkelt tilfælde er kirkelederen interesseret i at gøre mindst tre ting:

1. forstå problemet
  2. hjælpe med at løse problemet ved at hjælpe den pågældende til at hjælpe sig selv.
  3. opmuntre til et nærmere forhold mellem Herren og den pågældende.
- Må jeg have lov til at fortælle jer to sandfærdige beretninger om, hvordan det at hjælpe på Herrens egen måde har velsignet den pågældende - hvordan kærlighedens og barmhjertighedens ånd, der gennemstrømmer kirkens

velfærdssystem, virkelig betyder et endeligt skub opad for den enkelte.

Før han sluttede sig til kirken, indbefattede Richards tilværelse understøttelse fra det offentlige, tilskud til fødevareindkøb, interview med socialforsorgsrådgivere, offentlige sundhedsklinikker og ubetalte læge- og elektricitetsregninger. Hverken Richard eller hans kone vidste, hvordan man skulle behandle selv små beløb. Richard oplevede en vidunderlig omvendelse til kirken men bragte en række personlige ufuldkommenheder med sig. Han havde særdeles vanskeligt ved at beholde en stilling. Han blev af sin biskop henvist til arbejde på Deseret Industries. For første gang i sin voksne tilværelse begyndte han at gøre sig fortjent til en regelmæssig løn. Efterhånden som han arbejdede i Dereset Industries, begyndte han at ud-

vikle stolthed over sig selv. Han snublede ikke længere over ordene, når han talte. Hans kone og børn begyndte at udvikle respekt for ham som hjemmets patriark.

Deseret Industries' rehabiliteringskoordinator arbejdede nært sammen med Richard, og det gjorde hans biskop også. Der blev oprettet en checkkonto i hans navn. Der blev udarbejdet et fornuftigt familiebudget, som alle involverede accepterede. Lægeregninger, der var forblevet ubetalte i mere end et år, blev nu betalt. En elektricitetsregning, der var to og en halv måned gammel, blev betalt den dag, da strømmen skulle afbrydes. Alle andre regninger blev langsomt bragt ajour og derefter behandlet korrekt.

Richards liv forandredes. Han følte selvtilid og kendte sin vej fremad. Tidligt i

Ældste og Søster Kikuchi

juli samme år kom bestyreren af en stor vaskerivirksomhed til Deseret Industries. Han søgte gode medarbejdere. Richard fik lov til at blive interviewet med ansættelse for øje, og han gav udtryk for stor ængstelse for samtalen. Richard og rehabiliteringskoordinatoren øvede interviewing igen og igen. Da så det rigtige interview kom, klarede han det fint, og han fik arbejde. Og hermed var en ny livsform begyndt for ham.

Da Richard forlod Deseret Industries blev der holdt en frokost til hans ære, under hvilken det følgende referat af hans tale blev nedskrevet:

„Brødre og søstre. Jeg har gode nyheder og dårlige nyheder. De gode nyheder er, at jeg har fundet et job på arbejdsmarkedet, der vil give mig en bedre løn, end jeg nogen sinde før har tjent. For første gang i mit liv bliver jeg i stand til at forsørge min familie på en måde, som vor himmelske Fader ønsker, jeg skal gøre det. Jeg er på vej fremad, og det er hvad hele livet drejer sig om. De dårlige nyheder, eller måske skulle jeg hellere sige, de sørgelige nyheder, er, at jeg må forlade jer. Jeg elsker jer af hele mit hjerte. Jeg er taknemmelig for, hvad Deseret Industries har gjort for mig. Jeg beder, at I alle vil finde den lykke, som jeg har oplevet ved at arbejde for Deseret Industries. Jeg vil specielt takke både Jim Wilson og min biskop, som har gjort så meget for mig. I Jesu Kristi navn. Amen. Richard oversteg både sine egne og sin nye arbejdsgivers forventninger. Han er fornylig blevet forfremmet med en god lønstigning til følge. En sjæl, et menneskeligt væsen, er blevet velsignet - og måske kunne intet andet have gjort, hvad en biskop og en Deseret Industries rehabiliteringskoordinator gjorde.

Og nu til et andet eksempel. (Nogle af navnene på personer og steder er blevet forandrede.) I marts 1978 modtog familien Wilson som boede i Idaho et brev.

Det begyndte: Kære bror og søstre Wilson. Blot et lille brev for at høre, hvordan det går med jer og for at lade jer vide, hvordan det står til her hos mig.” Det brev var skrevet af Wilsons „lamanitplejedatter”, Celia Red Horse, som de ikke havde hørt fra i flere år. Begyndelsen til deres indbyrdes forhold

---

„Vi må sikre os, at denne umådelige foretagsomhed sætter fokus på hver enkelt - giveren og modtageren - for at hver enkelt kan blive opløftet og inspireret.”

---

skrev sig fra en tale, som ældste Spencer W. Kimball holdt i 1965. Da var han medlem af De tolv Råd. Bror Wilson, som dengang var biskop, blev påvirket af ordenen i et skriftsted fra Mormons Bog: „Jeg vil blødgøre ikke-jødernes hjerter, at de skal blive ligesom en fader for dem” (2. Nephi 10:18). Biskop Wilson var endnu rørt i hjertet og besluttede sig til at ville hjælpe med i programmet for anbringelse af indianerbørn hos gode mormoner i skoleåret. I efteråret 1967 skete der noget vidunderligt for familien Wilson, da 16 år gamle Celia Red Horse kom for at bo hos dem.

For at citere Wilson: „Vi var glade for Celia og havde mange dejlige oplevelser sammen med hende. Hun var en flink elev og meget lydig. Da hun rejste tilbage til reservatet, kommunikerede vi med hende i nogen tid, men som årene gik, blev det mindre og mindre.”

Efter at Celia var rejst, havde familien Wilson flere andre unge lamaniter i deres hjem gennem årene, mennesker som

de lærte at sætte pris på og påskønne og have et ganske særligt forhold til. På det tidspunkt, da Celias brev kom, var der gået 11 år. Familien Wilson var vokset, så der nu var 10 børn, alle deres egne, og i to år havde de ikke haft noget lamantisk plejebarn. Må jeg fortsætte med at læse fra Celias brev:

„Lige nu arbejder jeg som sekretær . . . Jeg lægger en stor del af min løn tilside, så jeg kan købe tøj til min datter, inden hun skal med i plejeprogrammet.

Det er ved nu ti år siden, jeg har set jer og jeres børn. Jeg er klar over, at allesammen må have forandre sig en hel del. Jeg kan tænke mig, at børnene nu alle er vokset op og fra hånden . . .

Jeg har en lille pige. Hun hedder Margaret. Hun er syv år gammel og skal til sine plejeforældre til efteråret. Hun glæder sig til at tage afsted . . . Jeg har fortalt hende alt om programmet. Hun har aldrig før været væk fra hjemmet. . .

Husker I min bror David? Han har allerede været på mission og studerer nu på BYU. Han kommer hjem til sommer for at døbe Margaret. Han var også hjemme i juleferien. Og mens han var her, velsignede han min brors lille pige. Inden da døbte han to andre i vores familie.

Hvor gamle er Joy, Curt, Rhonda, Gary og Jenny? Jeg husker dem allesammen - Joy og hendes allergi, Curt og hans harmonika, Rhonda og hendes ballettimer, og hvordan Gary plejede at svømme som en frø i svømmebassinet. Jeg kan stadig huske Jenny og hendes røde hår. Allesammen er de sandsynligvis nu flotte unge mennesker. Hvordan går det dem allesammen?”

Og Celia fortsætter med at nævne de problemer, som vor tids unge har med hensyn til alkohol og narkotika, som er trængt ind på reservatet i lige så høj grad som i byerne. Hun giver udtryk for stor taknemmelighed for kirken og dens lære, der har så stærk en indflydelse med

hensyn til at holde de unge fra de fejltalser, som mange af deres kammerater begår. Hun antyder også, at på grund af kirkens lærdomme føler hun og hendes familie sig nærmere knyttet til hinanden og mere sikre. Hun fortæller, at de fleste af hendes små søskende er med i lamant plejebørnsprogrammet i år, og så fortsætter hun med at spørge:

„Er I stadig med i det program?”

Vær så venlig at skrive til mig og fortæl mig alt, hvad der er af nyt. Jeg må nok hellere slutte her. Pas godt på jer selv, og må Herren velsigne jer i alle jeres retfærdige bestræbelser.

Kærligst. . .”

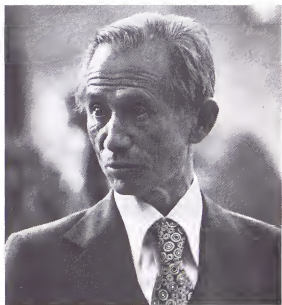
Da broder og søster Wilson læste dette dejlige brev fra Celia, huskede bror Wilson svagt en del af den tale, som ældste Kimball holdt 12 år tidligere. „Ældste Kimball har sagt, at succes ikke ville mærkes i den første generation, men at virkelig succes ville komme i den anden, tredje og fjerde.” genkaldte bror Wilson sig. „Da denne udtalelse kom tilbage til mig, følte jeg, at vi burde invitere Celias datter til at bo hos os, for det ville være anden generation af samme familie i det samme hjem.”

Der blev sat en undersøgelse igang gennem programmets ledelse for at finde ud af, om det var muligt at placere Margaret hos familien Wilson.

„Da Celia hørte, at det godt kunne lade sig gøre, ringede hun straks til os og sagde med grådkvalt stemme, hvor glad hun var for at lade Margaret komme til det hjem, hvor hun selv engang havde boet,” fortæller broder Wilson.

Margaret tilbragte skoleåret 1978-79 hos familien Wilson, og som sin mor før hende bragte hun lige så megen glæde og lykke til familie Wilson, som hun modtog fra dem.

„Hun er meget gavmild overfor andre,” fortæller søster Wilson. „Hvis nogen giver udtryk for beundring over noget,

hun har, og siger: „det kan jeg godt lide,“ giver hun det straks til vedkommende. Alle vore børn får lommepenge, og da hun betragtes som ét af børnene, får hun det også.

Sidste jul talte hele familien om at gøre noget, for at hjælpe én eller anden. Margaret havde opsparet en hel del af sine lommepenge, og gav det hele til projektet.

Hun hjælper med i huset ligesom alle andre medlemmer af familien. Hun og

Angela, som er otte år, deles om pligterne i køkkenet én aften om ugen. De har også andre pligter i hjemmet.”

Bror Wilson mindes, at da Margaret først kom til deres hjem, var hun meget stille og forstod ikke rigtigt at udtrykke sig. Hendes mor havde bedt dem om at hjælpe Margaret med at lære, hvordan man beder, og med at give udtryk for sine følelser.

„Nu beder hun om lov til at velsigne maden eller om hun må opsende andre bønner.” siger bror Wilson. „Og når hun beder, lytter alle vi andre, for hun giver virkelig udtryk for gode tanker.”

Da skoleårets afslutning nærmede sig, arrangerede familien Wilson det således, at Celia kunne besøge dem i Idaho, og der blev holdt en rigtig familiefest, da hun kom tilbage til sit gamle plejehjem og var sammen med sin datter og hendes plejefamilie. Hun tog Margaret med sig hjem, og efter rådslagning med familien Wilson enedes man om, at Margaret skulle blive hjemme hos sin familie i år og gå i skole i reservatet.

Vi ser i dette eksempel de velsignelser komme til udtryk, som er forbundet med at give og at modtage. Disse tanker udtryktes så godt af præsident J. Reuben Clark jr., i et særligt møde for stavspræsidentskaber den 2. oktober 1936:

„Det egentlige langtidsmål med velfærdsplanen er opbygning af karakter hos kirkens medlemmer, givere og modtagere, for at redde alt det, der er mest ædelt hos dem inderst inde og bringe de åndelige rigdomme til fuld udfoldelse, hvilket der, når alt kommer til alt, er missionen med og formålet med at tilhøre denne kirke.”

Det er min bøn, mine brødre og søstre, at enhver af os som ledere og forældre bestandigt vil stræbe efter at opløfte, forædle og velsigne den enkelte gennem forkyndelse af Jesu Kristi evangelium, I Jesu Kristi navn. Amen. □

Etablering af kirken: Velfærdsmissionærer er en vigtig hjælpekilde

Ældste James E. Faust
De tolv Råd

Salmisten stillede spørgsmålet: „Hvor kan vi synge Herrens sange på fremmed grund?” (Salme 137:4) I enhver tidsalder, inkluderende vores egen, er Herrens budskab blevet bragt ind i lande, der var fremmede for budbringerne. De har søgt at etablere et Zion, hvor Herren er Gud.

Lige fra begyndelsen af vor udelings historie har Herren gennem de mange åbenbaringer, som nu er samlet i Lære og Pagter, søgt at etablere sin kirke, „givende linie på linie og bud på bud, lidt her og lidt der, bringende os trøst ved at vise det tilkommende, bestyrke vort håb.” (L&P. 128:21)

Vi bekræfter, at denne proces stadig fortsætter, og vi ved, at efterhånden som vi rækker ud til hele verden, sådan som Herren har tilskyndet os og befalet os at gøre, vil vi se særlige udfordringer for os til at etablere Herrens kirke. Flere hundrede millioner af vor Faders børn står overfor fattigdom og manglende læsefærdighed og andre problemer - både temelige og åndelige - så det næsten overgår vor forstand. Om sådanne mennesker sagde præsident Kimball: „Giv disse mennesker til os, og vi vil åbne deres øjne, så de ser evigheden, og vise dem, hvordan man når op til stjernerne.” (dec. 1974)

Vi erkender, at etableringen af Herrens

kirke omfatter meget mere end at døbe folk. I det første kapitel af Alma i Mormons Bog finder vi en instruktiv begivenhed, der opridsrer den måde, hvorpå Herrens kirke etableres. Begyndende med 26. vers læser vi:

„Præsterne forlod deres arbejde for at give folket Guds ord . . . Og når præsterne så havde prædikeret Guds ord for dem, vendte de alle tilbage til deres arbejde med flid; . . . og således var de alle lige, og de arbejdede alle, hver efter sin styrke.

Og de gav af deres gods til de fattige og trængende, de syge og lidende, hver i forhold til det, han havde. Og de brugte ikke kostbart tøj, og alligevel var de nettede og anstændige.” (Alma 1:26-27)

Lad os lægge mærke til denne proces: Først forkyndes lærdommene (se vers 26).

For det andet respekterer medlemmerne hinanden (se vers 26)

For det tredje arbejder de alle; de arbejder og tjener til det, de modtager (se vers 26).

For det fjerde giver de af deres ejendele til de mindre heldigt stillede; de betjener hinanden (se vers 27).

For det femte, de disciplinerer deres egen appetit, mens de samtidig på passende måde sørger for deres eget behov (se vers 27).

Lyt nu til profetens erklæring:

„Og således ordnede de kirkens anliggender . . .

Og på grund af kirkens bestandighed begyndte de at blive overmåde rige og at få overflod af alle ting, som de behøvede.” (Alma 1:28-29)

Denne store forandring skete, ikke fordi folk fik noget foræret, men snarere fordi de blev belært og begyndte at hjælpe sig selv og at sørge for dem, der var mindre heldigt stillet. Det var, da de gav af sig selv på Herrens måde, at deres omstændigheder begyndte at forbedres.

Denne proces med at etablere kirken kan anvendes hvor som helst. Men i områder af verden, hvor menneskelige ressourcer og andre hjælpemidler er utilstrækkelige, må præstedømmelederne være i stand til at bruge nogen teknisk viden for at hjælpe deres medlemmer til at blive selvforsynende. Denne støtte bliver i øjeblikket givet på strålende måde af en gruppe offervillige, dygtige teknikere og professionelle mennesker, hvis vigtigste forkyndelse er at yde praktisk, kristen tjeneste. De kaldes som velfærdsmissionærer. Der er i øjeblikket mere end 700 af dem, som virker i lige ved 60 missioner ude omkring i verden, ved at hjælpe lokale ledere med at etablere kirken.

En af velfærdsmissionærernes vigtige funktioner er at hjælpe de lokale præstedømmeledere med at undervise i de grundlæggende principper i velfærdstjeneste. De må også under præstedømmets ledelse lære medlemmerne, hvordan de kan forbedre deres levevis. Selv om vi ikke har forrådshuse og produktionsprojekter alle steder, må vi have de grundlæggende velfærdsprincipper forkyndt i selv de mindste grene. Det centrale i kirkens velfærd er seks evangeliske principper: kærlighed, tjeneste, arbejde, selvtillid, forvaltning og helliggørelse (hvilket indbefatter of-

fervilje). Disse principper støtter de andre grundprincipper i velfærdstjenesten, nemlig fasteloven, kvorumstjeneste og hjælpeforeningens barmhjertighedstjeneste, personligt og familiemæssig beredskab, samt funktionerende velfærdskomiteer.

Deltagelse i aktiviteterne for det grundlæggende velfærd giver medlemmerne mulighed for at indarbejde de grundlæggende evangeliske principper i deres tilværelse.

For eksempel vil det at efterleve fasteloven, lære medlemmerne om kærlighed og uselvskhed. Når hjemmelærerne hjælper en familie med at tætte et hegn, eller hjælpeforeningssøstre tilbereder måltider for en nabo, som er syg, oplever de betydningen af at yde. Ved at søge at være forberedt både individuelt og som familie, praktiserer medlemmerne selvtillid og arbejde. Den lokale velfærdstjenestekomité koordinerer kirkens rolle i disse aspekter af grundlæggende velfærdstjeneste.

Velfærdsmissionærer tjener under ledelse af deres missionspræsident som ressource for lokale præstedømmeledere, der er ansvarlige for at drive værket fremad. Ved at udnytte deres erfaring og oplæring, kan velfærdsmissionærer som hjælpemidler for ledere og medlemmer påpege måder, hvorpå medlemmerne bedre kan tage vare på sig selv. Disse ledere kan på deres side begynde at praktisere en evangeliecentreret tilværelse.

Velfærdsmissionærer skal derfor ikke blot belære om og efterleve velfærdsprincipper; de er en vigtig del af processen med at etablere kirken.

Ældste L. Tom Perry vendte for en måned siden tilbage fra Tonga og rapporterede dette:

„Jeg var også særdeles imponeret over velfærdsmissionærerne i Tonga. Jeg vedlægger et billede af bror og søster Duane C. Thorn, stående bag nogle metalplade-

ovne, han har konstrueret. Bror Thorn har fremstillet mere end 100 af dem, og hans kone har lært kvinderne, hvordan de skal bruge dem over et almindeligt bål for at bage brød. Det er første gang, mange af disse familier har haft faciliteter til at bage noget. Til forbedring af de sanitære forhold har han også fremstillet store kar til dem, hvori de kan udføre deres vask.

Et andet par ved navn Spencer har udført et glimrende job ved at forbedre

---

„De, som kan komme på tale, er par og enlige kvinder” med „faglig uddannelse” - og der er et „akut behov” for dem med „sprogkundskaber ud over engelsk”

---

landbrugets høstmetoder på Tonga. Bror Spencer opfandt og lærte folk at bruge forskellige maskiner, inkluderende en tapatøj maskine, (tapa er lavet af barkfibre) der har sparet dem mange timers vanskeligt arbejde. Denne maskine tiltrak sig også kongens opmærksomhed. Bror Spencer er blevet en meget nær ven af kongen. Ja, i en hel måned rejste han sammen med kongen og hans selskab til de omliggende øer med en landbrugsudstilling som kongens særlige gæst.

Begge disse par vender hjem i løbet af en månedstid.”

Bror Spencer har undervist andre, så der kan fortsættes med disse projekter. Al hjælp, der gives, må være på Herrens egen måde under præstedømmets ledelse, sådan som vi så det ske på Almas tid. Vores religion er en praktisk religion, baseret på arbejdets evangelium, hvilket

ophøjer og fremmer både legemet og ånden.

Velfærdsmissionærernes arbejde er en fortsat indsats. Lad mig derfor kort gennemgå nogle vigtige oplysninger:

For det første er de, som kan komme på tale, par og enlige kvinder, som opfylder de almindelige kvalifikationer for missionærer.

For det andet må de have professionel og faglig uddannelse og erfaring i at klare praktiske udfordringer. Socialarbejdere, landmænd, professionelle rådgivere, specialarbejdere, familieøkonomer og sygeplejersker er nogle eksempler på den slags uddannede missionærer, der behøves.

For det tredje bør biskopper og stavspræsidenter lade kvalificerede par eller enlige søstre, vedlægge deres almindelige missionæransøgning, en kortfattet oversigt over deres uddannelse, deres arbejds erfaringer og deres interesser og andre talenter. I bør vide, at der i øjeblikket er behov for par med evner i andre sprog og engelsk. I øjeblikket er der størst behov for spansktalende.

For det fjerde må præstedømmeledere for at få velfærdsmissionærer identificere timelige problemer blandt deres medlemmer, som ikke kan klares med lokale hjælpemidler. De skal fremsætte forslag til den specielle hjælp, de ønsker fra velfærdsmissionærer og derefter konsultere deres regionalrepræsentant og missionspræsident. Ansøgningerne bliver fremsendt til missionærafdelingen, når de er godkendt af områdeadministratoren. Missionærer med særlige evner bliver derefter tildelt til imødegåelse af de identificerede behov.

For det femte er kirkens velfærdssystem udarbejdet til udvikling af karakteregenskaber og til at hjælpe folk med at hjælpe sig selv. Kirken må bestandigt være opmærksom på behovet for at opbygge og opløfte folk timeligt og åndeligt. Para-

doksalt nok er den mest vellykkede måde at hjælpe nogen i nød at lede dem frem til tjeneste for andre.

En nøglefigur med hensyn til at sikre, at dette sker, er områdeadministratoren. Det er hans ansvar regelmæssigt at gennemgå udviklingen af velfærdsmissionærindsatsen med regionalrepræsentanterne, der repræsenterer stavspræsidenter, missionspræsidenter og med andre ledere, som fungerer i de timelige stillinger i områderådet. I dette rådsmøde kan velfærdsmissionærarbejde inkorporeres i områdets overordnede plan for velfærdstjeneste. Denne planlagte, forenede stillingtagen vil sikre orden og vedvarende, eftersom vi går fremad med at etablere kirken.

Vi har modtaget talrige vidnesbyrd fra præstedømmeledere, som har oplevet nytten af denne værdifulde hjælpekilde.

En grenspræsident skriver:

„Jeg ved, at med tiden vil jeg ikke have brug for velfærdsmissionærer, fordi jeg dag for dag bliver mindre og mindre afhængig af dem. Jeg behøver blot at søge Herrens vejledning og stole på ham.

Jeg ved, at principperne for velfærd altid har eksisteret. Det er bare det, at vi har ikke været nok opmærksomme.” (Angel Majia Ruiz, grenspræsident i Huacho, Peru Lima Nord Mission.)

Yderligere har de lokale ledes begejstring og tillid haft indflydelse på missioneringen. Når medlemmerne erfarer den gavn, de grundlæggende velfærdsaktiviteter over på deres tilværelse, bevæges de til at ønske at dele deres glæde med andre.

I en lille landsby i Ubon i Thailand blev en medlemsfamilie fornylig overvældet

Eldste og Søster Taylor

af, hvad der syntes at være uoverstigelige vanskeligheder. Faderen havde mistet sit arbejde, de havde ingen penge, børnene var syge og underernærede. De blev tvunget til at fjerne deres beskedne hjem fra det regeringsejede sted, hvorpå det var bygget, og de havde ikke noget andet sted at flytte hen.

På dette tidspunkt trådte en god præstedømmeleder, som havde benyttet velfærdsmissionærer som hjulpekilde, til og forebyggede, hvad der ellers kunne have udviklet sig til en tragisk situation. Under hans vejledning og med hjælp fra alle grenens medlemmer blev der skaffet et stykke jord, og familien Tans hus blev nedrevet, bortkøbt og genopbygget. Bror Tan begyndte at dyrke jorden og

Ledere i præstedømmet venter tålmodigt for at komme ind i Tabernaklet

startede et familieføretagende, som nu går vældig fint. Lidt hårdt arbejde, hengivenhed og kærlighed hos de lokale ledere og medlemmer, støttet med råd fra velfærdsmissionærerne, frembragte et mirakel for en familie og gav en hel gren en lærerig erfaring.

Til jer par og enlige søstre, som i fremtiden måtte ønske at hjælpe, siger vi: Bered jer professionelt.

Lær et sprog. Det vil være gavnligt for jer, selv om I ikke bliver kaldet til det sted, hvor sproget tales.

Arbejd og sæt jeres personlige forhold i orden, så I er i en sådan situation, at I kan komme i betragtning.

Til jer biskopper og stavspræsidenter, der præsiderer over dem, som er værdige og i stand til at tjene, siger vi:

Indbyd dem til at forberede sig og benyt deres talenter som velfærdsmissionærer i denne storartede indsats for at etablere kirken.

Udbyg jeres indsats ved at interviewe og anbefale dem, der kan kaldes af Guds profet til tjeneste for Herren.

Til områdeadministratorerne, stavspræsidenter og missionspræsidenter samt timelige ledere i områder, hvor behovet retfærdiggør det, siger vi:

Vær opmærksom på de værdifulde ressourcer, vi har i velfærdsmissionærer.

Identificer de timelige udfordringer, der blokerer for jeres medlemmers åndelige fremgang, og gå videre med systematisk at hjælpe dem til at finde måder, hvorpå de kan overvinde sådanne hindringer og glæde sig ved et fuldt og kristent liv.

Må Herren velsigne os alle, når vi søger at etablere hans kirke. Må vi lære, hvordan man synger Herrens sang i et fremmed land og hjælpe de mindre heldigt stillede til at „åbne deres øjne for et syn af evigheden og vise dem, hvordan man når op til stjernerne” (Spencer W. Kimball, dec. 1974), beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

En biskops rolle i kirkens velfærdsprogram

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre; min opgave her til morgen er at tale med jer om biskoppens rolle i kirkens velfærdsprogram.

Jeg vil først lade mine bemærkninger beskæftige sig med de almindelige opgaver, der er forlangt af os i vor tids åbenbaringer og af vor tids profeter med hensyn til at sørge for de fattige; og dernæst med hvordan biskopper bør administrere til de fattige; og endelig med, hvad kirkens medlemmer kan og bør gøre for at hjælpe biskoppen med at sørge for de fattige.

Biskoppernes rolle som åbenbaret i vor tids hellige skrifter

Meget tidligt i denne uddeling fremsatte Herren i talrige åbenbaringer udtalelser om biskoppens embede og pligter. Begyndende med afsnit 20 og helt hen til afsnit 124, giver 23 forskellige afsnit i Lære og Pagter indsigt i dette vigtige emne. Som de oprindeligt foreligger, kan de opgaver, der hører til embedet, opsummeres i fire større grupper.

For det første skal biskoppen modtage de helliges offergaver og udpege for dem deres arvegods (se L&P. 42:31-34, 71-73; 51:13; 58: 35; 72:2-6; 78; 82; 85:1)

For det andet skal biskoppen være en dommer for folket, én, der afgør både deres forhold til kirken, såvel som deres

timelige behov, hvis de havde noget krav på kirken (se L&P. 42:80-82; 58: 17-18; 72:17; 107:72).

For det tredje bør biskoppen hjælpe de fattige, både på legeme og ånd i henhold til deres behov (se L&P. 38:35; 42:33-35, 39; 70: 7-8, 71). For det fjerde bør biskoppen virke som repræsentant for kirken og udføre en hvilken som helst timely opgave, som han blev udpeget til af Herren gennem Det øverste Præsidentskab (se L&P. 51:13-14; 84:112-13; 107:68, 71-72).

Som kirken voksede og de hellige fik erfaring, skelnede Herren mellem ansvaret hos Den præsiderende Biskop og den lokale eller wardsbiskop, som de nu kaldes. I dag vil man i de forskellige håndbøger for præstedømmet finde tre hovedgrupper af pligter pålagt wardsbiskoppen. Bortset fra de pligter, der kun vedrører Det præsiderende Biskopråd og dem, som ikke længere gælder fra det tidspunkt, da den formelle helliggørelseslov blev suspenderet, er biskoppens rolle i dag i det væsentlige den samme, som blev uddefineret i disse tidlige åbenbaringer. Biskopper er blevet tildelt yderligere opgaver for de unge og som præsiderende højpræst i wardet. Af alle biskoppens opgaver, så vigtige de end er, er ingen dog vigtigere end omsorgen for de fattige.

Præsident Benson og Ældste Petersen, De tolv Råd

Der er kun én almindelig dommer i hvert ward, kun én mand bemyndiget til at vurdere folkets behov, kun én præstedømmebærer der virker som Herrens repræsentant i at „støtte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ” (se L&P. 81:5). Måske er den mest direkte og tydelige opsummering af biskoppens opgave, med hensyn til omsorg for de fattige, en, som præsident J. Reuben Clark gav, da han sagde:

„Til biskoppen er givet al den kraft og de opgaver, som Herren specifikt har beskrevet i Lære og Pagter vedrørende omsorgen for de fattige. Til ham går de midler, der er nødvendige, og til ham er givet de gaver og funktioner, der er nødvendige for udførelsen af dette arbejde. Ingen anden har fået tildelt ansvaret for denne pligt og dette ansvar, ingen anden er blevet begavet med den kraft

og de funktioner, der er nødvendige for dette arbejde.

... Således er ,ved Herrens ord mandatet til at sørge for og *ansvaret for at sørge for kirkens fattige alene hvilende hos biskoppen*, og med undtagelse af konkret overtrædelse kan ingen betvivle hans handlinger. Det er hans pligt, og hans pligt alene, at afgøre til hvem, hvornår og hvor meget der skal gives til et hvilket som helst medlem af hans ward af kirkens midler og som hjælp fra wardet. Dette er et højt og helligt ansvar, pålagt af Herren selv. Biskoppen kan ikke undslå sig sit ansvar; han kan ikke flygte fra det; han kan ikke overdrage det til nogen anden og således befri sig selv for det. Ligeegyldigt hvilken hjælp han indkalder, så er han stadig ansvarlig.” (ikke trykt artikel i Historical Department fra 9. juli 1941, fremhævelse tilføjet.)

Denne udtalelse er baseret på Herrens ord, som de er nedskrevne i Lære og Pagter, således som det fremgår af disse citater.

Fra afsnit 42: . . . „Biskoppen . . . skal . . . hjælpe dem, der er i trang.” (L&P. 42:33)

Fra afsnit 72: „Herrens ord, som tillæg til den allerede givne lov, hvori kundgøres de pligter, der hviler på biskoppen, der er blevet ordineret for kirken i denne del af vingården. Og pligterne er som følger:

At føre tilsyn med Herrens forrådshus, at forvalte kirken's midler i denne del af vingården.

At samle ældsternes regnskaber, som det tidligere er blevet befalet, at sørge for deres fornødenheder og lade dem, der kan, betale, hvad de får.” (L&P. 72:9-11)

Fra afsnit 84: „Ligeledes skal biskoppen . . . rejse omkring til alle menighederne, opsøge de fattige og sørge for deres fornødenheder ved at ydmyge de rige og de stolte.” (L&P. 84:112)

Og endelig fra afsnit 107: „En biskops embede er at forvalte alle timelige ting. . . han har kundskab om dem gennem sandhedens ånd.” (L&P. 107:68, 71)

Jeg håber, at alle I biskopper og I stavspræsidenter, som oplærer biskopper, vil studere og sætte jer godt ind i Herrens ord med hensyn til kaldelsen af en biskop.

Kirkens succes i velfærdssystemet afhænger af, hvor effektivt biskopperne udfører deres rolle. Den måde, hvorpå hjælp ydes til de nødlidende, afgør kirkens velfærdstjenestes succes eller fiasko. Uden hensyn til den hjælp, der ydes fra både kirkelig og timelig side, må I biskopper tage vare på jeres flok. Hvilket stort ansvar og hvilken stor mulighed for at yde kristen tjeneste!

Hvordan biskopper bør administrere til de fattige

Hvordan bærer en god biskop, en omsorgsfuld biskop, sig ad med at udføre denne hellige gerning? Der er adskillige fundamentale ting, han må gøre, om hvilke der er blevet belært lige siden begyndelsen.

For det første bør en biskop kende sit wards medlemmers generelle tilstand.

„Blandt alle biskoppers opgaver, er ingen vigtigere end at sørge for de fattige.”

Det lærer han gennem selvsyn, fra besøglærerinders og hjemmelæreres rapporter, gennem interview og gennem Åndens hvissen. Biskoppens viden om sine medlemmer bør komme ved at følge Herrens råd om at søge efter de fattige.

Det andet skridt i hjælpeprocessen er *evaluering*. Et intelligent studium bør foretages af den nødlidende enkeltes eller families omstændigheder. En formular til analysering af behov og ressourcer er udarbejdet af velfærdsdepartementet som hjælp til bedømmelse. Behov kan opstå ud fra en række forskellige årsager, som f.eks. tilskadekomst, svagelighed, arbejdsløshed, manglende uddannelse, dårlig styring eller fysiske eller mentale mangler. Uden hensyn til hvilken slags eller størrelse af problemerne må biskoppen finde ud af årsagen til vanskelighederne, hvor alvorlige de er, og hvem, der kan hjælpe med løsningen deraf.

I de fleste tilfælde vil biskoppen ønske at lade wardets hjælpeforeningspræsidentinde assistere ved undersøgelser. Hun bør udarbejde en rapport og anbe-

faling for at hjælpe biskoppen i hans overvejelser. Med alle kendsgerninger til rådighed bør biskoppen i sin egenskab af almindelig dommer afgøre, hvilken hjælp der skal gives.

For det tredje bør biskoppen *rådføre sig med den pågældende enkeltperson eller familie.*

På en fornuftig og venlig måde bør han efterprøve vurderingen af situationen. Under den proces bør han belære om de grundlæggende principper for kirkens velfærdshjælp, inkluderende selvhjælp, familiehjælp og kirkens ansvar. På passende måde bør biskoppen afgøre, om de direkte involverede har gjort alt, hvad de med rimelighed kan forventes at gøre for sig selv. Det vil indebære at sikre sig, at andre familiemedlemmer har gjort deres for at hjælpe.

Og endelig bør biskoppen, ledet af Ånden, *yde den nødvendige assistance.* Han vil forklare beskaffenheden og udstrækningen af de kirkelige ressourcer, der vil blive givet som midlertidig hjælp. Den kan indbefatte kontant hjælp fra fasteofre; fødemidler, tøj osv. fra forrådshuset; eller ting og sager fra Deseret Industries. Særlige problemer kan kræve ydelser fra arbejdsanvisningen eller fra LDS Social Services. Og det er velkendt, at for at autorisere disse varer eller ydelser, må biskoppen underskrive en biskops ordreseddel, som enten han selv eller hans hjælpeforeningspræsidentinde har udskrevet.

Ved at autorisere assistance har biskoppen yderligere ansvar for - som almindelig dommer - at afgøre det arbejde eller de ydelser, som udføres af modtagerne. Det muliggør for dem det privilegium at vedligeholde deres selvrespekt, mens de deltager i processen med at fremskaffe de hjælpemidler, de ressourcer, som de og andre vil benytte. Biskopper må bestandigt være opmærksomme på dette punkt, angående modtagers ydede ind-

sats for det, de modtager. Vi må aldrig lade Herrens program om selvhjælp blive en understøttelse uden krav om modydelse, for „lediggængerens skal ikke have plads i kirken, om han ikke omvender og retter sig” (L&P. 75:29). Hvis nogen nægter at gøre sin del med hensyn til at arbejde i henhold til sine evner, har biskoppen den mulighed at tilbageholde assistance, indtil en omvendelse af indstilling er nået.

Når det øjeblikkelige problem er blevet løst, værdigør biskoppen, i forbindelse med værdis velfærdskomité, sin endelige forpligtelse ved at udarbejde og derefter indgangsætte en plan for rehabilitering. Med det mener vi at behandle problemet på en sådan måde, at den pågældende enkeltperson eller familie igen kan blive selvforsynende og i stand til at klare sig. Denne rehabiliteringsindsats kan være af kort varighed og ligetil, som f.eks. at skaffe vedkommende arbejde. Sommetider kræver alvorlige ulykker eller problemer langtidindsats for at skabe rehabilitering. I sådanne tilfælde bør præstedømme-kvorrummet, hvoraf den trængende er medlem tage ledelsen og sørge for motivering til at planlægge og derpå bringe en rehabiliteringsindsats til udførelse. Som det siges i adskillige udgaver af velfærdshåndbøger:

Alle biskopper bør forstå, at de kun vil få virkelig held med sig til at opløfte andres tilværelse, hvis de anvender disse principper i den ånd, hvori de er givet. Som præsident Clark så ofte mindede os om: „Reglerne for biskoppen i alle disse forhold er de samme som for præstedømmet - en regel om venlighed, barmhjertighed, kærlighed og retskaffenhed.” (J. Reuben Clark jr., ikke offentliggjort artikel i Historical Department, 9. juli 1941, s. 13)

Hvis biskopper behandler velfærdsproblemer og udfordringer med

bønsomme hjerter, ledet af en venlig og gavmild ånd og virkelig indstillet på at give alt, der behøves, er jeg fast overbevist om, at denne ånd vil blive overført til dem, der er modtagere, og at de som modtagere vil føle den samme ånd. De vil vide, at det, de modtager, er givet dem under Herrens inspiration. Jeg er fast overbevist om, at Herren vil røre deres hjerter, så de må blive værdige modtagere, og at deres ønsker må være at gøre alt, hvad de kan, for virkelig at fortjene det, der gives dem. Jeg mener, at det ikke er for meget at tro, at biskopper i deres hjerte kan have et ønske om at give alt, hvad der virkelig behøves, sommetider endda mere, og at vore medlem-

mer samtidig kan have den virkelig kristne indstilling, der vil få dem til at ønske mindre, end deres gode biskop er villig til at give. Det er ikke en tom udtalelse. Jeg tror oprigtigt, at det er tilfældet.

Hvis I biskopper vil lade jer lede af denne ånd, vil I være i stand til at nå frem til den åbenbarede vished, der besvarer de ofte stillede spørgsmål som: „Hvem skal vi hjælpe? Hvor megen hjælp bør jeg yde? Hvor ofte og hvor længe bør jeg hjælpe?“ Ingen absolutte regler vil nogen sinde blive givet som svar på disse spørgsmål. Som den almindelige dommer må I leve værdigt til at modtage svarene i hvert enkelt tilfælde fra den eneste kilde der er til rådighed - himmelens inspiration.

Mens vi har talt direkte til biskopperne om deres ansvar og opgaver, bør det huskes, at vi har grenspræsidenter, som deler de samme opgaver og det samme ansvar for at vogte over de fattige og trængende, som biskopperne har i organiserede ward. Lige siden programmets begyndelse har vore grenspræsidenter, selv om de ikke har haft det fuldstændige velfærdsprogram, ikke desto mindre haft ansvaret for at velsigne de fattige og de trængende og administrere til deres behov.

Med hensyn til forpligtelsen for vore medlemmer til at støtte vore biskopper og grenspræsidenter i varetagelsen af de fattiges behov, vil jeg minde os allesammen om, at når vi accepterer dåben, gør vi pagt med Herren om, at vi vil hjælpe med til at fremskaffe de midler, som biskoppen kan benytte sig af. Inkluderet i disse midler er fasteofrene (og de bør gives i rigeligt mål), arbejde på velfærdsgårdene, frivillig tjenesteydelse, Deseret Industries, velfærd og andre former for bidrag. Må enhver af os, - ledere og medlemmer, givere og modtagere - opnå den fulde forståelse af og fuldt ud

anvende velfærdsplanens principper og regler, mens den forbereder os til opbygningen af Zion i denne, tidernes fyldes uddeling, hvorom Herren sagde i afsnit 82 i Lære og Pagter: „Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder.

Se, heri ligger min visdom til jeres vel. I skal være lige, eller med andre ord, I skal have samme ret til ejendelene, så I kan tage vare på det, som tilhører jeres forvaltning, enhver efter sine fornødenheder og sit behov, såfremt disse er retfærdige.

Og alt dette til den levende Guds kirkes nytte, så enhver kan udvikle sine talenter og derigennem vinde andre, ja, hundrede fold, og føre dem ind i kirkens forrådshus, så de bliver hele kirkens fælles ejendom.

Og enhver skal søge sin næstes fordel og gøre alting med øjet alene fæstet på Guds ære.

Denne orden har jeg bestemt til at være en evig orden for jer og jeres efterkommere, såfremt i ikke synder. (L&P. 82:14-20)

At vi må bevæge os fremad henimod denne fuldbyrdelse, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Søster Camilla Kimball og Freda Joan Lee

Det er muligt at købe kassettebånd med optagelser af konferencemoderne, til brug for kirkebiblioteker. De kan købes i alle distributions centre, som betjener engelsktalende områder. Der er almindeligvis 2 måneders leveringstid efter konferencen. Nu kan der også købes videobånd med særlige undervisningsprogrammer og med skriftlig engelsk tekst, til brug for døve. Bestillinger sendes til 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Der er også en række forretninger, som laver båndoptagelser af konferencerne og sælger til de enkelte medlemmer. De kan almindeligvis købes ca. 3 uger efter konferencen.

Musikken til generalkonferencen

Denne oversigt over konferencens musik er beregnet som oplysning til kirkenes medlemmer og kordirigenter.

Lørdag formiddag den 6. oktober 1979 - velfærdsmødet

Dirigent Jerold Ottley. Organist Roy Darley. Forsamlingen sang tre salmer: „Nu Israels Genløser” (*blå sangbog*, nr. 141), „When Upon Life’s Billows” (*Hymns*, nr. 202. Ikke oversat til dansk) og „Så sikker en grundvold” (*Blå sangbog*, nr. 166).

Lørdag formiddag den 6. oktober 1979 - Første samlede møde

Salt Lake Mormon Tabernakelkoret sang, under ledelse af Jerold Ottley, med John Longhurst ved orglet: „Lo, the Mighty God Appearing” (*Hymns*, nr. 264. Ikke oversat), „I Will Lift Up Mine Eyes” af Sowerby (Boston Music), „And the Glory of the Lord” af Handel (C. Fischer), „Fra Himlens høje hvælv”, *Sange* nr. 157), „På bjergets høje top”, hvor forsamlingen sluttede sig til koret, (*Sange* nr. 60), „Now We Sing Thy Praise” af Tschesnokoff and Cain (Belwin), „Salme 148” af Holst

(Galaxy Music) og „Led os, oh du vor Jehova” (*Sange* nr. 156).

Lørdag eftermiddag den 6. oktober 1979 - Andet samlede møde

Et primarykor sang, under ledelse af Carolyn O. Welling med Roy M. Darley ved orglet: „Stille som en lille mus” (*Syng med Mig*, B-27), „Jeg ved min Fader lever” (*Syng med Mig*, B-39), „Den lille stille stemme” (*Syng med Mig*, B-92) Primarykoret sang også som preludium og her sang de: „Vi ser slet ingen vinde” (*Syng med Mig*, B-1), „Tro” (*Flere Børnesange*, 2.), „Dejlig er jorden” (*Syng med Mig*, B-6), „Kommer, I Guds børn” (*Sange*, nr. 6) Her tilsluttede forsamlingen sig koret. „Gud gav mig et tempel” (*Syng med Mig*, B-48), „Mit legeme er et tempel” (*Flere Børnesange*, s. 11) og „Jeg er Guds kære barn” (*Syng med Mig*, B-76).

Lørdag aften den 6. oktober 1979 - samlet præstedømmemøde

Et samlet kor af herrestemmer fra tabernakelkoret og mormonungdomskoret sang under ledelse af Jerold Ottley og Robert Bowden med Roy M. Darley

som organist: „The Priesthood Gift af Cundick and Engar (manuscript), „Come O Thou King of Kings” arrangeret af Bradshaw (Sonos), „Gør hvad er ret” (*blå sangbog*, nr. 78), idet forsamlingen sluttede sig til koret, og „Abide Ye in the Liberty” af Manookin (manuscript)

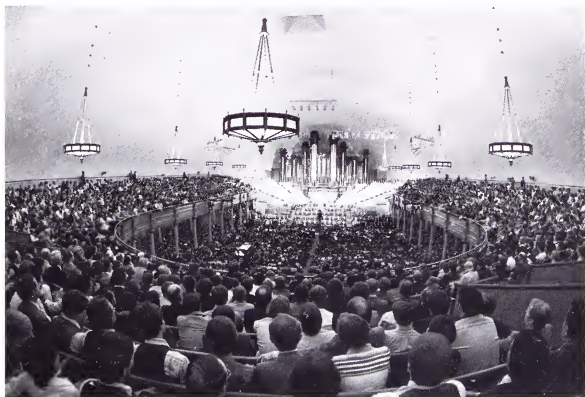
Søndag formiddag den 7. oktober 1979 -
Tredie samlede møde

Tabernakelkoret sang under ledelse af Jerold Ottley og med Robert Cundick som organist: „Glad vor hyldest skal nu lyde (*blå sangbog*, nr. 161), „At Thy Feet” af Bach (B. F. Wood Music), „Kom lad os igen” (*blå sangbog*, nr. 179), „Sweet is the Peace” (*Hymns*, nr. 191 . Ikke oversat), „Eternal Life” af Bock and St. Francis, arrangeret af Dungan (John Church), „Lift Up Your Heads” af Handel (C. Fischer), „Israel, Israel, Gud nu kalder” (*blå sangbog*, nr. 44), idet forsamlingen tilsluttede sig koret, „O, Savior Hear Me” af Gluck and Protheroe (Gamble Music), „Break

Forth into Joy” af Barnby (Chapel Anthems) og „Thy Spirit, Lord, Has Stirred Our Souls” (*Hymns*, nr. 104. Ikke oversat).

Søndag eftermiddag den 7. oktober -
Fjerde samlede møde.

Tabernakelkoret sang under ledelse af Donald Rippinger med John Longhurst som organist: „Though in the Outward Church Below” (*Hymns*, nr. 102. Ikke oversat, men samme melodi som „O kom, du Zions konge, kom!” af Mozart), „O Lord Most Holy” af Bruckner and Dickson (H. W. Grav), „Zions Ungdom” (*blå sangbog*, nr. 32), her tilsluttede forsamlingen sig koret, „Love at Home” arrangeret af Manookin (Sonos), „Cast Thy Burden upon the Lord” (*Hymns*, nr. 235, ikke oversat), „Priser profeten” (*blå sangbog*, nr. 97), „Guds Ånd som en ild” (*blå sangbog*, nr. 85), „For I’m Called by Thy Name” af Gates (Sonos), og „Choristers of Light” af Davis (Galaxy Music). □

NYHEDER I KIRKEN

Højdepunkter ved regionalrepræsentanternes seminar

Marvin K. Gardner
Redaktørassistent

Præsident Spencer W. Kimball åbnede seminaret for regionalrepræsentanter om fredagen den 5. oktober ved at give udtryk for sin taknemmelighed over de mange bønner, der er blevet bedt for ham. Jeg er så taknemmelig, fordi Herren har hørt disse bønner,” sagde han. „Jeg ønsker nu at gøre min del, så jeg kan være værdig til den nye bølge af velsignelser, der strømmede mig i møde under min sygdom for nylig.” Præsidenten talte kun nogle få minutter, men hans budskab var klart. Han mindede de forsamlede generalautoriteter, regionalrepræsentanter og andre ledere om den almindelige vægt, der lægges på kirkens rådsforsamlinger og på forenklinger, idet han forklarede bevæggrundene dertil:

„Vi betragter os som dem, der kan sætte vort folk i stand til at ofre familielivet større opmærksomhed, koncentrere sig mere om bestemte, enkle og fundamentale ting, yde flere kristne tjenestegerninger og være mere funktionsdygtige i alle disse ting.” Profeten belyste derpå hvad lederegenskaber er, ved at henvise til sine rådgivere i Det øverste Præsidentskab og deres gode eksempler. Han roste præsident N. Eldon Tanner fordi han ikke bruger overflødige ord, for hans indsigtsfulde bidrag til diskussioner og hans

ydmyghed. Han sagde at præsident Marion G. Romney er ekspert i at vurdere problemer og situationer i lys af skrifterne og til at stille opklarende spørgsmål. De er begge to „mennesker med godt humør og de har den bedste vilje,”

„Endvidere,” sagde præsident Kimball „er vi ikke bare Det øverste Præsidentskab, vi er venner!”

Præsident N. Eldon Tanner advarede derpå lederne imod fejlagtigt at betragte forenklingens mål som „slækkelse af vore fundamentale mål og vore forpligtelser, når disse forenklinger i virkeligheden er beregnet på at sætte farten op på vor vej mod at opnå de ønskede grundresultater.” Han udtrykte håbet om at medlemmerne ville anvende den ekstra tid, der bliver resultatet, med stor fordel - „idet de bruger deres tid om muligt endnu fornuftigere end de bruger deres penge.” Præsident Tanner talte om vigtigheden af at byde nye medlemmer velkommen og holde af dem, idet han henviste til præsident Kimballs syn om kirkens store vækst: „Kirken er til, for at gøre de hellige fuldkomne”, sagde han „og ikke kun for at indlemme de, der allerede er fuldkomne! Derfor vil vore evner til at vise næstekærlighed, til at acceptere andre og til at oplære folk, blive stillet på en fornyet prøve, når kirken skal byde velkommen til yderligere

titusinder, som er værdige og parate. . . Vi skal være lige så ivrige efter at *lægge armen om* disse nye venner, vise dem kærlighed og tage dem med i fællesskabet, som vi er til at *hverve* dem gennem missionærarbejde. Vi må være lige så hurtige til at byde dem *velkommen*, som vi er til at *vidne* for dem om kirken.”

Ældste J. Thomas Fyans, der er medlem af præsidentskabet i De halvfjerds' øverste Kvorum, forklarede hvordan præstedømmets rådsforsamlinger kan være med til at styrke kirkens medlemmer. Han tilskyndede lederne til at hjælpe familier og enkeltmedlemmer med at sætte opnåelige mål, som de kan se hen til, indenfor missionering, genealogi, samt timelig og åndelig velfærd, og forpligte sig til at nå dem - mål som giver personlig udvikling, selvtillid, kærlighed og sammenhold i familien.

Ældste Fyans talte om metoder, hvorved wardet kan hjælpe familierne, idet han sagde, at højpræster ofte „forsømmer at udnytte deres fulde styrke eller særlige fordele” og lagde vægt på at „biskopper kan kalde sådanne højpræster og halvfjerdsere som hjemmelærere for inaktive medlemmer indenfor Det melkisedekske Præstedømme eller for vordende ældster. Det er ikke noget nyt, men noget som atter er understreget af Det øverste præsidentskab og De tolv Kvorum.”

Ældste L. Tom Perry fra De tolv Råd talte om, hvordan man kan forbedre hjemmelærerearbejdet. Han mindede lederne om, at hjemmelærere i virkeligheden er kaldet til at undervise - og som sådan skulle de have en klar forståelse af hvem, hvordan og hvad de skal undervise om. De er nødt til at oplæres på disse områder. Han sagde: „Et præstedømmemedlem er ikke en færdigset hjemmelærer blot fordi han har fået præstedømmet ordineret.” Ældste Perry opmuntrede lederne til at sende

meddelelser og instruktioner til medlemmerne gennem deres hjemmelærere og derved styrke deres tildelte familiers positive opfattelse af hjemmelærernes rolle.

Han opfordrede også lederne til ikke at tildele hjemmelærerne mere end 3-5 familier og tilskyndede dem til at fordele arbejdsbyrden ligeligt blandt præstedømmets kvorummer: „Det er ikke tilstrækkeligt blot at tildele ældsternes kvorum 70 eller 80% af familierne, med mindre de har styrke og evner til at klare denne arbejdsbyrde.” Biskoppen kan lade et hvilket som helst af de tre melkisedekske præstedømme kvorummer tage sig af vordende ældster og enlige søstre. Han sagde: „Et hvilket som helst kvorum, som bedst evner at frembringe et resultat.”

Ældste A. Theodore Tuttle, fra præsidentskabet i De halvfjerds' øverste Kvorum, anbefalede nogle skridt, som man kunne tage for „at styrke de mindre aktive” - han sagde bl.a.:

*Find frem til de mest modtagelige mænd og arbejd først med dem, idet I tildeler dem nogle stærke hjemmelærere.

*Nærm jer nogle af dem direkte: „10% af de inaktive mænd vil formodentlig reagere på en opfordring til at omvende sig lige med det samme og blive ældste eller blive viet i templet. Vi er nødt til at invitere dem til det.”

*Nærm jer andre mere indirekte, idet I opbygger et personligt forhold til dem ved at foretage hyppige og uformelle besøg. Når så I har opnået en god kommunikation - „når det gyldne øjeblik, I har bedt for, er inde, så kan I tale fortroligt på tomandshånd om de ting, der hører Gud til.”

*Afhold genaktiverings og tempel seminarer; bed for et godt resultat; og følg disse ting op med „forenede og stadige anstrengelser.”

Ældste Mark E. Petersen fra De tolv

Råd talte om behovet for at undervise kirkens medlemmer i at betale „en fuld og ærlig tiende”.

„Tiendebetaling,” sagde han, „har altid været en magtfaktor, når det gælder om at opbygge tro og vidnesbyrd.” Det er samtidig Herrens metode til at financiere sit riges vækst. Han forklarede derpå hvordan ledere kan undervise kirkens medlemmer om tiende.

Ældste Petersen sagde, at tiende er en Guds lov - det er „en gæld og en forpligtelse, som det er pålagt enhver at overholde.” Da nogle af velsignelserne, der kommer af at adlyde denne lov, var omtalt, konkluderede han, at Herren „vil gøre jer velhavende og beskytte jer. Hvad kan man forlange mere?”

Ældste Gordon B. Hinckley fra De tolv Råd gennemgik nogle af kirkens aktivitetsplaner for højtideligholdelsen af kirkens 150-år i 1980. Han kaldte det „et stort jubilæum for det moderne Israel”. Han sagde: „Vi håber at alle mennesker, overalt i kirken, vil lukke øjnene op og få kundskab om folkets historie og se fremtidens udfordringer - få en morsom tid og nyde at anvende deres talenter og evner.”

Ved mødets afslutning bekendtgjorde præsident Ezra Taft Benson, som ledede seminaret, at „der var godkendt nogle forsøg på at få mødeskemaerne til at antage en fastere form . . . og at resulta-

terne omhyggeligt vil blive indsamlet og bedømt ved forsøgenes afslutning. I mellemtiden vil der intet blive foretaget - udover forsøgene.”

Præsident Benson bekendtgjorde også, at følgende syv mænd var kaldet som fuldtidsregionalrepræsentanter, at deres hustruer vil blive indsat som missionærer og at de skal bo i de lande, som de er kaldet til at betjene:

Edward L. Howard jr., fra Spokane, Washington, kaldet til at arbejde i Santiago, Chile; James A. Jespersen fra El Cajon, Californien, kaldet til at arbejde i Andesområdet; Charlie R. Lewis fra Clovis, Californien, kaldet til at arbejde i Santiago, Chile; A. James Martin fra Boise, Idaho, kaldet til Vesteuropa; Eugene F. Olsen fra La Mesa, Californien, kaldet til Andesområdet; Dorrell C. Vickers fra Longview, Texas, kaldet til vesteuropa og Lester B. Whetten fra Provo, Utah, kaldet til El Salvador.

Følgende halvfjerdere blev også præsenteret som nye regionalrepræsentanter: Carlos Humberto Amado fra Guatemala by, Guatemala; Lafayette R. Anderson fra Monticello, Utah; Tufuga Samuelu Atoa fra Apia, Vest Samoa; Raymond E. Beckham sen., fra Provo, Utah; Juan Casanova fra Yutepec, Mexico; Frank W. Chamberlain fra Salt Lake City, Utah; Eli K. Clayson fra Provo, Utah; Eldon W. Cooley fra Mesa, Arizona; Hugh A. Daysh fra Auckland, New Zealand; Enrique Moreno fra Cuernavaca, Mexico; Rudolfo W. Mortensen fra Phoenix, Arizona; Russell M. Nelson fra Salt Lake City, Utah; Sterling N. Colansyns fra Fremont, Californien; John F. Donnal fra Campestre de Churubusco, Mexico; Boanerges Rubalcava fra Atizapan, Mexico; Lee K. Udall fra Thatcher, Arizona og Keith W. Wilcox fra Ogden, Utah.

Dette bringer antallet af nuværende regionalrepræsentanter, op på 194. □

Taler ved kvindernes fireside

Følgende fire taler blev afholdt ved kvindernes fireside den 15. september (1979) i tabernaklet i Salt Lake City. Sidste dages hellige kvinder fra 12 år og opefter mødtes 1.500 steder rundt omkring i verden for at lytte til budskaber fra præsident Spencer W. Kimball, søster Barbara B. Smith, der er hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen, søster Elaine Cannon, præsidentinden for Unge Piger og fra primarys hovedpræsidentinde, søster Naomi Shumway. Da præsident Kimball var indlagt på hospitalet omkring tidspunktet for konferencen, blev hans budskab oplæst af hans hustru, Camilla E. Kimball. Talerne var oversat, optaget på bånd og udsendt til ikke-engelsktalende lande rundt omkring i verden. Båndoptagelser af konferencen blev udsendt over radioen i områder, hvor det ikke var muligt at høre konferencen direkte over radioen.

Den retfærdige kvindes rolle

Præsident Spencer W. Kimball,
Oplæst af hans hustru, søster Camilla Kimball

Mine kære søstre: Jeg har i mange måneder glædet mig til endnu engang at mødes med jer, kære søstre, til en verdensomfattende konference for kvinderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Uheldigvis for mig ligger jeg på hospitalet her i Salt Lake City og vil derfor ikke kunne være til stede hos jer i egen person, men jeg vil være hos jer i ånden. Jeg vil faktisk se og høre jer her fra mit værelse på LDS-hospitalet. De råd, der blev givet til vores møde sidste år, er stadig aktuelle. Når som helst jeg

tænker og funderer over evangeliets herlige sandheder, og det gør jeg tit, så spekulerer jeg på om vi mon nogen sinde vil kunne påskønne de herlige sandheder der ligger i det. Lad mig nævne et par eksempler. Vi lærer tydeligt fra skrifterne og profeterne at Gud, som har den egenskab at han er fuldkommen retfærdig, ikke nærer personsanseelse (se Ap. Gern. 10:34). Vi ved også, at Gud nærer fuldkommen kærlighed til hver eneste én af os, der er hans åndelige børn. Når vi, mine søstre og venner, ved at dette er

sandheden i dette guddommelige spørgsmål, burde det i høj grad kunne hjælpe os, eftersom vi allesammen i denne verden oplever en kærlighed og retfærdighed, der langt fra er fuldkommen. Vi bliver, kort sagt, til tider behandlet ufølsomt og tankeløst af andre, af ufuldkomne mænd og kvinder, og det kan godt gøre ondt, men en sådan smerte og sådanne skuffelser er ikke hele livet. Det vil ikke blive ved med at gå efter verdens metoder, for Guds metoder vil sejre.

Vi, der er hans åndelige børn, har fuldstændig ligeret. Vi har lige meget ret til Guds fuldkomne kærlighed til os allesammen. Afdøde ældste John A. Widtsø skrev: „Kirkens kvinders plads er ved siden af manden, hun skal ikke gå foran ham og ikke bagved ham. I kirken er der fuldstændig ligeret mellem mand og kvinde. Evangeliet, som er kirkens eneste interesse, har Herren udarbejdet lige såvel for manden som for kvinden.”

(*Improvement Era*, marts 1942, s. 161)

I disse ting ligger dog det tilsagn, at vore roller og opgaver skulle være forskellige. Det er evige forskelle - idet kvinden fik mange store ansvarsopgaver, som mor og søster, og manden fik de store ansvarsopgaver, der ligger i at være far og have præstedømmet - men manden er intet uden kvinden og kvinden er ikke noget uden manden i Herren (se 1. Kor. 11:11). Både en retfærdig mand og en retfærdig kvinde er en velsignelse for alle, de kommer i berøring med.

Husk, at i den verden vi kommer fra, fik trofaste kvinder overdraget bestemte opgaver, medens trofaste mænd blev forudordineret til særlige præstedømmeopgaver. Selv om vi ikke på nuværende tidspunkt kan huske de særlige ting, ændrer dette ikke den strålende kendsgerning, at vi engang gik ind på dem. I skal stå til regnskab for de ting, som for så lang tid siden blev forventet

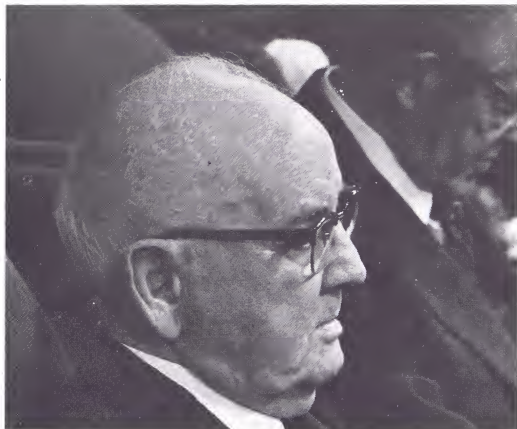
af jer, nøjagtigt som dem vi opretholder som profeter og apostle!

Selv om mandens og kvinders evige roller er forskellige, som vi også sagde til jer for et år siden, er der stadig meget som skal gøres under en sideløbende personlig udvikling - for både mand og kvinde. I den forbindelse vil jeg gerne igen understrege det dybe behov, kvinder har for at studere skrifterne. Vi ønsker at vore hjem skal være velsignet med søstre, som er godt inde i skrifterne - hvad enten I er enlige eller gifte, unge eller gamle, enker eller lever i en familie. Uanset jeres særlige forhold, vil I blive bedre og bedre til at holde det andet store bud - at elske jeres næste som jer selv - efterhånden som I bliver mere og mere kendt med sandheden i skrifterne. Bliv lærde i skriften - ikke for at nedlægge andre, men for at opløfte dem! Når alt kommer til alt, hvem har så mere brug for at „samle sig skatte”, i form af evangeliets sandheder (som man kan henvende sig til når der er brug for det), end netop kvinder og mødre, som har så meget med opdragelse og undervisning at gøre?

Prøv at udmærke jer i alle jeres retfærdige beskæftigelser og i alle afskygninger af jeres liv.

Husk, mine kære søstre, at de evige velsignelser, som I får ved at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er langt, langt større end nogen anden velsignelse I har mulighed for at modtage. I kan ikke opnå nogen større anerkendelse i denne verden end at være kendt som en Guds kvinde. I kan ikke opnå nogen højere status end at være en Guds datter, som oplever et sandt søsterforhold, som er en oprigtig hustru og mor, eller som får overdraget opgaver, der har en god indflydelse på folks tilværelse.

Det er rigtigt, at der er nogle midlertidige forskelle og nogle tvingende omstæn-

Præsident Spencer W. Kimball

digheder. Nogle af jer har mistet jeres ægtefælle ved død eller skilsmisse. Nogle har endnu ikke opnået det store privilegium at blive gift. Men set i evighedens perspektiv er manglen på disse velsignelser „lidelser, der blot skal vare et øjeblik.” (L&P. 121:7) Andre søstre lider under stadige smerter. Atter andre af jer oplever for tiden ungdommens uvished, hvor I spekulerer over jeres plads i det evige skema. Men lige så virkelige, som disse udfordringer, er visheden om, at I allesammen har brug for at tage inderligt for jer af evangeliets sandheder om det evige i jeres personligheds natur og det enestående ved jeres person.

I får mere og mere brug for at føle den fuldkomne kærlighed, som vor himmelske Fader nærer til jer og til at fornemme, hvor stor pris han sætter på jer hver især. Når I funderer over disse store

sandheder, især i de stunder hvor I (i ængstelsens tavse øjeblikke, som I måske hver især oplever) kan komme til at undre jer eller blive forvirrede på én eller anden måde.

Medens vi koncentrerer os om det strålende og vigtige i familielivet her, må vi også huske på at vi allesammen tilhører en evig familie hos vor Fader i Himlen.

I kan også være forvisset om, at alle de trofaste søstre, som ikke selv er skyld i at de ikke fik det privilegium at blive beseglet til en værdig mand i deres anden prøvestand, vil få denne velsignelse i evigheden. Når I lejlighedsvis smertes ved at måtte acceptere dette og længes efter at føle den hengivenhed, som findes i en familie på jorden, så vær venlige at huske på, at vor Fader i Himlen er opmærksom på jeres kvaler, og at han en

dag vil velsigne jer i en sådan grad, at I ikke vil kunne finde ord for det.

Når vi skal bevise vor værdighed og prøves kræves det somme tider at vi må lide midlertidige afsavn - men retfærdige kvinder og mænd vil en dag modtage *det hele* - tænk over det, søstre - *alt* hvad vor Fader har! Det er ikke alene værd at vente på - det er værd at leve for!

I mellemtiden behøver man ikke at blive gift eller at være mor for at holde det første og det andet store bud - nemlig at elske Gud og vore medmennesker - og på disse bud hviler hele loven og profeterne, som Jesus sagde (Matt. 22:37-40). Nogle kvinder er nødt til at arbejde, på grund af omstændigheder de ikke selv er herre over. Det forstås vi godt. Vi forstås endvidere, at de talenter, Gud har givet jer og velsignet jer med, ofte yderligere kan benyttes i en effektiv tjeneste for menneskeheden, mens børnene vokser op. Men lad være med at gøre den fejltagelse at fordybe jer i andre opgaver, end de egentlige, hvilket vil forårsage, at I negliger jeres evige opgaver, som f.eks. at føde vor himmelske Faders åndelige børn og opdrage dem. Bed omhyggeligt for enhver beslutning I træffer.

Vi ønsker derfor, at I skal søge at opnå den uddannelse, som passer til jer i evigheden, såvel som i al jeres tjenestegerning på jorden. Foruden de fundamentale og nødvendige færdigheder der hører til at føre hus, er der andre færdigheder som passende kan udvikles og som vil øge jeres dygtighed i hjemmet, i kirken og i samfundet.

Desuden må I være kloge i de valg I træffer - men vi ønsker ikke at kirken kvinder skal være uniforme eller uvirk-somme. I vil blive bedre mødre og hustruer både her i dette liv og i evigheden, hvis I øger de talenter, som Gud har velsignet jer med.

Kvinderne har ikke fået større eller herligere løfter, end dem de får gennem

evangeliet og Jesu Kristi Kirke. Hvor kan I ellers lære, hvem I i virkeligheden er? Hvor kan I ellers få de nødvendige forklaringer og forvisning om livets natur? Hvilken anden kilde kan I henvende jer til for at lære om jeres særpræg og personlighed? Hvem kan ellers lære jer om vor himmelske Faders herlige plan for lykke og glæde?

Evangeliet har de eneste sande svar på de spørgsmål, som kvinder og mænd gennem århundreder har stillet om dem selv, om livet og om universet. Hvor har Gud dog været god imod os, at han har velsignet os med sikre svar på disse spørgsmål - selv om disse sandheder giver os alvorlige og evige forpligtelser.

Det er noget helt specielt for sidste dages hellige kvinder, at de har fået så højtstående opgaver som dem, vor himmelske Fader har givet dem - især de kvinder som har fået det privilegium at blive født i denne afdeling af den sidste uddeling. Lad de andre kvinder om at søge det sanseløse, som de søger i selvsk interesse. I kan udgøre en meget tiltrængt kraft på denne planet - en kraft som kommer af kærlighed, sandhed og retfærdighed.

Lad de andre om at søge de falske værdier, for Gud har givet jer den store opgave det er at *opdrage* en familie og påvirke venner og naboer, og således være en slags *forsørger* for dem, på samme måde som mænd *sorger for* familiens nødvendigheder. Men *både* mand og hustru er forældre.

Og til sidst, mine kære søstre, vil jeg gerne foreslå jer noget, som ikke er sagt til jer før eller i det mindste ikke på denne ligefremme måde. En stor del af den store vækst, som kirken vil opleve i de sidste dage, sker fordi mange af de gode kvinder der findes i verden (og som ofte er meget åndelige) vil tilslutte sig kirken - stort antal.

Dette vil finde sted i samme grad som

kirkens kvinder reagerer retfærdigt og udtrykksfuldt i deres tilværelse og i samme grad som kirkens kvinder bliver betragtet som anderledes og noget særligt - på en lykkelig måde - adskilt fra verdens kvinder.

Blandt de virkelige heltinder i verden, af dem som vil komme ind i kirken, er kvinder som er mere interesseret i at være retfærdige end i at være selviske. Disse sande heltinder er i besiddelse af virkelig udmyghed, idet de sætter større pris på retskaffenhed end berømmethed. Husk at det er lige så forkert at gøre nogle ting bare for at kvinder skal lægge mærke til det, som det er at gøre dem for at mænd skal lægge mærke til det. Store kvinder og mænd er altid mere ivrige efter at gøre noget, fremfor at herske.

Således vil det gå til, at kirkens kvindelige eksempler vil udgøre en betydelig styrke både i antal og åndelig vækst i kirken i de sidste dage. Det er intet under, at det onde allerede nu arbejder på at forhindre dette i at ske! Uanset hvem der har den ondes særlige bevågenhed på et givet tidspunkt, så er det fordi han søger at gøre alle mennesker „ulykkel-

ge, ligesom han selv er” (2. Nephi 2:27). I virkeligheden søger han at „gøre den hele menneskeslægt ulykkelig” (2. Nephi 2:18). Han fraviger ikke sin kurs, for han ønsker at opnå sine hensigter, og han arbejder klogt og ubarmhjertigt for at nå dem.

Nu, hvor vi nærmer os generalkonferencens møde med præstedømmet, vil vi ikke være mindre kærlige og direkte overfor brødrene, for vort råd er det samme.

Vi elsker jer søstre. Vi har tillid til jer. Vi glæder os over jeres hengivenhed. Vi føler os meget opmuntret i jeres selskab - ikke blot i aften men hvor som helst vi i denne uddeling har så desperat brug for jeres talenter og åndelige styrke.

Må Gud velsigne jer, så alle de velsignelser, I er blevet lovet, vil blive en virkelighed i jeres liv og i verden som kommer. Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er hans Enbårne Søn og at dette er Jesu Kristi kirke, med ham selv som overhoved. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd sammen med min kærlighed til jer og mine velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Når vi underviser vore små piger

Søster Naomi M. Shumway
Primarys hovedpræsidentinde

Præsident Tanner, præsident, Romney, præsident Benson og generalautoritetbrødrene som er sammen med os her i dag - må jeg have lov til at tilføje min påskønnelse for den velsignede mulighed jeg har, ved atter at være samlet med kvinder fra hele verden for at høre nogle opmuntrende ord og få nogle direktiver. Og til alle I, kære søstre, jeg hilser jer i kærlighed.

Jeg føler mig ydmyg ved tanken om det ansvar, der er pålagt mig her i aften. Jeg har bedt brændende for at få at vide, hvad jeg måtte sige. Ånden har rettet mine tanker mod børnene - især de små piger.

Det er kun et par uger siden jeg tog telefonen på mit kontor og hørte en grådkvalt stemme i den anden ende af ledningen. Stemmen sagde: „Er det bedstemor?” Gennem snøftene kunne jeg genkende min datters stemme og glæde, og jeg udbrød: „Er jeg virkelig blevet bedstemor?” „Ja,” sagde hun, „det blev en pige.”

Jeg har ikke ord for at beskrive mine følelser i et så helligt øjeblik. Mit hjerte var lige ved at sprænges af taknemmelighed overfor en kærlig Fader, som havde efterkommet mine mange bønner. Og mens jeg derpå vidnede for vores datter, som netop var blevet mor, at denne søde ånd netop havde forladt vor Fader i

Himlen, kunne jeg næsten føle Frelserens arme om mig og jeg vidste at han, i sin kærlighed til vores datter, havde betroet denne nye ånd i hendes kærlige varetægt. Jeg opfyldtes med taknemmelighed. Jeg er sikker på, at alle I bedstemødre vil være enige med mig i at det ikke er let at være ydmyg, selv om det er et velsignet øjeblik, især ikke når man er blevet bedstemor til verdens dejligste barn.

Lige siden dette mindeværdige øjeblik har jeg, måske mere end nogen sinde spekuleret på, hvad slags kvinder vore tre små børnebørn, som er piger, og andre små piger, en dag vil blive til og hvilken verden de vil befinde sig i, når de bliver voksne kvinder.

En stor del af svaret ligger i vore hænder - i jeres og mine og andre kvinders i verden. I vore dage med så megen uro, forvirring og angstelse må vi huske på, at vore piger også vil blive prøvet i en tid med så rystende udfordringer, løfter og muligheder. At undervise og opdrage dem er en hellig tillid der er vist os og et højtideligt ansvar der påhviler os.

Den amerikanske forfatterinde, Louisa May Alcot (1832-1888), kalder piger „små kvinder” og vi betragter dem som mulige ledere i vor Faders rige. Allererst kom de ind i vor tilværelse som små, hjælpeløse spædbørn, som vi

hurtigt knyttede til os med stærke hjertebånd. Man begynder med at binde trøje og kysebånd. Et par år senere er vi i færd med at binde bånd i rottehaler og knytte forklædebånd. Jeg har lagt mærke til at de i deres teenageår på en løjerlig måde tager vanen op, når de sidder og leger med telefonledningen, snor ledningen til bruseren i badeværeslet eller snører os for at låne familiens bil eller på anden vis. Vi accepterer kærligt, idet vi nyder disse år, som svinder så hastigt, lige til vi når det tidspunkt, hvor vi er nødt til at klippe afhængighedens bånd over for at vore piger kan knytte ægteskabets bånd. Det varer i reglen ikke længe, før vi bliver bedstemødre og oplever nye bånd, der skal knyttes. Og så begynder det hele forfra.

Verden over markeres barndommens oplevelser ved de almindelige behov og barnets udvikling. Selv om denne tid kun optager en lille del af livet som helhed, er det bevist, at disse vanskelige år er de mest afgørende, fordi de påvirker kursen i de voksne år. Hvor er det dog vigtigt at vi i disse afgørende år lægger vægt på bønnens magt, på vidnesbyrd og på glæden ved at leve et retfærdigt liv. Hvor må vi ofte tænke på, at Herren har opfordret os til ikke at blive „trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, der er stort” (L&P. 64:33).

Hvis der skal udgå noget stort fra vore dages piger, og det tror jeg på der vil, så er vi nødt til i deres afgørende år at hjælpe dem med at forstå, at de er en kærlig Faders døtre, Herrens tjenerinder og arvinger til de dejligste velsignelser, man kan få ved at være kvinde.

Et af de smukkeste eksempler på et sådant forhold kan vi læse om i Lukas evangeliet - i de vers der nogle steder kaldes „Marias sang” Maria var netop blevet velsignet med et besøg af englen, der åbenbarer hende den særlige rolle,

hun vil komme til at spille i „den glade nyhed” som vor Fader i Himlen havde planlagt for os. Hun skulle være mor til Jesus Kristus, vor Frelser! I skrifterne berettes kun en lille smule af samtalen mellem Maria og den himmelske budbringer. Men Marias glædesudbrud til sin kusine Elisabeth fortæller os, at den velsignede frelsesplan var under udførelse og at hun forstod sin rolle i planen. Hendes kærlige svar lyder: „Min sjæl højlover Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min Frelser” (Luk. 1:46-47).

I dette øjeblik viede Maria sit liv til at bringe Frelseren til verden, og vi sidste dages hellige ved, at han allerede havde viet sit liv til at dø for os. Når vi kvinder og vore piger, som er vor himmelske Faders døtre, fuldtud forstår dette, så bliver Jesu Kristi evangelium ikke en vanereligion, men en forpligtelse. Denne forpligtelse kan løse os fra frygtens, forvirringens og tilbageholdenhedens bånd, som vi somme tider føler os fanget af i vanskelige tider. Vi kan kun blive så stærke som vi er nødt til at være, når vi virkelig har forpligtet os.

Det forventes at vi kvinder viser vejen, men undervejs sker det ofte, at børnene peger på den. For eksempel var der en lille pige, som af en forkynder blev spurgt hvilken kirke hun tilhørte og hun svarede stolt: „Jeg er mormon.” „Nå,” sagde han, „og hvis du ikke var det, hvad ville du så gøre?” Hun svarede genert med med overbevisning i stemmen: „Skamme mig!”

Se frem til dagen i morgen. Jeg hørte fornylig én udtrykke dette i seks magtfulde ord: Tænk i dag på i morgen! I morgen nærmer sig os på små barnefødder. Morgendagens styrke eller svaghed ligger i vore børns hænder. Det eneste Gud har skabt, som kan blive en kvinde, er en pige.

Og hvilken velsignelse er det ikke at være

Præstedommeledere lytter til tolkning

kvinde, uanset opgave, kaldelse, dem som forsøger at fordrive os fra denne rolle, som vi er bestemt til. Vor elskede profet Spencer W. Kimball har sagt det på denne måde:

„Det er en stor velsignelse at være kvinde i kirken i dag. Oppositionen mod det retfærdige har aldrig været større, men mulighederne for at opfylde vore største muligheder har heller aldrig været større.” („Introduction”, *Women, Deseret Book 1979*, s. 2)

Uanset vor alder eller vore opgaver i livet, så er det op til os kvinder i dag at være eksemplet, der viser vore kostbare „små kvinder,” pigerne, vejen, at forpligte os som aldrig før til med glæde at påtage os vores rolle og vore ansvar som kvinder. Må vi bevæge os fremad og opad som Guds døtre og opfylde det store formål med vort liv. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident og Søster Benson

Vort store ærinde

Søster Elaine Cannon
Hovedpræsidentinde for Unge Piger

Nu, hvor jeg står og taler her fra Temple Square til hele den engelsktalende verden, til alle jer der elsker Herren og som er samlet her for at lære mere om ham og hans vilje med os kvinder, føler jeg mig dybt rørt ved tanken om vort søsterforhold. Jeg husker vore mange søstre, der ikke taler engelsk og jeg længes efter den dag, hvor vi allesammen kan samles under sådanne omstændigheder som disse.

Må tidspunkter som dette få jeres hjerte til at svulme, opløfte jeres ånd og give jer håb. Må det hjælpe jer med at samle jeres tanker og ruste jer, så I altid vil befinde jer på Herrens side i en verden, som har til hensigt at skubbe kvinden i en anden retning.

Der har i nogen tid været et vældigt postyr omkring kvinden, og noget af det kommer fra kvinder til ære for dem selv. Jeg er nu ikke så sikker på, at pigerne føler sig mere trygge på gaden, eller kvinder bliver lykkeligere i livet, eller nogen af os bliver mere effektive i vort virke - eller kommer til at se bedre ud - på grund af alt dette postyr, men det har været en interessant tid.

Selv om vi lever i kvindernes tidsalder, så bifalder jeg de mænd som leder os, som velsigner os, som beder for os og med os, og som glædeligt vil tale vor sag - oftest til vort forsvar, hvis vi blot vil lade dem gøre det!

Det er spændende at være en aktiv kvinde, som tager del i alt det som brødrene gør for os. Sidste dages hellige kvinder er ikke blot beskyttede, de er privilegerede - og livet er fyldt med utrolige og enestående løfter til os.

Tak skal i have, brødre. Vi elsker jer. Vi beundrer alt, hvad I er og alt hvad I gør. Vi ærer Guds præstedømme, som I har, og vi værdsætter det ærinde I er ude i. Vi kvinder ønsker at hjælpe til - ikke at spænde ben.

Det jeg nu vil tale til jer om, søstre, er, at vi skal være en hjælp, og forberede andre på at hjælpe.

Paulus skrev noget - til tessalonikerne - som udtrykker de følelser jeg har for alle jer, hvor I end befinder jer og hvem I end er:

„... Men vi færdedes med mildhed iblandt jer, som når en moder hæger om sine børn.

Således ville vi gerne af inderlig kærlighed til jer, give jer ikke alene Guds evangelium, men også vort eget liv, thi I var blevet os kære.” (1. Tess. 2:7-8)

Det vi siger i aften er sagt i mildhed men ikke uden stærke følelser. Kirkens kvinder er nødt til at være beredt - for det første personlig beredt - til at modstå den bølge af fejltagelser som oversvømmer verden, truer familier og hindrer den enkelte i at udøve sin magt. For det andet er det nødvendigt, at vi for os selv

ved, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert, så vi kan bedømme værdier retsmæssigt, selv om vi har store mænd til at lede os. Der er så mange ting der afhænger af dette. For det tredje er vi nødt til at vokse og udvikle os, så vi kan være forberedt på at yde vort bidrag. Vi skal hver især udføre et stort ærinde. Måske omfatter det ægteskab eller måske gør det det ikke, måske bliver vi mødre når tiden er inde, men vort ærinde går ud på at øve indflydelse.

Husk på søstre, at en kvinde ikke behøver at blive i sit hus for at være hjemme. En kvinde behøver ej heller at forlade sit hjem for at hendes indflydelse kan nå ud til andre. Vi vil dog mest effektivt kunne klare vort ærinde, hvis vi har studeret evangeliet, udviklet vore færdigheder og rækker os ud over vore nærmeste forbindelser. Jo før vi kommer i gang, jo før vil vi hæve os opefter. Udvikling sker lidt efter lidt, tiden er så flygtig - sommeren kommer og pludselig er det jul. Den ene dag en lille pigen, den næsten dag en kvinde. „Sol står op og sol går ned” - denne nostalgiske sang vækker minder. Sådan er det. I aften er du 12 år og lige med ét er du fyrré. Der er ikke tid til at vente med at forbedre sig. De rette forberedelser i livet er ikke noget der kommer fra den ene dag til den næste.

Ved en områdekonference fornylig stod jeg ved siden af søster Camilla Kimball, mens præsident Kimball hilste på nogle små børn. En ung, gravid mor styrtede hen imod os og slog armene omkring søster Kimball og græd. Da hun havde fattet sig, sagde hun: „Åh, kære søster Kimball, du er så smuk, så ophøjet og du støtter din mand så meget.” Hendes øjne fyldtes med nye tårer, idet hun sagde: „Åh, søster Kimball, min mand siger at det er sådan han forventer, jeg bliver.” Søster Kimball, der er alt det som kvinden sagde og mere til, talte stilfærdigt til

hende: „Det kommer. Vi er alle nødt til at lære gennem erfaring.”

Den unge mor gik trøstet bort. Det var en begyndelse men det er ikke alt! Hun løftede håbefuldt sit hoved, som jeg tror vi allesammen er nødt til for at bevæge os støt fremad med afgørende tro på, at slutningen kan blive bedre end begyndelsen, hvor man end begynder.

Jeg vil ikke nægte, at det er en kamp - det er det væsentlige i Edens Have; men det, livet handler om, er personlig fremgang. Vi er nødt til at begynde at arbejde med vort livs plan nu med det samme, idet vi beslutter os til hvem og til hvilket vi vil yde vor største opmærksomhed, vor hele loyalitet, vor dybeste forpligtelse.

Og hvilke ledere vi vil følge.

Jeg beder indtrængende søstrene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige om klogt, under bøn, at forberede sig og udføre de ting i livet, som vor himmelske Fader ønsker vi personligt skal, og det som han har brug for, at vi kvinder udfører. Gud lever! Han elsker os. Han kender vore behov og vore lidelser. Han er interesseret i os. Han vil hjælpe os. Hold jer nær til Herren. Han har oprettet denne kirke og kaldet en profet til at lede os. Hold jer til profeten. Præsident Kimball, som lytter til dette, du skal vide at vi elsker dig og beder for dig. Vi savner dig - men din særlige hjælper er til velsignelse for os alle.

Præsident Kimball talte til generalkonferencen i april om mennesker og niveau, om det kritiske behov vi allesammen har for at udvikle os, komme fri af det der hindrer os, og bevæge os fremefter.

Var der nogen der hørte det?

Bevæger vi os personligt fremefter lige så hurtigt som vor hurtigt voksende kirke? Ville vi være druknet på Noas tid eller

blevet fristet til at danse omkring guldkalven sammen med Arons folk?

Hvis vi ikke personligt bevæger os fremad, kan vi vanskeliggøre Frelserens arbejde.

Jeg ønsker ikke det skal se nemt ud søstre, men vi er nødt til at bevæge os fremefter.

Vi har, ligesom vore brødre, et stort ærinde at udføre for os selv. Det kræver, at vi udvikler os, at vi forbereder os og at vi til stadighed selv gør noget for at lære af livets lektier, af vore ledere og af Herren.

Der er en masse at gøre.

Der er mange der ikke har det, vi har - de ved ikke det, vi ved. Så vi må være milde og følsomme overfor andre, når vi forsøger at påvirke dem, ikke alene med Jesu Kristi evangelium, men også ved at ofre os for dem, som har brug for os.

Når alt kommer til alt, er det den eneste sag, der er stor nok til at ofre kvindernes mest kostbare kræfter på. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kvinder i de sidste dage

Søster Barbara B. Smith
Hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen

Jeg siger tak til dette kor som gennem deres musik så smukt har fortolket det vigtigste spørgsmål en sidste dages hellig kvinde kan stille: „Oh Gud, som gav mig en kvindes liv, kvindehjerter og kvindesprog hvad ønsker du mon af mig?” Det er et enkelt spørgsmål, som er stillet i aften af 400 indtrængende stemmer og som vi stille kan gentage hver især, når vi tryglende beder: „Hvad ønsker du jeg skal gøre?”

Skrifterne åbenbarer et svar, som blev givet til en kvinde - dronning Ester. I søgende øjeblikke var hun hårdt prøvet og meget ensom. Hendes onkel, Mordokaj, havde sendt bud til hende om at gå til kongen og trygle ham om at skåne hendes folk for den planlagte tilintetgørelse. Ester havde ingen ret til at gå til kongen, medmindre der blev sendt bud efter hende, selv om hun var dronning. Kongen havde al magt. Hun havde ingen ret til at bønfalde ham. Men hun var virkelig den eneste, som havde mulighed for at komme i nærheden af hans trones magt. Hendes onkel sendte bud til hende: „Hvem ved, om det ikke netop er for sligt tilfældes skyld, at du er kommet til kongelig værdighed?” (Ester 4: 14).

Ester havde den styrke, der kommer af god undervisning. Det satte hende i stand til at beslutte sig til at få alle

jøderne i riget til at faste og bede sammen med hende. Da var det hun forbedrede sig på at se så smuk ud som muligt, eftersom hun skulle ind til kongen.

For hvert skridt hun gik, har hun nok tænkt: „Vil han række det kongelige scepter frem?” „Vil han dømme mig til døden?” „Vil han lade mig synke ned i fattigdom og glemsel?” Hun stillede sig foran ham - ung, smuk og rolig - idet hun vidste, at hun var helt uden beskyttelse. Hun vidste også, at hun havde bønfuldt Gud om hjælp og at det var en stor moralsk fejltagelse, der var ved at blive begået. Hun var ansvarlig overfor Gud, som havde skabt hende, uanset hvad de jordiske konsekvenser måtte blive.

Enhver kvinde i vore dages verden har ansvar som ligner dem, Ester stod overfor. Den enkeltes livsomstændigheder er tydeligt forskellige, og alligevel bliver alle kvinder udfordret til at være retskafne overfor evangeliets principper, hvis de skal kunne bevise, at de har levet et jordisk liv, som har gjort dem værdige til muligheden for at have evig fremgang. De må begynde med at forstå, hvem de er hver især og at de har enorme muligheder som Guds døtre. Kvindens mål bør derfor sættes højt. Skrifterne siger: „Så vær da I fuldkomne, som jeres him-

melske Fader er fuldkommen.” (Matt. 5:48) Jeg skynder mig at tilføje, at dette ikke er et mål man kan nå på én gang eller på en dag eller på et år. Det tager et helt livs samvittighedsfulde bestræbelser og anstrengelser, det kræver belæring, og at man lever så man bliver en hellig kvinde.

Det var i 1873 Eliza R. Snow sagde: „Den fordums apostel, Paulus, talte om hellige kvinder. Hver eneste én af os har pligt til at blive en hellig kvinde. Vi skal sætte os højere mål, hvis vi vil være hellige kvinder. Vi må føle, at vi er kaldede til at udføre vigtige pligter. Ikke en eneste én af os er fritaget for dem. Der findes ingen søster, der lever så isoleret og hvis verden er så snæver, at hun ikke kan gøre en hel del til at grundfæste Guds

rige på jorden.” (*Womens Exponent*, 15. sept. 1873, s. 62)

Den metode Herren har skildret er, at vi skal lære „linie på linie og bud på bud” (L&P. 98:12). Sæt jer realistiske og opnåelige mål, så I kan føle glæden ved at sejre over jer selv.

En sådan sejr er ved at blive vundet af én af mine veninder, som har en stor familie - 12 børn - og som, skønt hun har dage, hvor hun skuffes, bogstavelig talt er (1) tidligt oppe for at motionere. Hun hader at motionere, så det er bare med at få det overstået. (2) Hun læser i skrifterne, og hun nyder det i den grad, at hun må tvinge sig til at holde inde efter den halve time, hun har fastsat. (3) Hun beder, idet hun giver udtryk for sin taknemmelighed og sine bekymringer. Og på den

Ældsterne Maxwell og Richards

Ældste Dean L. Larsen

måde føler hun, at Herren vejleder og styrer hende, selv om også tingene ikke går på den måde, hun havde planlagt. (4) Hun har en positiv og glad indstilling, når hun siger godmorgen til sine børn.

Jeg ville ønske, at vi allesammen kunne gå igang med vore huslige ansvarsopgaver med samme syn på tingene som min veninde. Hun har bestemt ikke opnået fuldkommenhed i sit hjem, men hun erkender, at selv om hendes børn ikke øver sig på klaveret hver eneste dag, vil de i det mindste udvikle det nødvendige for at værdsætte og elske musik, som kan berige dem hele livet igennem, hvis de blot vil fortsætte med at øve sig. Hun ved hvad det vil sige ikke at leve over evne - at klare sig for mandens løn - og hun ved også hvor vigtigt det er at elske ham og deres børn og at le sammen med dem. Men hun ved måske ikke, at C. S. Lewis engang så klogt har sagt, at husførelse „i virkeligheden er det vigtigste arbejde i verden. Hvad skal man med skibe, togbaner, miner, biler og regeringer osv., med mindre folk får mad, varme og tryghed i deres hjem? . . . Vi fører

krig for at få fred, vi arbejder for at få fritid, vi laver mad for at spise den. Derfor er dit arbejde en nødvendighed for, at alt andet kan eksistere.” (*Letters of C. S. Lewis*: Warren H. Lewis, ed., Geofrey Bles Ltd. London 1956)

Hvis vi kunne lytte til min venindes mest indtrængende bønner, ville vi formodentlig opdage, at de ligner meget jeres og mine, selv om jeg godt er klar over, at alle kvinder ikke kan være hjemme, men at nogle er nødt til at arbejde udenfor hjemmet for at supplere familiens indtægt eller være eneforsørger. Det er anbefalelsesværdigt, fordi det ikke er nogen nem rolle og én der er yderst vigtig. Jeg håber, de beder til Herren for at få hans bekræftelse på, om de skal sige ja til at tage arbejde og gå fra deres små børn - hvilket kun bør gøres, når det er nødvendigt. Når en kvinde søger arbejde udenfor hjemmet af de rette årsager, kan hun føle, at det er i orden og arbejde med glæde.

I kvinder er vidunderlige! I gør de ting som er nødvendige! Jeg blev fornylig dybt rørt over nogle søstres lydighed. Det var nogle søstre i et land i krig. Jeg

hørte grenens hjælpeforeningspræsidentinde rose dem, fordi de havde forpligtet sig til at arbejde for Herren og for hverandre i de farefulde stunder, som de dagligt stod overfor. Hun sagde: „I ved aldrig, hvornå I vil blive angrebet af terrorister, når I går udenfor en dør, og alligevel foretager I jeres besøglærerindebesøg og deltager i alle kirkens møder. I er modige kvinder, som stilfærdigt gør et stort arbejde i tider som disse.”

Vi må, som Ester, ruste os ved at hente styrke, visdom og fremsyn hos Gud, i vanskelige og ensomme stunder, så vi kan handle efter de rette principper.

Mordokajs uforglemmelige udfordring lyder stadig til os i vore dage: „Hvem

ved, om det ikke netop er for sligt tilfældes skyld, at du er kommet til kongelig værdighed!” (Ester 4:14)

Vi må glæde os over at være blandt dem, som Herren har bragt ind i riget for at udføre hans arbejde, opdrage hans børn, udbrede hans evangelium og opdrage en generation, som kan hilse ham velkommen når han kommer igen.

Må vi allesammen leve op til den udfordring vi har fået - nemlig at blive hellige kvinder i disse sidste dage, så denne „udvalgte slægt . . . hellige folk . . . (kan) forkynde hans guddomskraft, som kaldte (os) fra mørket til sit underfulde lys” (1. Peter 2:9). Herren lever og han elsker os. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

